

BOY 7

TOEN IK MIJN OGEN OPENDEED, WIST IK NIETS MEER...
ZELFS MIJN EIGEN NAAM NIET.

MIRJAM MOUS

VAN HOLKEMA & WARENDORF

Boy 7

Van Mirjam Mous verschenen ook:

Nee!

Doorgeschoten

Fluisterwater

Moordmeiden

Vals spel

Mirjam Mous

Boy 7

Van Holkema & Warendorf

eBook ISBN 978 90 00 30537 7

NUR 284

© 2009 Van Holkema & Warendorf,

Uitgeverij Unieboek | Het Spectrum bv, Postbus 97, 3990 DB Houten

www.unieboekspectrum.nl

www.mirjammous.nl

Tekst: Mirjam Mous

Ontwerp omslag: Teo van Gerwen Design, Waalre

Ontwerp binnenwerk: Ontwerpstudio Bosgra BNO, Baarn

Opmaak: ZetSpiegel, Best

DEEL 1:

DE JONGEN
ZONDER GEHEUGEN

Door vol te houden bereikte
zelfs de slak de ark van Noach
(*Japanse wijsheid*)

1

Zonder parachute uit een vliegtuig geduwd worden. Met een rotvaart in een auto rondscheuren, die je met geen mogelijkheid kunt besturen. In het diepe gegooid worden, terwijl je nooit zwemmen hebt geleerd. In een vreemde stad verdwalen en aan niemand de weg kunnen vragen omdat iedereen Japans spreekt.

Zo voelde het. Maar dat dan allemaal tegelijk.

Ik wist niet wie ik was, waar ik was en hoe ik op deze verlaten plek terecht was gekomen. Mijn kop deed barstens zeer, dat wist ik wel. Het was alsof iemand er met een hamer alle herinneringen uit had geslagen – en hoe hard ik het ook probeerde, ik kon ze niet meer terugvinden.

Alles was ineens volkomen onzeker, geheimtaal en niet te vertrouwen. Ik was er wel maar toch ook niet en dat gaf een behoorlijk creepy gevoel. Meer dan creepy. Eerlijk gezegd deed ik het bijna in mijn broek – een jeans met rafelige broekspijpen die me ook al niet bekend voorkwam – van angst. Ik verlangde naar een veilige plek, een bed of desnoods een hol, waar ik in weg zou kunnen kruipen, maar er was niets beschuttends te vinden op deze uitgestrekte gele grasvlakte. Geen huis, geen boerderij, zelfs geen schuurtje. Alleen een eindeloze asfaltweg die het kale landschap doormidden spleet. De lucht erboven leek vloeibaar door de hitte. Ikzelf trouwens ook. Mijn blouse – *complete stranger* nummertje zoveel – plakte aan mijn kletsnatte rug. Er zat een scheur in de mouw en de huid eronder was geschaafd.

Had ik soms een ongeluk gehad? Was ik op mijn hoofd gevallen en door de klap mijn geheugen kwijtgeraakt?

Ik tuurde om me heen. Maar nergens zag ik een gecrashte scooter of een over de kop geslagen auto – alsof ik als Icarus met gesmolten vleugels uit de lucht was komen vallen.

Icarus, die kende ik blijkbaar wel. Ik had liever geweten hoe ik zelf heette. Als ik mijn naam eenmaal terug had, dan kwam de rest vanzelf ook...

Wacht!

Koortsachtig groef ik met mijn handen in de zakken van mijn spijkerbroek. Ik tastte mijn blouse af, voelde in het minizakje op de borst.

Leeg. Geen identiteitsbewijs, geen boodschappenbriefje, helemaal niks.

Mijn ooghoeken jeukten en mijn gedachten sloegen op hol. Dit was een grap. Zo meteen zou er een candid-cameraman uit het gras omhoogspringen en grijnzend ‘*Gotcha!*’ roepen. Of misschien was ik niet echt, bestond ik alleen in het hoofd van een of andere fantast. Of nog erger: ik was zelf gek geworden.

Ik boog mijn hoofd en duwde mijn vuisten tegen de opkomende tranen. Dit kon niet waar zijn. Ik droomde en zou dadelijk wakker worden.

Maar toen ik weer opkeek, zat ik nog steeds op dezelfde plek in de snoeihete zon. Ik besepte dat ik twee keuzes had: hier levend verbranden of hulp zoeken.

Ik koos voor het laatste.

Zodra ik probeerde op te staan, zakte ik door mijn enkel en plofte weer neer. De kloppende pijn benam me bijna de adem. Ik maakte mijn veters los en schoof mijn sok – een donkerblauwe met een 7 erop, die ook al geen bellen deed rinkelen – omlaag. De enkel was dik en gezwollen. Aangezien er geen arts in de buurt was, pakte ik hem weer in en trok de veters zo strak mogelijk aan. Hopelijk gaven de bergschoenen – nooit eerder gezien, maar ze zagen er gebruikt uit en pasten precies – genoeg steun om te kunnen lopen.

Voor de tweede keer ging ik staan, ditmaal voorzichtiger.

Ik deed een paar passen. Het voelde niet prettig, maar ik bleef tenminste overeind.

En nu? Op een lift kon je hier waarschijnlijk lang wachten. Lopen was ook geen optie, met dat rotbeen kwam ik niet ver. Had ik maar een mobieltje...

Mijn adem stokte. Boven het gele gras stak een groene molshoop uit. Een rugzak! Van mij?

Ik vergat mijn enkel en haastte me met een bonkend hart naar het onwezenlijke groene ding voordat het – ik was nergens meer zeker van – ineens zou verdwijnen.

Hebbes. Vol verwachting tilde ik de rugzak op aan het hengel en klemde hem tegen mijn buik. Mijn vingers trilden zo erg dat ik de sluiting bijna niet loskreeg.

Ja, een klikje! Ik hield de tas ondersteboven en liet het spullen regenen. Een flesje tolde voor mijn voeten. Water! Ik merkte ineens hoe dorstig ik was. Ongeduldig draaide ik de dop los en klokte de inhoud naar binnen. Pas toen het flesje halfleeg was, bedacht ik dat ik het beter rustig aan kon doen. Wie weet hoe lang het nog zou duren voordat...

Niet aan denken! Ik plantte het flesje naast me en veegde met de rug van mijn hand de druppels van mijn mond. Met samengeknepen ogen bekeek ik de andere schatten die de tas had uitgespuwd. Een lichtblauwe pyjama en een boxershort. Een tandenborstel en een tube tandpasta. Dingen die je meenam als je ergens ging logeren. Was ik op doorreis? Waar had ik de afgelopen nacht geslapen? Geen idee. De paniek kroop weer als een krab naar mijn keel. Ik probeerde het te negeren door me op de inhoud van mijn tas te focussen.

Een rolletje bankbiljetten – ik nam niet de moeite om ze te tellen en proppte ze in mijn broekzak. De baseballcap was een lot uit de loterij; zodra ik hem op mijn gloeiende kop zette, gaf de klep mijn ogen schaduw en rust. Verder lagen er een foto van een of ander groot grijs gebouw en een bestellijst van de Pizza Hut in het gras. Volkomen nutteloos in de onbewoonde wereld.

Het was niet eerlijk. Waarom moest mij dit overkomen?

In mijn hoofd wipte een dekseltje open. Een gifgroen monster floepte naar buiten als een geest uit een fles. Het wilde bloed zien en beuken, er was geen houden meer aan. Ik schopte tegen het gras, want er was niets of niemand anders om tegenaan te schoppen. Ik vloekte tegen de lucht, koelde mijn woede op de rugzak, stompte op de stof en...

Er zat iets hards in het voorvak!

Mijn kwaadheid verdween even abrupt als ze gekomen was.

Ik hijgde van inspanning. Het lipje sneed in mijn vinger.

Na drie keer trekken gaf de rits eindelijk mee. De rijen tanden grijsden me toe als een opengesperde muil. Ik wurmde mijn hand naar binnen en...

Zodra ik de omtrekken van een telefoon voelde, begon ik hysterisch te lachen. Ik kon niet meer stoppen, mijn hele lijf werd slap en ik rolde schaterend door het gras.

Lang leve de moderne techniek. Ik was gered!

Dacht ik.

2

Ik klapte het mobieltje open. Nu hoefde ik alleen nog het alarmnummer te bellen en dan kwamen ze me halen. Geen idee hoe ik aan die wetenschap kwam – misschien had ik het ooit in een film gezien – maar ik wist dat de politie me via het signaal van mijn draagbare telefoon kon traceren. Over een paar uur was ik thuis, waar dat dan ook mocht zijn. Mijn ouders waren vast al ongerust. Ik stelde me ons weerzien voor, waarbij al mijn herinneringen natuurlijk meteen weer zouden terugkomen. Bellen. Ik kreeg ineens haast.

Ik hield mijn hand als een afdakje tegen de zon boven het schermpje. Toen zag ik het pas: een voicemailbericht. Iemand wilde me spreken! Mijn vader of moeder, een broer of een zus, een vriend of een kennis. Plotseling was alles mogelijk.

Ik hield het mobieltje tegen mijn oor en luisterde met ingehouden adem.

‘Wat er ook gebeurt, bel in geen geval de politie.’

Ondanks de hitte kreeg ik kippenvel. Die stem...

Voor de tweede maal luisterde ik het bericht af. Er was geen twijfel mogelijk: HET WAS MIJN EIGEN STEM. IK HAD ZELF DE BOODSCHAP INGESPROKEN! Maar waarom? Had ik voorzien dat dit zou kunnen gebeuren? Dat ik hier terecht zou komen en alles vergeten zou zijn? Ik kon mezelf wel sláán. Waarom had ik mijn naam niet genoemd en alles uitgelegd? Nu zat ik hier in mijn uppie naast een verlaten weg en wist niets. Alleen dat ik de politie niet mocht waarschuwen.

Maar het waren dus wel mijn rugzak en mijn mobieltje. Het telefoonboekje! Ik ging naar contactpersonen en wilde al gaan scrollen, maar... Het schermpje bleef grijs. Er was geen enkel nummer opgeslagen.

Mijn keel werd dik van de tranen. Ik was niemand. Onzichtbaar. Ik kon hier doodgaan zonder dat iemand het merkte.

Wat nu? Het enige wat ik nog kon verzinnen, was het voicemailbericht beantwoorden. Ergens stond een telefoon op een plek waar ik ooit was geweest en de kans was groot dat daar mensen woonden die wisten wie ik was.

Intoetsen. De telefoon ging over. Mijn voorhoofd prikte van het zweet.

‘Ja?’ vroeg een man.

‘Met...’ Hoe deed je dat als je je eigen naam niet wist? ‘Waar bent u?’

‘Alsof je dat niet weet,’ antwoordde de man geïrriteerd.

‘Je belt toch zelf hierheen?’

Op de achtergrond klonk muziek – een of andere mee-stamper, die ik niet kende – en wat dichterbij geroezemoes. Ik hoorde een vrouw ‘Nee, nee, niet zevenendertig maar achtendertig’ zeggen.

‘Iemand heeft mij gebeld.’ Ik probeerde zo rustig en overtuigend mogelijk te klinken. ‘Vanaf dit nummer.’

‘Nou, ik niet.’ De man zweeg even. ‘Dit is een openbare telefoon. Je had geluk dat ik toevallig langsliep.’

Geen huis, geen adres, maar een openbare telefoon.

Ik kneep in de hoorn. ‘Waar staat die telefoon?’

‘Sorry, maar ik heb geen tijd voor deze onzin,’ zei de man. ‘Het is bijna drie uur en dan zijn wij aan de beurt.’

‘Wacht!’ schreeuwde ik.

Te laat. Hij had opgehangen.

Ik liet me verslagen achterovervallen. Het stugge gras prikte dwars door mijn blouse heen. Het kon me niet schelen. Niets kon me nog schelen. Ik was verloren.

Naast me ritselde de bestellijst van de Pizza Hut.

Ik mocht de politie niet bellen, maar over pizzatenten had ik niks gezegd!

Zitten. Ik plukte de bestellijst uit het gras en legde hem op mijn knieën. Thuisbezorging. Ik toetste het nummer in.

‘Pizza Hut. Met Tracy. Waarmee kan ik u van dienst zijn?’ Haar vriendelijke toon was bemoedigend.

‘Alsjeblieft niet ophangen,’ ratelde ik. ‘Ik weet dat het gek klinkt, maar ik denk dat ik een ongeluk heb gehad en nu ben ik mijn geheugen kwijt. Ik heb geen idee waar ik ben en er zijn geen huizen in de buurt, dus ik kan niemand om hulp vragen. Het enige telefoonnummer dat ik heb is dat van jullie.’ Ik kruiste mijn vingers. Als ze nu maar niet ophing!

‘Heel rot voor je,’ zei Tracy. ‘Maar ik kan je niet helpen als ik niet weet waar je bent. Je kunt beter de politie bellen.’

‘Geen politie!’

‘Hoezo niet?’ Ze klonk niet meer zo vriendelijk als eerst. Ik hoorde de argwaan in haar stem. ‘Heb je soms iets te verbergen?’

Stel je voor dat ze gelijk had! De bankbiljetten! Misschien zat de politie achter me aan omdat ik iemand had beroofd. Mijn strot zat ineens vol scheermesjes. Ik kon van alles zijn. Een dief, of zelfs een moordenaar. Zonder dat ik het wist.

‘Geen idee, maar ik kreeg een voicemailbericht en...’ Het had geen zin. Ik kon het zelf al nauwelijks geloven. Ze zou denken dat ik paranoïde was. Een zacht gebrom naderde uit de verte. Het duurde even voordat het tot me doordrong: EEN AUTO!

‘Laat maar.’ Ik drukte Tracy weg en mikte het mobieltje in mijn rugzak. De andere spullen propte ik erbovenop. Opschieten, opschieten! Ik strompelde naar de weg.

Ja, aan de horizon blikkerde iets zilverachtigs en het kwam zoetjesaan dichterbij. Ik ging midden op het asfalt staan, ter hoogte van de strepen. Ik was een tank die niks en niemand doorliet. Desnoods zou ik me voor de wielen werpen, die wagen moest stoppen!

Het motorgebrom werd luider. De auto groter. Ik zag de vage omtrekken van de chauffeur.

Als een reuzenvogel met een gewonde poot danste ik over het asfalt, terwijl ik met mijn armen zwaaide en ‘stop, stop!’ riep.

Ja, de wagen minderde vaart! Het was een roestige pick-up met een reclametekst op de motorkap: BOBBIES BED & BREAKFAST.

‘Stooooop!’

De pick-up stond stil. Uit het openstaande raampje aan de bestuurderskant kwam een hoekig meisjeshoofd naar buiten. Kort, zwart haar, joekels van oorringen en een diamantje in haar rechterneusvleugel.

‘Ben je gestrand?’ vroeg ze.

Ik knikte. ‘Mag ik een lift?’

Ze rekte haar hals uit en speurde de omgeving af. ‘Waar is je auto?’

De waarheid had me tot nu toe niet echt verder geholpen.

Ik besloot voor de gemakkelijkste weg te kiezen. ‘Ik ben hier afgezet.’ Misschien was het nog waar ook.

‘Hier?’ Ze fronste haar wenkbrauwen.

‘Lang verhaal.’

‘Waar moet je naartoe?’

‘Maakt niet uit, de dichtstbijzijnde plaats is oké.’

Ze bekeek me met een keurende blik. ‘Hoe weet ik dat je geen gevaarlijke gek bent?’

‘Hoe weet ik dat jij geen gevaarlijke gek bent?’

Pfff, ze moest lachen.

‘Ik wil wel in de laadbak gaan zitten,’ bood ik aan. ‘Als dat je een veiliger gevoel geeft.’

Maar ze boog al over de stoel naast haar en maakte het portier aan de binnenkant open. ‘Stap in.’

Opgelucht liep ik naar de bijrijderskant.

‘Wat loop je moeilijk?’ vroeg ze.

‘Door mijn enkel gegaan.’ Ik zwaaide mijn rugzak naar binnen en plofte op de plakkerige zitting. ‘Heet.’

‘Als het niet goed genoeg voor meneer is...’

‘Echt wel.’ Ik trok vlug het portier dicht.

3

De wagen zoefde over de weg. Er zat een rammeltje in het dashboard. Ik keek naar het klokje boven het stuur. Het was vijf over drie.

‘Je hebt je nog niet eens fatsoenlijk voorgesteld,’ zei ze. Ik voelde me meteen weer ongemakkelijk. ‘Jij ook niet.’

‘Lara Rogers. En wie ben jij?’

Liegen of... Ze zou me nooit geloven. Ik keek van haar weg, naar mijn voeten. Omdat ik zat, kwamen mijn broekspijpen tot boven mijn enkels. Ik zag de zeven op mijn sok. ‘Seven.’

‘En je voornaam?’

Mijn blik verhuisde naar mijn rugzak. Op het hengel was een merkje gestikt met BOY 7 erop.

‘Boy.’ Boy Seven. Ik proefde de woordjes op mijn tong. Nu had ik een naam. Een pseudoniem, zoals schrijvers soms gebruiken. Het was als een handvat. Het gaf me het idee dat ik in ieder geval weer een touwtje vasthad. Een verzonnen touwtje, maar wel dat van mij.

Ze blies de vochtige haartjes van haar voorhoofd. ‘Wat deed je in hemelsnaam op die grasvlakte?’

Het werd steeds gemakkelijker om te liegen. ‘Ik kreeg een lift van een of andere mafkees die een geweer op de achterbank had liggen. Toen ik daarachter kwam, wilde ik er meteen uit.’

Ze grinnikte. ‘Geen handige plek om uit te stappen.’

‘Vertel mij wat.’ Ik zakte onderuit en durfde me eindelijk te ontspannen. Nog even en ik was weer in de bewoonde wereld. Ik had genoeg geld om een motel te betalen. Met een beetje mazzel zou een goede nachtrust me helpen om mijn gedachten weer op een rijtje te krijgen. Het was nog steeds beangstigend dat mijn geheugen me in de steek liet, maar de situatie zag er stukken minder hopeloos uit dan eerst.

‘Je bent best jong om alleen te reizen.’

Ditmaal kon ik de waarheid zeggen. ‘Ik ga mijn ouders opzoeken.’

Ze gebaarde naar de reclametekst op de motorkap. ‘Ik woon bij mijn tante en help haar met haar bed and breakfast.’

Ik voelde aan het bankbiljettenbobbeltje in mijn zak. ‘Denk je dat er nog een kamer vrij is?’

‘Vast wel. Het is een slechte zomer voor toeristen. De meeste mensen zoeken koelte aan de kust.’ Ze keek me opgetogen aan. ‘Je zult er geen spijt van krijgen. Het is echt een gaaf huis, met een prachtige tuin waar de gasten mogen zitten.’

‘Cool.’ Tegen de binnenkant van mijn schedel klopte nog steeds een doffe pijn. Ik sloot even mijn ogen.

‘Heb je er last van als ik de radio aanzet?’ vroeg Lara.

‘Nee, hoor.’

Gekraak. Ze draaide aan de knop om een geschikte zender te zoeken. Flarden countrymuziek, pop en klassiek vlogen voorbij.

‘Waar hou je van?’ informeerde ze.

Uit de speakers kwam een gitaarsolo. Vonkjes in mijn hersens. Ik herkende het nummer! ‘Eric Clapton is wel oké.’

Ze draaide het volume hoger. Tot mijn verbazing kon ik elk woord meezingen. Mijn geheugen kwam terug! Ik was nog nooit zo opgelucht geweest. Nou ja, voor zover ik me kon herinneren dan.

Zwijgend reden we verder over het asfalt. Na een poosje werd de omgeving groener. Ik zag steeds meer bomen, een bord met BRANDING, BRIGHT AND SHINEY erop en toen de eerste huizen.

Lara tikte met haar nagels op het stuur. ‘We zijn er bijna.’ Branding was niet bepaald een wereldstad. We passeerden een benzinestation, twee kerken, een McDonald’s, een motel, een Wal-Mart, een bakker en een rij vrijstaande huizen met veranda’s. Ik slurpte elke steen en tuin en straat op, maar er was niets wat ik herkende.

Lara stuurde de wagen een oprit in en parkeerde onder een houten carport met een dak van witte bloesem. ‘Bobbies B & B. Welkom.’

Zodra de motor zweeg, was het raar stil. Ik pakte mijn rugzak en opende het portier. Mijn enkel protesteerde meteen toen ik mijn voet op het grind zette. Ik zocht steun aan het portier, duwde me naar buiten en werd bijna duizelig van een bedwelmend zoete geur.

‘De bloemen,’ zei Lara. ‘Heftig, hè? Kom, dan laat ik je de rest van de tuin zien.’

Ik vond het best prettig dat ik nog niet meteen in mijn eentje in een vreemde logeerkamer hoefde te gaan zitten. Lara’s opgewonden woordenstroom zorgde ervoor dat ik mijn ellende even vergat en me bijna normaal voelde.

‘Eigen kweek.’ Ze wees naar een groepje planten. ‘En dat rozenperkje is het paradepaardje van mijn tante. Ze heeft er zelfs een prijs mee gewonnen.’

Ik geloofde niet dat ik groene vingers had. Oké, ik wist hoe een roos eruitzag en dat je gras zo nu en dan moest maaien, maar verder ging mijn plantenkennis niet.

Bij een vogelhuisje zag ik een vrouw staan. Brede rug, kap laarzen, het haar slordig opgestoken. Ze schepte voer uit een zak en legde dat in het huisje.

‘Tante Bobbie!’ riep Lara. ‘Ik heb een gast meegebracht.’ De vrouw draaide zich om. Haar grijze ogen keken me nieuwsgierig aan. ‘Dag.’ Ze klopte haar hand af aan haar broek en stak hem toen naar me uit.

Ik moest een paar passen doen om erbij te kunnen. ‘Boy Seven.’

‘Bobbie.’ Haar handdruk was ferm. ‘Wat is er met je been?’

‘Enkel verstuikt.’

‘In de EHBO-doos zit rekverband.’ Bobbie knikte naar Lara. ‘Hij kan in de gele logeren.’

‘Je boft.’ Lara straalde alsof ik zojuist de hoofdprijs had gewonnen. ‘Vanuit de gele kamer heb je het beste zicht op de tuin.’

‘Trek in thee?’ vroeg Bobbie.

Lara sloeg haar arm om het middel van haar tante. ‘Ze maakt geweldige vruchtencakes.’

Ik voelde ineens weer hoe moe ik was. ‘Straks misschien. Ik wil eerst graag douchen.’

Lara bracht me naar de gele kamer. Aan het plafond draaide een ventilator op volle toeren, waardoor het betrekkelijk koel was. Tegen een zachtgele muur stond een tweepersoonsbed, daartegenover een kast met een schaal vol blaadjes en takjes erop, die een kruidige lucht verspreidden. Ik deed mijn baseballcap af en legde hem naast de schaal.

‘Hier is de badkamer,’ zei Lara.

Een plastic gordijn met rozenmotief schermde de doucheruimte af. Er was een wc met een eigele bril en een dito matje ervoor. Op de wastafel lagen gastenzeepjes en flaconnetjes met shampoo. Mijn ogen dwaalden langs de spiegel die erboven hing. Ik ving een flits op van een jongen met blond haar dat alle kanten uit piekte. Met een schokje beseftte ik dat het mijn eigen spiegelbeeld was.

‘Is er iets?’ vroeg Lara.

En of er iets was! Ik had mezelf niet herkend.

‘Nee, hoor.’ Ik stapte vlug de kamer weer in en probeerde mijn ademhaling onder controle te krijgen.

Lara kwam me achterna en deed de balkondeuren open.

‘Kijk eens hoe mooi.’

Ik ging naast haar op het balkon staan en keek zonder iets te zien naar de tuin. Mijn hoofd bonkte alsof er een specht in zat. Ik was dus blond. Zag ik er een beetje normaal uit? Ik had niet lang genoeg durven te kijken.

Ze leunde over de balustrade. ‘Die boom daar is mijn favoriet. Hij geeft elk jaar bakken vol noten.’

Lara tuinfreak. Wist ik ook maar waar ik gek op was.

Ze draaide zich om. ‘Wil je morgen hier of in de tuin ontbijten?’

Morgen. Dan had ik mijn geheugen misschien wel terug.

4

Zodra Lara weg was, trapte ik mijn bergschoenen uit. Ik maakte de knopen van mijn jeans los en stroopte de broek van mijn benen. Toen zag ik het etiketje aan de binnenkant pas. Precies zo'n etiketje als op mijn rugzak. Boy 7. Was het een of ander kledingmerk, gespecialiseerd in spijkerbroeken en rugzakken? Of...

Ik trok haastig mijn blouse uit en controleerde de kraag. Er zat een merkje in van Tumblewoods en daarnaast weer zo'n zelfde etiketje met BOY 7 erop. Ik graaide naar mijn bergschoenen en bekeek de leren binnenvoering.

Bingo. De binnenkant van mijn baseballcap en de ouderwets aandoende pyjama: idem. Ik rukte mijn sokken van mijn voeten – au! – en draaide ze binnenstebuiten. Jawel, hoor. Zelfs in allebei de boxershorts stond met priegelige lettertjes...

MISSCHIEN HEETTE IK ECHT BOY SEVEN!

Maar wie had die etiketjes in mijn kleren genaaid? En waarom?

In een normaal gezin werd kleding niet gemerkt. Zat ik soms op kostschool of woonde ik in een internaat?

Ik stootte met mijn teen tegen het rolletje bankbiljetten dat uit mijn broekzak was gevallen en meteen echode mijn stem weer in mijn oren: bel in geen geval de politie. Stel je voor dat ik uit een inrichting voor jonge criminelen was ontsnapt!

Een rilling trok langs mijn ruggengraat.

Douchen. Met een heldere kop kon je beter nadenken.

Ik stond voor de wastafel en tuurde naar mijn voeten op het eigele matje. Ik wilde in de spiegel kijken maar toch ook niet. Hij boezemde me angst in. Alsof de man met de bijl plotseling achter me kon opdoemen, zoals je wel eens in horrorfilms ziet. Of misschien was ik bang dat ik zelf de jongen met de bijl was.

Aan de andere kant: de spiegel zou ook antwoorden geven. Je uiterlijk vertelde ook iets over je karakter. Er was zelfs een klein kansje dat er bij het zien van mijn gezicht een paar luikjes opengingen. Hoewel. Van die flits daarnet was ik alleen maar geschrokken. Me iets herinneren? Ho, maar.

Ik weet niet meer hoe lang ik daar op dat matje heb gestaan, maar op een gegeven moment had ik eindelijk genoeg moed verzameld om mijn hoofd op te tillen. Het leek wel een kanonskogel, zo zwaar. En toen duurde het nog minuten voordat ik mijn ogen open durfde te doen.

Het was minder eng dan ik had verwacht. Ik bedoel: ik was geen monster of zo. En al herkende ik mezelf niet echt, mijn spiegelbeeld had wel iets vertrouwds. Als een vriend die je na jaren terugziet. Een vriend die zo erg is veranderd dat je hem op straat voorbij zou lopen – maar als je hem dan een poosje spreekt, meen je toch bepaalde bekende trekken te ontwaren.

Ik had een smal gezicht met een hoog voorhoofd en diepliggende blauwe ogen. Mijn onderlip was breder dan mijn bovenlip en toen ik glimlachte, blonk een kaarsrechte rij witte tanden me tegemoet. Mijn neus was niet groot en niet klein, maar er zaten wel een paar rode pukkeltjes op. Ook op mijn voorhoofd en kin, trouwens. Mijn piekerige, blonde haar kwam tot aan mijn oorlellen. Over mijn lijf was ik het meest tevreden. Afgetraind, misschien was ik lid van een sportschool.

Jammer genoeg bleef het gokken.

De douchestralen kletterden op mijn hoofd en schouders. Ik bedankte Bobbie in stilte voor de zeepjes en shampoo en bedacht dat ik nodig inkopen moest doen. Wat goedkope kleren. En een krant! Als ik een gevluchte misdadiger was, zou dat vast de koppen halen. Gezocht: boy 7.

Waarom niet gewoon Seven, eigenlijk? Of was dat te lang voor een etiketje?

Het schoot ineens door mijn hoofd: in een gekkenhuis merkten ze je kleren natuurlijk ook!

Het was behoorlijk krankzinnig om je geheugen te verliezen. Voor hetzelfde geld was ik al maanden opgenomen geweest en vandaag om de een of andere reden de poort uit gewandeld...

Maar hoe kwam ik dan op die verlaten grasvlakte terecht? En waarom kon ik me alles wat sindsdien was gebeurd weer wel herinneren?

De specht had alleen maar pauze genomen, hij begon weer te bonken.

Ik draaide de kraan dicht. Niet piekeren. Boodschappen doen. Zelfs in Branding was vast wel paracetamol te vinden.

Lara had me het rekverband uit de EHBO-doos gegeven. Ik wikkelde het om mijn enkel en trok er mijn klamme sok weer overheen. Schone sokken, die

moesten ook op het lijstje. En een landkaart om te kunnen bepalen waar ik was en waar ik naartoe wilde. Met de aanknopingspunten die ik had, kon ik een route uitstippelen...

Welke aanknopingspunten? fluisterde een stemmetje in mijn hoofd.

Kop dicht!

Ik propte het geld terug in mijn broekzak. Blouse aan. Schoenen. Als ik de veters maar strak genoeg aansnoerde, had ik nauwelijks meer last van mijn enkel.

Hoe laat was het eigenlijk? Ik checkte mijn mobieltje. Tegen zessen! Met een beetje pech was het zaterdag en waren de winkels al gesloten. Ik had weinig zin om tot maandag in dezelfde boxershort te bivakkeren. Opschieten!

Ik sloot de kamer af en nam de trap naar beneden. Bobbie wist precies wat haar gasten nodig hadden: in de hal hing een kalender. Woensdag! Dan waren de meeste winkels tot tien uur open. Nu maar hopen dat Bobbie trouw elke dag een blaadje afscheurde.

In de tuin trof ik Lara.

‘Thee?’ Ze wipte veelbetekenend met haar wenkbrauwen.

Nee, ik was de vruchtencake nog niet vergeten. Die niet.

‘Straks,’ zei ik. ‘Eerst even naar Wal-Mart.’

‘Straks gaan we eten.’ Ze rekte zich uit in haar stoel. ‘Lust je spareribs?’

Geen idee. ‘Lekker.’

De glazen deur ging met een zuchtje open en een blij muziekje waaierde me tegemoet. Ik trok een winkelwagen uit de rij en duwde hem door het poortje. De winkel was klein voor een Wal-Mart – ik was dus eerder in een Wal-Mart geweest! – maar ze hadden alles wat ik nodig had. Ik slenterde door de glimmend geboende gangen naar de afdeling textiel. Boxershorts, sokken, een paar T-shirts.

Ik twijfelde tussen een stoere, dure kaki broek met veel handige zakken en een goedkope jeans met belachelijke stiksels. Het werd de eerste. Blijkbaar vond ik het belangrijk om er goed uit te zien.

Ik reed het karretje naar de schappen met toiletartikelen voor een grootverpakking paracetamol. In het rek met tijdschriften vond ik maar twee kranten. Ik snelde de koppen, maar er was niemand ontsnapt en de dader van een roofoverval zat al veilig achter slot en grendel. Voor deze ene keer was geen nieuws goed nieuws.

De landkaarten bleken bij de kantoorartikelen te liggen. Daarna zocht ik een pen om bepaalde plaatsen zoals de grasvlakte en Branding op de kaart te kunnen markeren. Mijn ogen stopten bij een bak met kleine, dikke boekjes in fluorescerende kleuren en notebook op de kaft. Dit was precies wat ik nodig had om de zaken weer op een rijtje te krijgen! Ik kon aantekeningen maken over wat ik me nog wel herinnerde, aanknopingspunten noteren en zelfs een soort logboek bijhouden voor het geval ik nog eens mijn geheugen verloor. Het werd een blauwe, zonder twijfel. Misschien was dat mijn lievelingskleur!

Een stuk opgewekter ging ik naar de kassa en legde alles op de band. De caissière stopte mijn aankopen in bruine zakken en noemde het totaalbedrag. Met een stalen gezicht telde ik de biljetten af, maar vanbinnen kneep ik hem. Het rolletje was danig geslonken en ik had Bobbie nog niet eens betaald. Als dit zo doorging, zou ik binnen een week door mijn geld heen zijn.

Ik suste de gedachte weg. Binnen een week was ik vast weer thuis.

Lara stond in de keuken sla te wassen. ‘Over een uurtje kunnen we aan tafel.’

‘Oké.’ Morgen zou ik naar McDonald’s gaan. Dat was waarschijnlijk goedkoper.

Als ik dan tenminste nog hier was.

Ik liep met de zakken naar boven en schudde ze leeg op het bed.

Eerst die specht in coma brengen!

Ik slikte twee pilletjes in de badkamer. Het was nog steeds onwennig, maar niet meer eng om in de spiegel te kijken. Eigenlijk mocht ik die gozer tegenover me wel.

Ik trok de prijskaartjes van mijn nieuwe kleren en verruilde mijn blouse voor een shirt. Ik zag nu pas dat ik al die tijd ook nog met een scheur op mijn rug had rondgelopen. Tijdens de maaltijd zou ik Bobbie om naald en draad vragen zodat ik de boel kon repareren. De rest van de kleding stopte ik in de bovenste la van de kast.

Toen ging ik met de kaart op de grond zitten en vouwde hem uit. Het duurde even voordat ik Branding had gevonden. Ik omcirkelde het kleine, zwarte stipje en bekeek de plaatsen in de omgeving. De eerste noemenswaardige stad lag zo’n honderd kilometer verder naar het oosten. Het leek me dat wij uit het westen waren gekomen. Daar liep tenminste een

lange rechte weg door wat de legenda als grasvlakte aanduidde. Ik trok een lijn en zette een kruisje in het lege groen. Maar waar was ik daarvóór vandaan gekomen? De bestellijst van de Pizza Hut!

Ik trok mijn rugzak van het bed en klikte de sluiting los. Het flesje water voelde nog lauw, de foto van het grijze gebouw was gekreukeld. Ik streek hem glad en bekeek hem aandachtig. Betonnen muren met vlak onder het dak een paar kleine ramen met tralies ervoor en op de achtergrond een toren. Het zou een fabriek kunnen zijn, of een gevangenis. Ik kreeg een nare smaak in mijn mond. Later. Ik legde de foto naast de kaart en graaide weer in mijn tas. Ja, daar was de bestellijst van de Pizza Hut en er stond inderdaad niet alleen een telefoonnummer maar ook een adres op!

De letters krioelden op het papier. Ik moest mijn blik drie keer scherpstellen voordat het me lukte om de roodgedrukte tekst te lezen: Hallstreet 6 Flatstaff.

Met een bonkend hart zocht ik op de kaart. Bingo! Flatstaff bleek aan de andere kant van de grasvlakte te liggen, iets zuidelijker dan Branding. Het zou zomaar kunnen dat ik daar woonde! In ieder geval was ik er ooit geweest, tenzij die bestellijst door magische krachten in mijn tas was gekomen. Ik onderstreepte de plaatsnaam op de kaart en zette er een uitroepteken bij. In Flatstaff zou ik mijn zoektocht beginnen!

5

Lara had een tafel in de tuin gedekt en fakkels en kaarsjes aangestoken. De avond was zacht – de temperatuur volmaakt om buiten te zitten, zoals altijd na een verpletterend hete dag. De sproeiers verderop in de tuin maakten een kwiek-kwiek-geluid en in de struiken achter me zat een krekel zich uit te sloven om erbovenuit te komen. Mijn hoofdpijn zakte met de minuut. Er was nog maar één ding waar ik huiverig voor was: dat Bobbie en Lara lastige vragen gingen stellen. Tot mijn opluchting was er nog een gast.

‘Jones.’ Hij schudde me de hand.

‘Boy Seven.’ Ik probeerde in te schatten wat hem naar Branding had gebracht. Hij zag er niet uit als een toerist. Eerder als een vertegenwoordiger die te hard werkte, gezien de wallen onder zijn ogen. Hij droeg een broek met een scherpe vouw erin, een kraakwit overhemd en een colbertjasje.

‘Bobbie is een geweldige gastvrouw.’ Hij hing het jasje over de rugleuning van zijn stoel, ging zitten en sloeg zijn lange benen over elkaar. ‘Mijn kookkunsten gaan nietverder dan een eitje bakken, daarom kom ik meestal hier dineren als mijn echtgenote van huis is.’

‘O.’ Ik durfde niet verder te informeren. Een gesprek is geven en nemen en straks zou hij ook dingen over mij willen weten.

‘Tadááá.’ Lara plaatste een glazen schaal met salade op tafel. Onder haar arm klemde ze een wijnfles, die ze vervolgens aan Jones overhandigde.

Met een kennersblik bekeek hij het etiket. ‘Lijkt me prima.’ Ze goochelde een kurkentrekker uit haar broekzak. ‘Wat wil jij drinken?’ vroeg ze aan mij.

‘Water is oké.’ Ik tilde de karaf van het kleed en schonk mezelf in.

Plop, deed de kurk. Lara vulde het glas van Jones en zette de fles in de koeler. Toen schoof ze op de stoel naast me en goot water in haar eigen glas.

Ik had natuurlijk moeten vragen of ze ook wat wilde.

‘Sorry.’

‘Maak je niet druk, jij bent de gast.’ Ze wisselde een blik met Jones. Nogal samenzweerderig, vond ik. Maar waarschijnlijk was dat allemaal

verbeelding. Van geheugenverlies werd je nogal achterdochtig, zoveel had ik al wel geleerd.

Bobbie kwam met een dampende schaal naar buiten. Ik herkende de geur al voordat ik de spareribs zag. Dat was vast een goed teken!

We aten gepofte aardappelen met Thousand Islands-saus en salade, kloven het vlees van de botten, wasten onze vingers in de vingerkommetjes en luisterden naar Bobbie, die tegelijkertijd kon praten en eten. Ze vertelde over de tuin en de rozententoonstellingen waaraan ze had meegedaan. Over haar overleden man Leonard, die de notenboom nog had geplant. Over Lara, die een godsgeschenk was omdat ze weer leven in het huis had gebracht. Over de vruchtencakes die ze toen was gaan bakken en sindsdien aan supermarkten, koffietentjes en voedselspeciaalzaken in de wijde omgeving verkocht.

Soms viel Lara haar in de rede om iets te bevestigen of aan te vullen. Jones was al net zo zwijgzaam als ik. Ik probeerde hem stiekem te observeren, tot ik merkte dat hij net zo naar mij keek. Toen keek ik alleen nog maar naar Lara. Haar neusdiamantje fonkelde in het licht van de fakkels. De afgelopen middag had mijn hoofd naar heel andere dingen gestaan, maar nu besepte ik dat ze behoorlijk aantrekkelijk was.

De stem van Bobbie kabbelde maar door. Mijn gedachten dwaalden af, tot ik ineens de naam Flatstaff hoorde noemen.

‘Ga je morgen naar Flatstaff?’ vroeg ik gespannen.

Lara knikte. ‘Een lading vruchtencakes wegbrengen.’

Dit was mijn kans! ‘Zal ik met je meegaan?’

‘Wat een leuk idee,’ vond Bobbie meteen. ‘Veel gezelliger voor Lara.’

Lara knikte. ‘Dus je blijft nog een nacht logeren.’

Het klonk zo opgetogen dat ik ineens een enorme behoefte voelde om alles eerlijk te vertellen. Zonder Lara en Bobbie zou ik nu met een lege maag op een verlaten grasvlakte rondzwerven. Ze verdienden het niet om voorgelogen te worden.

Ik kuchte. ‘Er is iets wat ik jullie...’

Op dat moment gleed de colbert van Jones van de stoel. Jones boog zich opzij, reikte naar het jaspand dat het dichtstbij lag en takelde het kledingstuk ondersteboven weer op. Er schoot iets uit de binnenzak, het roetsjte over het gras en botste tegen mijn schoenen.

Ik graaide in het donker om het op te rapen. Mijn hand herkende het voorwerp niet meteen, maar toen ik weer omhoogkroop en in het licht van de kaarsen kwam...

De haartjes in mijn nek gingen rechtovereind staan.

Het was een politiepenning!

‘Bedankt.’ Jones stopte hem terug in zijn jasje.

‘Wat wilde je nou zeggen?’ vroeg Lara.

BEL IN GEEN GEVAL DE POLITIE.

‘Vergeten.’ Ik had ineens geen trek meer en duwde het bord van me af.

‘Er is iets wat ik jullie...’ hielp Lara.

Hoe redde ik me hier nou weer uit?

‘Slecht geheugen?’ Jones keek me spottend aan. ‘En dat op jouw leeftijd.’

Ik wist niet of het door zijn opmerking of zijn blik kwam, maar ik was ineens weer scherp. ‘O, ja. Ik wilde jullie om een naald en een klosje garen vragen. Er zit een scheur in mijn blouse.’

‘Haal ik zo wel.’ Lara schoof haar stoel achteruit en stond op. ‘Iemand nog trek in een toetje?’

‘Graag,’ antwoordde Jones.

Ik was er zeker van dat ik geen hap door mijn keel zou kunnen krijgen.

‘Nee, bedankt. Ik zoek mijn kamer maar eens op, ik ben bekaf.’

De balkondeuren stonden op een kier. Het gordijn bewoog lichtjes heen en weer. Buiten klonk geroezemoes.

Ik herkende de lage bromstem van Jones, die in mijn afwezigheid ineens een stuk spraakzamer was, maar ik kon niet verstaan wat hij zei. Het was zeker grappig, want Lara lachte nogal overdreven. Beneden me klonk gerommel van potten en pannen. Bobbie ruimde waarschijnlijk de vaatwasser in.

Ik installeerde me in kleermakerszit op het bed en duwde twee kussens achter mijn rug. Met mijn tanden beet ik een stuk draad door, wurmde hem door het oog van de naald en herstelde de mouw van mijn blouse met grove steken. Daarna was het rugpand aan de beurt. Ik was niet bepaald een naaldkunstenaar, maar het kon ermee door.

Toen pakte ik mijn gloednieuwe notebook, deed verslag van de afgelopen dag en maakte een lijst met aanknopingspunten. Het leek eerder een lijst met vraagtekens.

Ze grijnsden me toe vanaf het papier, alsof ze wilden zeggen: hopeloze zaak. En hoe langer ik ernaar keek, hoe meer ik het gevoel kreeg dat ze me uitlechten. Straks verloor ik ook mijn verstand nog!

Ik smiet het notebook door de kamer. Het crashte tegen de kast en knalde toen op de vloer.

Baf!

Buiten werd het even stil.

‘Boy?’ hoorde ik Lara roepen.

Ik was niet helemaal alleen op de wereld. Mijn ogen schoten vol.

‘Niks aan de hand!’ riep ik terug. ‘Welterusten.’

Ik moest gewoon niet te ver vooruitdenken, maar in kleine stapjes. Morgen zou ik naar de Pizza Hut in Flatstaff gaan en bij het personeel informeren of iemand me kende. Daarna zag ik wel weer verder.

Ik kleepte me uit, trok mijn pyjama aan en kroop in bed.

Het duurde nog heel lang voordat ik in slaap viel.

6

We reden over de kaarsrechte asfaltweg tussen de grasvelden. Déjà vu. Alleen stond de achterbak van de pick-up nu vol kratten met vruchtencakes. Lara rook ook naar vruchtencake, ze had Bobbie vanmorgen al heel vroeg geholpen met bakken. De weeïge geur hing nog steeds in haar kleren; een shirt en rode shorts.

‘Ben je altijd zo stil?’ vroeg ze.

Tja, herinneringen ophalen was er niet bij. Ik had net zo weinig te vertellen als een pasgeboren baby.

Ik haalde mijn schouders op. ‘Alsof jij zoveel zegt.’

‘Oké dan.’ Ze wreef over haar hals. ‘Mijn ouders werken allebei in Afrika voor Artsen Zonder Grenzen. Mij hebben ze op een privéschool gedumpt en in de vakanties woon ik bij Bobbie. Ik hou van joggen en muziek luisteren, het liefst tegelijkertijd. Maar ik vind het ook heerlijk om met een boek in de tuin te zitten.’ Het klonk als een afgedraaid riedeltje dat ze van buiten had geleerd. ‘Nu jij.’

Ik wenste dat er iets zou gebeuren wat haar af zou leiden.

Een coyote die de weg overstak, een zonsverduistering... Maar op zo’n verlaten weg gebeurde natuurlijk nooit iets. ‘Nou?’ Ze bewoog ongeduldig met haar vingers.

Vooruit dan. ‘Eh... Mijn lievelingskleur is blauw.’ Dat dacht ik tenminste.

‘Ik hou van spareribs en pizza en de muziek van Eric Clapton.’

‘En je ouders?’ vroeg Lara. ‘Die ging je toch opzoeken?’ Weer kreeg ik de neiging om mijn hart uit te storten, maar de gedachte aan Jones hield me tegen. Of beter gezegd: de gedachte aan zijn politiepenning.

‘Kunnen we het over iets anders hebben?’ vroeg ik.

Ze zweeg en staarde door de voorruit naar een punt aan de horizon. Volgens mij had ik haar gekwetst of op zijn minst teleurgesteld en daar baalde ik behoorlijk van. Ik wilde geen ruzie met zo ongeveer de enige persoon ter wereld die me het idee gaf dat ik er niet helemaal alleen voor stond.

‘Later, oké?’ Ik smeekte het bijna.

‘Je moet natuurlijk zelf weten wat je vertelt,’ zei ze. Maar het was overduidelijk dat ze er eigenlijk heel anders over dacht.

We hadden bijna alle cakes afgeleverd. Het laatste adres was een kleine delicatessenwinkel in het centrum van Flatstaff. Hoewel ik constant alle straatnaamborden las, kwam het toch nog als een verrassing toen we Hallstreet indraaiden. Mijn ogen gleden langs de gevels, op zoek naar de Pizza Hut.

Ja, daar! Mijn hart beukte tegen de binnenkant van mijn ribben. Als ik door die rode deur stapte... Hij veranderde in de deur van een teletijdmachine die me naar het verleden kon terugflitsen. Nou ja, in mijn verbeelding dan.

‘Als we klaar zijn, trakteer ik je op een lunch in de Pizza Hut,’ zei ik.

Ze keek niet echt blij. ‘Kunnen we niet naar Taco Bell of Wendy’s? Ik hou niet zo van pizza.’

‘Je kunt ook andere dingen bestellen.’

Ze dacht even na en zuchtte. ‘Vooruit dan.’

We zaten aan een tafeltje bij het raam. De binnenkomst was alvast tegengevallen. Een kleine blik van herkenning was genoeg geweest, maar zelfs die bleef achterwege.

Misschien had ik alleen maar pizza’s thuis laten bezorgen.

Een mollig meisje in een zwart poloshirt met het embleem van Pizza Hut op de kraag kwam bij onze tafel staan. ‘Hebben jullie al een keus kunnen maken?’

Lara koos een cola light en een pizza Classic.

Ik keek haar verbaasd aan. Ze lustte toch geen pizza?

‘En jij?’ vroeg de serveerster.

‘Cheezy Crust en een icetea.’ Ik draaide mijn gezicht naar haar toe, zodat ze me goed kon zien.

Ze keek amper en tikte iets in op een computertje. ‘Komt er zo aan.’

En toen liep ze weg!

‘Wacht!’ Ik pakte haar arm.

Ze trok hem zo beleefd mogelijk terug. ‘Je bent nog iets vergeten?’

‘Heb je... eh... mij hier al vaker gezien?’ Ik hoorde zelf hoe belachelijk het klonk. Ze zou denken dat ik niet goed snik was. Of nog erger: dat ik haar wilde versieren.

‘Nee,’ antwoordde ze ongemakkelijk. ‘Maar ik werk hier pas een paar weken.’

‘Oké, bedankt.’ Ik was misselijk van teleurstelling.

Het meisje maakte dat ze wegkwam.

‘Wat was dat nou?’ vroeg Lara. ‘Je weet toch zelf wel of je hier vaker bent geweest?’

Het bleek allemaal veel lastiger dan ik had ingeschat. Nu moest ik de rest van het personeel ondervragen en ze zouden allemaal denken dat ik krankjorum was. Het idee was zo weinig aantrekkelijk dat ik besloot om het nog even uit te stellen.

‘Of vond je haar leuk?’ Lara grinnikte. ‘Normaal vraag je dan of je háár hier niet al vaker hebt gezien.’

‘Echt niet!’ Ik moest haar afleiden. ‘Hou je van raadseltjes?’

‘Hoezo?’

‘Je belt naar een openbare telefoon en dan hoor je iemand “Nee, nee, niet zevenendertig maar achtendertig” zeggen.’

‘Waarom zou ik naar een openbare telefoon bellen?’

‘Daar gaat het niet om,’ zei ik vlug. ‘Het gaat erom waar die telefoon stáát.’

‘In een kledingwinkel of schoenenwinkel.’

Had ik ook al bedacht. ‘Daar hebben ze geen openbare telefoons.’

‘In een *shopping mall* wel.’ Lara zoog op haar lip. ‘Of in een café. Zijn ze soms bingo aan het doen? Of roulette!’

Ik schudde mijn hoofd. ‘Het wordt nog moeilijker.’

Het Pizza Hutmeisje kwam papieren placemats, servetten, bestek en de drankjes brengen.

‘Nou?’ zei Lara ongeduldig.

‘De man die de telefoon heeft opgenomen, zegt: “Het is bijna drie uur en dan zijn wij aan de beurt.”’

‘Bij de bank moet je nummertjes trekken voordat je aan de beurt bent,’ dacht Lara hardop. ‘En op het gemeentehuis.’

‘Maar dat “bijna drie uur” dan?’ vroeg ik. ‘Trouwens, er klonk ook achtergrondmuziek.’

‘Tja.’ Ze zakte onderuit in haar stoel en zuchtte. ‘Oké, zeg het maar. Ik geef het op.’

Mijn handen speelden met het citroenstampertje in mijn icetea. ‘Ik heb het raadsel ook nog niet opgelost.’

‘Jij bent een lekkere!’ Ze schopte me onder de tafel. ‘Wat heb je nou aan een raadsel als je het antwoord niet weet?’ Geen bal, dacht ik.

Er naderde een meisje in een bordeauxrode sloof. Op allebei haar handen balanceerde een bord met een dampende pizza en ze kwam recht op ons tafeltje af.

‘Eén Cheezy Crust voor meneer.’ Het was geen vraag maar een mededeling. Ze zette het bord al neer.

‘Hoe weet je dat?’ vroeg ik, terwijl het bloed in mijn oren gonsde.

‘Je bestelt toch altijd Cheezy Crust?’ antwoordde ze met een glimlach. ‘Je dacht zeker dat ik het niet meer wist, hè? Het is ook wel weer even geleden.’ Ze schoof het andere bord op de placemat van Lara. ‘Ik maak me eerlijk gezegd altijd een beetje zorgen als vaste klanten ineens niet meer komen opdagen. Dan denk ik meteen aan enge ziektes, ongelukken en sterfgevallen. Maar omdat jullie allebei niet meer kwamen, gokte ik er maar op dat jullie verhuisd waren.’

‘J-jullie?’ stamelde ik.

Lara schaamde zich blijkbaar voor mijn gestotter, ze kreeg rode vlekken in haar hals.

‘Ja, jij en je zus.’ De serveerster keek Lara vragend aan. ‘Toch?’

Ik was hier eerder met Lara geweest! De serveerster werd vloeibaar, en niet alleen zij; de hele Pizza Hut begon ineens raar te golven.

‘Wat is er?’ hoorde ik Lara vragen. Het klonk gedempt, alsof ze in een dichte mist stond.

Frisse lucht! Ik klemde mijn handen om de rand van de tafel. Het zweet gutste over mijn bijna exploderende kop, terwijl ik me met uiterste inspanning omhoogduwde.

Wankelend liep ik naar de deur.

‘Boy?’

Buiten! Ik liet me op de motorkap van de pick-up vallen en boog mijn hoofd naar mijn knieën. Waarom had Lara verzwegen dat ze me kende? De angstaanjagendste complottheorieën schoten door me heen. Ze speelde met een stel misdadigers onder één hoedje. Ze hadden me ontvoerd voor losgeld en me de hersens ingeslagen – ik was ontsnapt maar toen vonden ze me terug. Of ik was getuige geweest van een vreselijke misdaad, bij traumatische gebeurtenissen konden je hersens herinneringen verdringen, en daarom hielden ze me in de gaten – ik was dus veilig zolang ik mijn mond hield. Of ik had zelf...

‘Hé.’ Lara’s hand in mijn nek.

Ik duwde hem weg.

‘Gaat het weer een beetje?’ vroeg ze.

Ik wilde schreeuwen dat ze een verraadster was en moest oprotten. Maar toen dacht ik aan mijn rugzak, die in de gele kamer lag. Hij was van

levensbelang. Zonder mijn spullen zou ik geen stap verder komen. En Lara wist meer. Al moest ik het eruit slaan, ze zou praten!

Langzaam kwam ik overeind.

‘Ik heb de pizza’s meegekregen.’ Ze hield een *doggy bag* omhoog. ‘Als je niet lekker bent, moet je juist eten, zegt tante Bobbie altijd. Dat is goed voor je bloedsuikerspiegel.’

Wat stond ze nou te bazelen? Dacht ze nou echt dat ik in die onnozele-meiden-act trapte?

‘Auto,’ zei ik met op elkaar geklemde tanden. ‘Nu!’

7

Ze haalde een stuk pizza uit de doggy bag en zette de zak op mijn schoot. Ik sloeg hem met volle kracht weg.

‘Doe even normaal!’ riep ze.

Zwarte vlekken voor mijn ogen. ‘Doe zelf normaal!’ Ik klauwde mijn vingers in haar schouder en trok haar naar me toe.

‘Au! Je doet me pijn.’

Mooi zo! ‘Waarom heb je al die tijd gedaan alsof je me niet kende? Hè? Hè?’

‘Waar heb je het over?’

Ik rammelde haar door elkaar. ‘Hou toch op met die stomme spelletjes. Je hebt zelf gehoord wat die serveerster zei.’

‘Maar...’ Haar hand met de pizzapunt zakte naar haar been. Er kwam een vetvlek op haar knie. ‘Ik ben nooit met jou in de Pizza Hut geweest.’ Ze keek naar me zoals je naar een ontsnapte gek kijkt. ‘Dat weet je zelf toch ook wel?’

Nee, dat wist ik juist niet! Mijn lijf begon te schokken en plotseling moest ik keihard janken. Ik kon niet meer stoppen, mijn vingers gleden van Lara’s schouder en ik boog voorover en jankte maar door met mijn voorhoofd tegen het dashboard, terwijl het snot uit mijn neus droop, ik weet niet hoe lang.

Geritsel. Toen kwam er heel voorzichtig een papieren zakdoekje aan.

Lara.

‘Dat meisje heeft zich gewoon vergist.’ Ze lachte zenuwachtig. ‘Of misschien heb ik een dubbelgangster.’

Ik snoot mijn neus en boende mijn wangen. Intussen probeerde ik mijn gedachten weer op orde te krijgen. De serveerster was heel stellig geweest en ik kon geen enkele reden bedenken waarom ze zou liegen. Aan de andere kant... Lara leek oprecht verbaasd, tenzij ze geweldig goed kon toneelspelen. Doorvragen? Maar dan zou ze willen weten hoe het kwam dat ik me onze eerdere bezoeken aan de Pizza Hut ook niet herinnerde.

Ik maakte een prop van het zakdoekje, draaide het raam open en mikte hem in de prullenbak. Zolang ik mijn geheugen niet terug had, kon ik niemand

vertrouwen. Het was het veiligst om te doen alsof ik haar geloofde.

‘Sorry,’ zei ik. ‘Ik had niet zo overdreven moeten reageren.’

‘Inderdaad.’ Ze bestudeerde de pizzapunt, die ze aan gort geknepen had. ‘Er zijn speciale cursussen om je agressie beter onder controle te leren houden.’

Ik had meer aan een cursus geheugentraining.

‘Sorry.’ Ik raapte de doggy bag op en bood haar een nieuw stuk pizza aan.

‘Zoenoffer?’

‘Vooruit dan.’ Ze glimlachte dunnetjes. ‘Zand erover.’

Dat ging wel heel gemakkelijk. Ik wist niet of ik opgelucht of juist achterdochtig moest zijn.

Ik draaide de deur van mijn kamer op slot en liet me op het bed vallen. Het tripje naar Flatstaff had me niet veel verder geholpen. Het had alleen maar nóg meer vragen oproepen. Kon de serveerster zich echt zo vreselijk vergissen? Anders moest Lara op zijn minst een tweelingzus hebben waar ze niets van wist. Of net als ik haar geheugen kwijt zijn.

Bullshit! Morgen zou ik mijn spullen pakken en maken dat ik hier wegkwam!

Maar waarheen? Ik tastte naar mijn rugzak onder het bed.

Hij lag er niet!

Ik liet me razendsnel van het matras rollen en keek onder de bedrand. Pfff. De tas was alleen maar van het hoofdeinde naar het voeteneinde verschoven.

Tegen de tijd dat ik weer op het bed zat, rinkelde er ergens een alarmbelletje. Niks pfff! Rugzakken hadden geen pootjes. Er had iemand aan mijn spullen gezeten! Meteen kwamen alle complottheorieën in volle vaart terug. Ik dacht aan verborgen camera’s en af luisterapparatuur. Die schroef op de ventilator kon best een microfoon zijn en...

Toen zag ik de strepen op de vloerbedekking pas.

Sukkel! Bobbie had natuurlijk ook onder het bed gestofzuigd en daarbij mijn rugzak verplaatst.

Ik maakte hem leeg, vouwde de kaart uit en legde er alle aanknopingspunten naast. De bestellijst van de Pizza Hut, de foto... Wacht, mijn mobieltje nog. Ik voelde in het zijvak. Mijn pink raakte een hard uitsteekseltje. Er zat dus nóg iets in!

Ik legde mijn telefoon op het bed en klapte de klep van het zijvak zo ver mogelijk open. Half tussen de voering zat iets metaligs geklemd. Ik

peuterde het los, terwijl het bloed met de snelheid van een achtbaankarretje door mijn aderen raasde.

Hebbes! Opgewonden keek ik naar het sleuteltje in mijn hand. Het was te klein voor een huissleutel. Er stond een cijfer in gegraveerd. Eenendertig. Ik gokte dat het de sleutel van een kluisje was! Mijn hersens buitelden alle kanten op. Op een station had je kluisjes. En bij een bank. Of op plaatsen waar je vanwege diefstalgevaar niet met een tas naar binnen mocht, zoals een shopping mall of een museum.

In het laatste geval nam je niet het sleuteltje mee naar huis maar je bagage, die mogelijkheid kon ik dus afstrepen. Het station... Ik keek op de kaart naar het spoorwegnet. Het dichtstbijzijnde station lag in het centrum van Flatstaff, maar of ze daar ook kluisjes verhuurden...

Dat zou ik dus moeten controleren. Als het sleuteltje van een bankkluis was, zou het pas echt lastig worden. Banken had je overal.

Wat verstopte iemand in een bankkluis? Goud, geld, juwelen, belangrijke papieren? Ik had geen idee. Misschien was het niet eens mijn sleuteltje, had ik het gepikt of van iemand in bewaring gekregen. Ik kon me niet voorstellen dat ik kostbaarheden bezat, tenzij...

Mocht ik daarom de politie niet bellen?

Ik schudde de gedachte uit mijn hoofd. Niet denken maar doen. Ik zou alle banken in de buurt afgaan en het sleuteltje uitproberen. Verder moest ik uitvinden wat de functie van het gebouw op de foto was en erachter zien te komen waar het stond. Misschien kon ik iets op internet vinden. En ik wist ook nog steeds niet waar die openbare telefoon zich bevond...

Sufferd! Ik kon toch gewoon nog een keer bellen.

Ik drukte op terugbellen en hield mijn mobieltje tegen mijn oor. De telefoon aan de andere kant ging over. Een keer, twee keer. Ik duimde in stilte. Vijf keer, zes keer...

Na de negende toon hield mijn mobiel het voor gezien. Teleurgesteld staarde ik naar het schermje. Toen sijpelde het langzaam tot me door: het nummer! Aan het netnummer kon ik zien naar welke stad of welk dorp ik had gebeld!

De driecijferige combinatie kwam me vaag bekend voor. Aangezien alleen mijn kortetermijngeheugen nog werkte, moest dat dus betekenen dat ik het nummer pas nog had gezien. De Pizza Hut! Ik pakte de bestellijst en hield hem naast mijn mobieltje. Ja, hoor, dezelfde netnummers. Het was dus een openbare telefoon in Flatstaff!

Ik had een telefoonboek nodig.

Lara kwam in sporttenuue de trap op gerend. Het zweet liep in straaltjes uit haar kletsnatte haar.

‘Hebben jullie...’ begon ik.

Ze trok de dopjes van haar iPod uit haar oren. ‘Wat?’

‘Een telefoonboek.’

‘Beneden.’ Ze wees met haar duim. ‘Op het kastje in de hal.’ ‘Bedankt.’ Ik wilde haar al passeren, toen ik aan de foto dacht. ‘In Branding is zeker geen internetcafé?’

‘Nee.’ Ze dacht even na. ‘Maar je mag mijn laptop wel gebruiken.’

‘Cool.’ Misschien had ze toch de waarheid gesproken.

Waarom zou ze me anders helpen?

‘Hij staat op mijn kamer.’ Ze wenkte met haar hoofd.

‘Loop meteen maar even mee.’

De drie gastenkamers waren links van de trap. Lara ging rechtsaf en liep naar een deur met PRIVÉ erop. Daarachter was een gang met weer drie deuren.

‘De badkamer, Bobbies slaapkamer.’ Lara opende de laatste deur. ‘En dit is de mijne.’

Hij was klein maar zonnig. Er stonden een bed, een klein bureau met bijpassende stoel en een kledingkast in lichte houtkleuren. Op de grond lag een blauwe mat met gele sterren en aan de muur zweefde een tv’tje aan een beugel.

De wand boven het bureau was behangen met posters van popsterren.

Ik bleef op de drempel staan en keek naar Lara, die een handdoek uit haar kast haalde.

Ze wreef haar gezicht en haren droog. ‘Je mag wel binnenkomen, hoor.’

Ze gedroeg zich niet als iemand die iets te verbergen had. Ik begon steeds meer te twijfelen of mijn wantrouwen wel terecht was.

Ze hing de handdoek om haar hals en gaf me haar laptop.

‘Je kunt hem gewoon op je kamer gebruiken. We hebben draadloos internet.’

Ik installeerde me weer op mijn bed. Met laptop en telefoonboek.

Allereerst bekeek ik de telefoonnummers van Flatstaff. Honderdzesenvijftig pagina’s, dat was in totaal zo’n vijfenveertigduizend nummers. Onbegonnen werk om ze een voor een met het nummer in mijn mobieltje te vergelijken.

De laptop dan maar. De toetsen voelden vertrouwd aan onder mijn vingers. Zoekmachine. Ik tikte razendsnel GEBOUWEN FLATSTAFF in. Meteen ploekte er een lange rits webpagina's op het scherm. Gerestaureerde huizen, een hotel, het gemeentehuis, het station...

Het station! Ik keek meteen op hun site of ze kluisjes verhuurden. Dat was niet het geval, dus surfte ik terug naar de gebouwen in Flatstaff. Nee, geen van de afbeeldingen die erbij hoorden, leek ook maar in de verste verte op het grijze gebouw van de foto. Ik veranderde de zoekopdracht in FABRIEKEN en daarna in INTERNATEN, KOSTSCHOLEN en GEVANGENISSEN, maar ook daar vond ik geen matches. Misschien moest ik het verder weg zoeken. De Pizza Hut en de openbare telefoon waren in Flatstaff, maar de foto kon ook ergens anders genomen zijn.

Voor de zoveelste keer tuurde ik ingespannen naar de verkreukelde foto. Er liep een hek om het gebouw met rollen prikkeldraad erbovenop. Ze hielden daar dus niet van indringers. Of van uitbrekers. Het hek liep ver door, helemaal tot achter de toren, die blijkbaar ook bij het gebouw hoorde. Verdere bebouwing was er niet. Ik zag alleen maar gras, een weg en verschillende groepjes boomachtige planten met zwaardvormige bladeren. Op een luchtfoto moest het te herkennen zijn!

Ik ging naar *Google Earth* en zoomde in op Flatstaff. Het centrum, de buitenwijken en daarna het gebied eromheen. Eerst in westelijke richting, toen in oostelijke richting en... Die grijze stip! Ik zoomde weer in, het beeld werd waziger, maar dat ene ding daar was onmiskenbaar een toren, ik zag zelfs het hek en... de bomen klopten ook!

Ik slaakte een juichkreet. Dit moest het gebouw van de foto zijn!

Ik zocht op de landkaart de precieze locatie en tekende een vierkant. Morgen zou ik gaan kijken. Er was maar één probleem: hoe kwam ik daar?

Ik bekeek de busroutes en vertrektijden op de laptop. Tijdens de vakanties ging er maar eens per week een bus van Branding naar Flatstaff. Vandaag dus. Ik had weinig trek om een hele week te wachten. En dan nog, het was veel te ver om van Flatstaff naar het gebouw te lopen. Op zo'n afgelegen plek kwamen heus geen bussen. Een taxi was te duur, wie weet hoe lang ik het nog met mijn geld moest uitzingen. Bobbies auto lenen? Maar ik wist niet eens of ik die kon besturen, en als ik ging joyriden kwam de politie zeker achter me aan.

Nee, de enige mogelijkheid was Lara. Ik wist nog steeds niet of ik haar kon vertrouwen, maar wel dat ik haar nodig had. Zij kon me naar die plek

brengen.

Ik moest alleen nog een goed verhaal verzinnen om haar over te halen.

8

Ik bracht het telefoonboek terug naar het halletje. De deur naar de altijd keurig opgeruimde keuken stond open. Lara zat aan tafel en schildte aardappelen boven een platgeslagen papieren zak.

‘Gelukt?’ vroeg ze toen ze me zag.

Ik knikte, eerst naar haar en toen naar de aardappelen. ‘Je hoeft vanavond niet op mij te rekenen.’

Haar hand met het mesje bleef even in de lucht hangen.

‘Hoezo niet? Je moet toch eten?’

‘Ik haal wel iets bij McDonald’s.’

‘Alweer fastfood,’ zei ze afkeurend. ‘Dat is hartstikke ongezond.’

‘Ik... eh... moet een beetje zuinig aan doen.’

‘Als dat alles is.’ Ze schildte driftig verder. ‘Je eet gewoon mee, hoor. Gratis en voor niks.’

‘Maar...’

‘Je hebt me vanmorgen toch ook geholpen?’ Ze liet een aardappel in de pan plonzen. ‘Met de vruchtencakes.’

Noem dat maar helpen. Ik had tegen haar geschreeuwd en haar hardhandig vastgepakt. En nóg bleef ze belachelijk aardig. Ik schaamde me kapot.

‘O, nou, graag dan,’ mompelde ik. ‘En je laptop?’

‘Geef straks maar terug.’

‘Oké.’ Ik draaide met mijn hak op de vloer. ‘Eet Jones ook weer mee?’

‘Nee, hoezo?’

‘Gewoon.’ Tijdens het eten zou ik vragen of ze me naar het grijze gebouw wilde brengen. Ik had nog een dik uur om een sluitende smoes te bedenken.

We aten weer in de tuin. Bobbie en Lara babbelden over een recept voor bosbessencake. Ik wachtte op een kans om het gesprek de juiste richting in te sturen. Halverwege het hoofdgerecht kreeg ik die eindelijk.

‘Bevalt het hier een beetje?’ vroeg Bobbie. ‘In Branding is niet veel te beleven voor iemand van jouw leeftijd.’

‘Ja, hoor.’ Ik prikte in mijn aardappelsalade. ‘Misschien blijf ik nog wel een poosje.’

‘En je ouders dan?’ Lara zwaaide met haar vork. ‘Die ging je toch opzoeken?’

‘Zodra ik ze gevonden heb, ja.’ Ik had mijn tekst voor de spiegel geoefend, net zo lang tot ik nergens meer haperde en het ook nog overtuigend klonk. ‘Een tijdje geleden kwam ik erachter dat ik geadopteerd ben. Ik wil weten waar ik vandaan kom, je weet wel, waarom ik ben wie ik ben en zo. Dus besloot ik deze vakantie mijn échte ouders op te gaan sporen.’

Het werd stil. Ik probeerde hun reactie te peilen.

‘Jemig,’ zei Lara toen.

Bobbie schudde haar hoofd. ‘Helpen je adoptieouders je dan niet?’

Even hoefde ik niet meer te acteren. ‘Dit moet ik alleen doen.’

‘Maar hoe dan?’ vroeg Lara. ‘Heb je wel een adres?’

‘Ik weet alleen dat ze in de omgeving van Flatstaff wonen,’ antwoordde ik.

‘Tussen de adoptiepapieren heb ik een foto gevonden. Het gebouw dat erop staat, kan me vast verder helpen.’ Ik knikte naar Lara. ‘Met jouw laptop heb ik uitgevogeld waar het ligt, alleen...’

Ze keken elkaar aan.

‘Ik heb de auto morgen niet nodig,’ zei Bobbie.

‘Dat is dan geregeld.’ Lara schepte nog een keer aardappelsalade op. ‘Ik breng je.’

Bobbie hield me de schaal met ansjovis voor. ‘Ik ga zo een wasje draaien, dus als je nog vuile kleren hebt...’

Hun vriendelijkheid was overweldigend. Weer had ik bijna alles opgebiecht. Maar toen dacht ik aan de serveerster van de Pizza Hut. Stel dat Lara...

Ik beet op mijn lip. Ook in gezelschap kon je je vreselijk eenzaam voelen.

De volgende dag reden we met een pasge vulde tank weer over de asfaltweg in de richting van Flatstaff. De kaart lag op mijn schoot.

‘Heb je de foto bij je?’ vroeg Lara.

Ik haalde hem uit mijn rugzak.

‘Net een fabriek,’ zei ze. ‘Denk je dat je vader daar werkt?’

‘Geen idee.’ Eergisteren had ik nog gehoopt dat mijn geheugen na een goede nachtrust vanzelf terug zou komen.

Inmiddels wist ik wel beter.

‘Is dat het enige wat je hebt gevonden? Die fo...’

‘Linksaf!’ riep ik.

‘Lekker op tijd,’ mopperde Lara. Ze keerde de wagen en reed terug naar de afslag die we zojuist hadden gemist.

‘Sorry.’ Ik volgde de route met mijn vinger op de kaart. ‘Dadelijk komen we bij een splitsing en dan moeten we naar rechts.’

De weg werd steeds beroerder. Aan weerszijden groeiden yucca’s en reusachtige cactussen uit de kurkdroge grond. Op de radio werd het nieuwsbulletin aangekondigd. Ik luisterde ingespannen. Een felle bosbrand in de omgeving van Malibu. Zitybank failliet, directeur verdacht van corruptie. De oorlog in Irak. Meer geld naar terrorismebestrijding sinds de aanslag op een shopping mall in Boston. Maar er werden geen verdwenen of ontsnapte jongens gezocht.

‘Rechtsaf, zei je?’ vroeg Lara toen we bij de splitsing kwamen.

‘Ja.’ Ik speurde de horizon af. ‘Als het goed is, kunnen we het zo zien liggen.’

We hobbelden verder. Na een minuut of vijf doemde er in de verte iets grijzigs op. Ik legde de foto op het dash board en kneep mijn ogen tot spleetjes. De toren, het hek...

‘Ja!’ riep ik. ‘Dat moet het zijn!’

Het gebouw lag toch nog verder weg dan ik had gedacht en toen werd de weg ook nog onverhard. Soms moest Lara aan het stuur rukken om een kuil te ontwijken of tikte er een steentje tegen de lak. Ze begon steeds zorgelijker te kijken.

Langs de kant van de weg stond een bord. VERBODEN TOEGANG VOOR ONBEVOEGDEN.

‘We mogen niet verder,’ zei Lara. Het klonk bijna opgelucht.

‘Kan me niet schelen.’

‘Maar mij wel.’ Ze zette de motor af. ‘De wagen is van tante Bobbie, ze vermoordt me als ik een bekeuring krijg.’

‘Dan ga ik wel lopen.’ Ik stond al met mijn rugzak buiten. Krekels tjirpten. Het zand blikkerde in de zon. Ik duwde mijn baseballcap op mijn hoofd.

‘Doe nou niet zo stom!’ riep Lara, die blijkbaar ook was uitgestapt.

Ik liep langs het bord. Een eindje verder stond er weer een, nog groter en vooral dreigender vanwege de doodskop boven de tekst. Ik las iets over stralingsgevaar en verboden te betreden en dat degene die het toch deed gevangenisstraf riskeerde.

De drang om te weten was groter dan mijn angst. Achter me hoorde ik een portier dichtslaan.

Weer een bord. Mogelijke negatieve gevolgen waren voor eigen risico. Een schadeloosstelling kon je vergeten, ze hadden zich helemaal ingedekt.

‘Boy, kom nou mee.’ Lara was ineens naast me. Ze pakte mijn arm en probeerde me mee naar de auto te trekken.

‘Het is veel te gevaarlijk, je ziet die borden toch?’

Nog geen honderd Lara’s konden me tegenhouden. Ik rukte me los en liep stug door.

Ze volgde me nog een stukje. ‘Boy!’ Toen stampte ze met haar voeten.

‘Dan moet je het zelf maar weten. Ik ga terug.’

Het drong amper tot me door. Het was alsof het gebouw me hypnotiseerde, ik moest en ik zou ernaartoe.

De weg maakte een bocht en verdween achter een rij yucca’s en stekelig struikgewas. Ik ging langs de kant lopen en maakte me kleiner. Ja, daar was de ingang. Een slagboom met een hokje ernaast. Ik hurkte achter de struiken. Had ik maar een verrekijker, ik kon niet zien of er iemand achter het spiegelende glas zat. De gok wagen? Maar wat moest ik in hemelsnaam tegen de eventuele portier zeggen? ‘Kunt u me vertellen wat dit voor een gebouw is?’ Ha, hij zou me weggagen. Of nog erger: me laten arresteren omdat ik me op verboden terrein bevond.

Nee, ik moest ongezien bij het gebouw zien te komen. Via de zijkant, dat was mijn enige kans. Ik keek naar de blinde grijze muur. Daarvoor lag een stukje niemandsland en dan kwam het metershoge hek met het prikkeldraad erbovenop. Ik kon mezelf wel wat doen. Waarom had ik geen gereedschap meegenomen? Het zou nog wel lukken om tegen het hek op te klauteren, maar dat gemene prikkeldraad... mijn kleren en vel zouden aan flarden scheuren. Mijn enige hoop was dat er ergens een gat in het hek zou zitten. Ik schatte de mogelijkheid niet erg groot in maar ik kon niets beters bedenken en een wanhoopsdaad leek me nog altijd beter dan zomaar opgeven.

Het eerste stuk was het lastigst, ik moest voorbij het blikveld van de mogelijke portier. Als ik zou tijgeren, gaven de bomen en bosjes vast wel genoeg dekking. Een meter of vijftig, daarna was ik vanaf de ingang niet meer te zien, tenzij het gebouw ook nog door camera’s werd bewaakt, maar die kon ik zo gauw niet ontdekken. Ik snoerde mijn rugzak aan, zodat hij niet zou verschuiven. Toen liet ik me op mijn buik zakken en zette mijn ellebogen schrap. Volgens mij had ik het vaker gedaan, in een mum van tijd had ik een aardig afstandje afgelegd en... Ik dook omlaag. Om de hoek van

het gebouw kwam een bewaker! Type Arnold Schwarzenegger. Hij liep vlak langs het hek met een aangelijnde zwarte hond naast zich. Om zijn brede schouder bungelde een geweer.

Had hij me gezien?

Ik maakte me zo plat mogelijk en wachtte op wat komen ging.

Pfff, er gebeurde niets. Ik gluurde tussen de hoge grassprietten door. De bewaker bleef even staan, drukte zijn zonnebril steviger op zijn neus, zei iets tegen zijn hond en liep weer verder. Pas toen hij om de hoek naar de ingang verdween, durfde ik weer adem te halen.

Wat nu? Erop gokken dat hij niet meer terug zou komen? Maar misschien deed hij dezelfde ronde telkens opnieuw.

Hoe lang zou het duren voordat hij helemaal om het gebouw heen was gelopen? Ik viste mijn mobieltje uit het zijvak van mijn nieuwe broek en tuurde naar het klokje op het scherm. Een minuut, twee minuten.

Een sprinkhaan ging op mijn arm zitten. Ik bestudeerde zijn wassende pootjes tot hij te erg begon te kriebelen en ik hem wegblies.

De tijd kroop. Vier minuten.

Ik keek naar de toren. Er stond een enorme zendmast bovenop. Zou die voor die gevaarlijke straling zorgen? Zo heel gevaarlijk kon het ook weer niet zijn, want de bewaker droeg geen beschermend pak maar een legeruniform. Ik wachtte en wachtte. Zeven minuten.

Was het gebouw soms een geheime legerpost en gebruikten ze de mast om berichten van de vijand te onderscheppen?

Tien minuten...

Net toen ik dacht dat de bewaker en zijn hond niet meer terug zouden komen – koffiepauze? – draaiden ze weer de hoek om.

Ik had dus tien minuten om naar het hek te rennen, te kijken of er ergens een gat zat, en weer terug te lopen. Was dat wel lang genoeg? Als de bewaker me betrapte, zou hij met scherp kunnen schieten. Ik durfde het risico niet te nemen. In dit land mocht je je privéterrein desnoods met geweld tegen indringers beschermen en de borden waren overduidelijk geweest. Ik legde mijn kloppende hoofd op mijn armen en kraakte mijn hersens. Er zat niets anders op dan hier nog een keer terug te komen. Met een verrekijker, een tang om het gaas door te knippen en een plan om de hond en de bewaker af te leiden. Ik probeerde er nog maar niet aan te denken hoe onmogelijk het klonk.

9

Zodra de bewaker was verdwenen, tijgerde ik terug en sloop via de bosjes en bomen naar de weg. Ik rende het hele eind naar de auto, die er gelukkig nog stond.

Lara zat op de bestuurdersplaats te wachten. 'En?'

'Ik mocht niet naar binnen,' zei ik, terwijl ik mijn rugzak afgordde. 'Ze bewaken dat gebouw alsof het Het Witte Huis is.'

'Heb je dan niet gezegd dat je vader er misschien werkt?'

'Weinig kans.' Ik gleed op de zweterige stoel naast haar.

'De bewaker begon meteen met een proces te dreigen als ik niet vlug maakte dat ik wegkwam.'

Ze gespte haar autogordel vast en startte de motor. 'En daarom ging je maar een tijd in het gras liggen loeren?' Ai! Ze had me natuurlijk gezien.

'Ach,' mompelde ik zo nonchalant mogelijk. 'Gewoon even poolshoogte nemen.'

'Gewoon.' Ze grinnikte en stuurde scherp naar rechts. De weg was te smal om in één draai te keren, dus reed ze daarna een stukje achteruit.

Er werd keihard geclaxonneerd.

Een wit bestelbusje! We waren er bijna tegenaan geknald.

'Ja ja, sorry,' zei Lara alsof de bestuurder het kon horen. Met een vuurrood hoofd manoeuvreerde ze de pick-up naar de kant.

Het busje kwam ogenblikkelijk naast ons rijden, zo dichtbij dat ik even bang was dat het ons van de weg wilde drukken. Toen stopte het ineens en ging het raampje open.

'Kun je niet uitkijken!' riep de chauffeur kwaad.

Hij droeg een witte jas met rode letters op het borstzakje.

Ik probeerde ze te ontcijferen. Coop en nog wat.

'H-het spijt me,' stamelde Lara.

'Jullie hebben hier sowieso niks te zoeken!' Hij deed het raampje weer dicht en scheurde toen weg. Jammer genoeg stonden er geen bedrijfsteksten op het busje en waren de ramen geblindeerd.

'Nou moe,' mopperde Lara.

Het nummerbord!

Te laat. Door de stofwolk was er niets meer van te zien. ‘Er stond Coop en nog iets op zijn jas,’ zei ik. ‘Ken jij een bedrijf dat zo heet?’

‘Cooperation?’ Lara haalde haar schouders op. ‘Die zijn er zo veel.’

Mijn hoofd leek wel een wespennest. Het gonsde van de vragen. Hoorde het bestelbusje bij het gebouw? Waarom had ik nergens de naam van een bedrijf gezien? Niet op het gebouw, niet op de borden. En dan die waarschuwing voor stralingsgevaar, en de gewapende bewaker met zijn hond. Ik voelde het in al mijn botten: achter dat hek gebeurden dingen die niet deugden. En hoe kwam die foto in mijn tas? Er was maar één manier om erachter te komen. Ik moest inderdaad terug. Niet overdag maar ’s nachts, dan zouden ze me minder snel in de peiling hebben. Met het juiste gereedschap en een nachtkijker.

Alleen, waar betaalde ik die van?

Ik dacht aan het sleuteltje in mijn broekzak en op mijn netvlies verscheen een kluisje vol bankbiljetten. ‘Kunnen we ook nog even naar Flatstaff?’

‘Ik ga geen pizza meer met je eten,’ zei Lara quasiboos. Ik dwong mezelf te lachen, wat niet helemaal lukte. ‘Nee, naar de bank.’ Ik diepte het sleuteltje op uit mijn zak. ‘Dit heb ik ook tussen de adoptiepapieren gevonden. Ik denk dat het van een bankkluisje is.’

‘Een kluisje!’ riep Lara. ‘Waarom heb je dat niet eerder verteld?’

We begonnen bij de Bank of America.

Achter de balie zat een vrouw met zuurstokroze lippen en getoupeerd haar. ‘Waarmee kan ik je van dienst zijn?’ Als ze glimlachte leek ze op Katrien Duck.

Ik liet haar het sleuteltje zien. ‘Is dit van een kluisje hier?’ Haar mondhoeken kregen acuut last van de zwaartekracht. ‘Dan is dat sleuteltje dus niet van jou. Anders zou je wel weten dat het niet van onze bank is.’

Ik wist genoeg, maar ze was nog lang niet uitgepraat.

‘Je kunt het niet zomaar houden,’ zei ze. ‘Waar heb je het gevonden?’

Vanuit mijn ooghoeken zag ik een man in uniform onze kant opkomen. Ik pakte Lara’s arm en sleurde haar mee.

Bij de Royal Bank of Scotland besloot ik het anders aan te pakken.

‘Ik wil in mijn kluisje,’ zei ik, zonder het sleuteltje te laten zien.

De pukkellige bankemployé hield zijn hand op. ‘Identiteitsbewijs.’

Ik had veel zin om hem over de balie heen te trekken en hem ter plekke te wurgen. ‘Dat heb ik vergeten.’

‘Helaas, dan kan ik je niet helpen.’ Hij keek langs me heen naar de volgende klant.

‘Ik heb een rijbewijs.’ Lara legde het voor hem neer.

Hij krabde aan een puistje op zijn kin en haalde toen een formulier tevoorschijn. ‘Als je hier even wilt tekenen.’

Ze zette een krabbel op het papier.

De bankemployé wees naar een dame in een marineblauw mantelpak.

‘Mevrouw Coons helpt je verder.’

Ik moest moeite doen om het niet uit te schreeuwen.

Mevrouw Coons bracht ons naar een kamertje. ‘Mag ik het sleuteltje, alsjeblieft. Dan kan ik de box voor je uit het kluisje halen.’

Mijn hand trilde een beetje. ‘Nummer eenendertig.’

Ze nam het niet aan. ‘Dat sleuteltje is niet van hier.’

Lara kreunde zachtjes.

‘Sorry.’ Ik keek naar het sleuteltje alsof ik het nu pas goed zag. ‘Dan heb ik per ongeluk het verkeerde meegenomen.’

‘Ik weet alleen de Zitybank nog,’ zei Lara, toen we in de auto zaten.

De naam kwam me alvast bekend voor! Ik duimde in stilte.

We moesten een heel eind verderop parkeren, want er stond een mensenmassa voor de deur.

‘Zou er iets gebeurd zijn?’ vroeg Lara.

Zitybank. Ineens wist ik het weer. Het nieuwsbericht op de radio. ‘De bank is failliet. Ze willen zeker allemaal nog snel hun geld redden.’

We wurmden ons tussen de talloze ruggen door, het bankgebouw in. Telkens als er iemand mopperde dat we voorkropen, riep Lara: ‘Sorry, personeel.’

Ook binnen was de paniek uitgebroken. De bankmedewerkers probeerden iedereen te helpen maar de klanten waren ongeduldig en boos.

Ik ging op mijn tenen staan en keek rond. ‘Daar zijn de kluisjes.’

We stortten ons in het gewoel. Het personeel was druk bezig om iedereen te kalmeren. Niemand die op ons lette.

We glipten de gang naar de kluisjes in. Ik hield de hele tijd mijn vingers om het sleuteltje in mijn zak en probeerde het te bezweren.

‘Daar,’ fluisterde Lara.

Heel veel grijze kluisjes met cijfers erop. Mijn vingers gleden langs de nummers. Negenentwintig, dertig, EENENDERTIG. Ik durfde ineens niet meer. Zolang ik het niet geprobeerd had, kon het sleuteltje nog passen en was er nog hoop.

Lara gaf me een stomp. ‘Schiet nou op.’

Ze was minstens zo gespannen als ik, maar dan vanwege de bankemployés. In ieder geval keek ze voortdurend achterom.

Ik haalde het sleuteltje uit mijn zak en liet het van de zenuwen op de grond vallen. Lara duwde me ongeduldig opzij en raapte het op. Ze keek naar het cijfer en stak het sleuteltje in het slot. Tenminste, dat probeerde ze.

Het paste niet.

Voor de zoveelste keer reden we weer tussen de grasvlakten. Ik kreeg het akelige gevoel dat ik de rest van mijn leven over deze weg heen en weer zou moeten rijden, van het kastje naar de muur.

‘Baal je erg?’ vroeg Lara.

Stomme vraag!

‘We kunnen nog meer banken zoeken,’ zei ze. ‘Als we thuis zijn.’

Hoezo thuis? dacht ik schamper. Thuis, daar waren je ouders en de rest van je familie en vrienden. Een plek waar je ieder een kon vertrouwen en waar het veilig genoeg was om te janken en eerlijk de waarheid te zeggen, of die nou leuk was of niet, want thuis hielden ze van je en zouden ze het je toch wel vergeven. Ik had geen thuis, alleen een bed and breakfast waar ik ook nog voor moest betalen.

‘Morgen vertrek ik,’ zei ik hees.

‘Morgen al?’ Ze minderde vaart. ‘Maar je hebt je ouders nog niet gevonden.’

‘Mijn geld is op.’

Ze stopte en zette de motor af. ‘Kun je je adoptieouders dan niet vragen of ze geld sturen?’

‘Ze zijn met vakantie, ik kan ze niet bereiken.’ Ik schrok van de snelheid waarmee mijn smoes kwam. Een paar dagen liegen en het werd al bijna een tweede natuur. Ik behoefde niet eens na te denken.

Lara dacht wel even na. ‘Ik zeg tegen tante Bobbie dat je pas later betaalt. Als je weer thuis bent, sturen we wel een rekening.’

Waarom deed ze dit? Wilde ze zo graag dat ik bleef? Waarschijnlijk had ze medelijden, zoals je dat met een zielige zwerfhond kon hebben.

‘Ik moet even plassen.’ Ze stapte uit en keek om. ‘Ik ga achter de auto zitten, niet stiekem kijken!’

En toen was ik alleen. Ik trommelde met mijn vingers op het dashboard. Ik tikte tegen de stoffen dobbelstenen die aan het achteruitkijkspiegeltje hingen. Zou ik een wagen kunnen besturen? Geen idee of ik een rijbewijs had. Ik wist niet eens of ik al zestien was. Misschien zou er een lichtje gaan branden als ik op de bestuurdersplaats ging zitten.

Ik kroop over het pookje en wrong me achter het stuur. Ik drukte eerst het ene en daarna het andere pedaal in, maar welke nou voor het gas of de rem was...

Lara kwam teruggeslenterd. ‘Wou je ervandoor?’

Gisteren had ik nog overwogen om de wagen te pikken.

Ze moest eens weten...

‘Waar zie je me voor aan?’ zei ik feller dan ik bedoelde.

‘Geintje.’ Ze ging over het openstaande portier hangen. ‘Wil je een eindje rijden?’

Het was een automaat, dat maakte het gemakkelijker. En ik kreeg ineens een fantastisch idee: als ik de pick-up kon besturen, zou ik hem misschien af en toe mogen lenen. Dan was ik in staat om in mijn eentje terug naar het mysterieuze gebouw te gaan, die openbare telefoon in Flatstaff te zoeken en alle kluisjes uit te proberen. Een auto betekende vrij en onafhankelijk zijn. Als ik kon rijden werd de wereld ineens een stuk kleiner.

‘Meen je dat echt?’ Mijn stem leek net een stuiterballetje. ‘Waarom niet? Er zijn geen tegenliggers en de weg is breed genoeg.’ Ze liep al om de auto heen, ging op de bijrijdersplaats zitten en sloeg het portier dicht. ‘Je moet wel een heel grote sukkel zijn om hier een ongeluk te krijgen.’

Ik startte en klemde mijn handen om het stuur. Mijn lijf was gespannen. Dit voelde anders dan tijgeren of met een computer werken. Ik wist bijna zeker dat ik dit nog nooit had gedaan.

‘Naar D duwen,’ hielp Lara.

D van *drive*, natuurlijk. Ik drukte een pedaal in. Het gaspedaal dus, want we gingen vooruit! Ik slingerde een beetje.

‘Niet naar de motorkap kijken,’ zei Lara. ‘Maar ver voor je uit.’

Ik tuurde naar de strepen in de verte. Toen ging het beter.

Ik gaf nog wat gas bij. We gleden over de weg en het was geweldig, even was ik alles vergeten, ik was Icarus en ik vloog naar de zon.

‘Niet zo hard.’ Lara legde haar handen op het dashboard.

‘Zo is het wel genoeg.’

Ik liet het gaspedaal los en trapte met tegenzin op de rem. Met een schok stonden we stil.

‘Op neutraal zetten,’ zei ze. ‘Of de parkeerstand.’

De N of de P dus.

Ze rolde met haar ogen. ‘Je hebt zeker nog geen rijbewijs?’

‘Nee.’ Waarschijnlijk niet.

Ze gaf me een klopje op mijn knie, zodat ik me echt een zielige zwervhond voelde.

10

Ik zat op mijn kamer en deed verslag in het notebook. Het enige positieve van de afgelopen dag was dat ik wist hoe ik met een auto kon weggkomen. Verder waren er vooral zaken die nog steeds niet opgehelderd waren en andere zaken die geld zouden kosten, wilden ze kunnen slagen. Geen idee waar ik een nachtkijker kon kopen en wat de prijs was. Lara's laptop kon uitkomst bieden.

Ik stak op mijn sokken de overloop over en duwde de deur naar de privéruimte open. 'Lara?'

Geen antwoord. Misschien zat ze naar haar iPod te luisteren en hoorde ze me niet. Ik liep door naar haar slaapkamer en roffelde op de deur. Nog steeds geen reactie. Ik gluurde door de kier. Ze was er niet, maar de laptop lag op haar bureau. Zou ik...

Mijn voeten waren al binnen.

Voor de tweede keer keek ik Lara's kamer rond. Hoe zou die van mij eruitzien? Hingen er ook posters van popartiesten aan de muur of was ik meer een honkbal- of rugbyfan?

Zelfkwelling. Ik kon piekeren wat ik wilde. In mijn ge heugen kwam niets bovendrijven.

Lara's computer dan maar.

Op het moment dat ik hem wilde pakken, zag ik dat de bovenste la van haar bureau een stukje openstond. Er lagen een rol tape in, wat pennen en een nietmachine. Ik wilde hem – een gewoontegebaar? – al dichtduwen, toen mijn oog op een fotolijstje viel. Een man en een vrouw.

Lara's vader en moeder? Waarom had Lara ze in een la verstopt? Ik kon mijn nieuwsgierigheid niet bedwingen en haalde het lijstje tevoorschijn. Het gezicht van de man was hoekig, wat geaccentueerd werd door het strenge, zwarte montuur van zijn bril. Zijn arm lag om de schouder van de ernstig kijkende vrouw. Ze had zwart, steil haar en net zo'n brede mond als Lara.

'Zoek je iets?'

Lara! Ik schrok me wezenloos.

'S-sorry,' stamelde ik. 'Ik kwam vragen of ik je laptop nog een keertje mag lenen, maar je was er niet.'

‘Nee, ik was er niet.’ Ze rukte het lijstje uit mijn hand. ‘Je ouders?’ vroeg ik.

Even was het alsof ik bij haar naar binnen kon kijken. Een verdrietige trek gleed over haar gezicht.

‘Je mist ze zeker wel erg?’

Ze knikte naar de laptop. ‘Neem maar mee.’

Wat deed ze ineens afwijzend.

‘Bedankt.’ Ik wist me geen houding te geven. ‘Dan ga ik maar.’

‘Ja.’ Ze liet zich met het fotolijstje op haar bed zakken.

Ik had natuurlijk mijn arm om haar schouder moeten slaan, zoals haar vader bij haar moeder op de foto deed.

Maar iets hield me tegen. Misschien was ik jaloers omdat Lara wel wist wie en waar haar ouders waren. Of kon je alleen iemand troosten als je zelf niet te veel sores had.

Bij de *Nightvisionstore* kon je nachtkijkers bestellen, gewoon via internet. Als je tenminste rijk was. Zelfs de goedkoopste kijker was nog altijd vierhonderd dollar. Ik telde mijn bankbiljetten. Nee, ik zou het zonder moeten doen. Zelfs als ik Bobbie niet hoefde te betalen, kwam ik zwaar te kort.

Ik ging terug naar de zoekmachine en tikte COOP in. Een zinloze actie: een miljoen hits. Teleurgesteld bekeek ik de eerste pagina's. *Coop America* hield zich bezig met verantwoorde groene economie. Er was de Coöperatieve bank, een *coop online bookstore* en zelfs een coop radiostation. Alleen het laatste had met antennes te maken, maar radiostations werden niet zoals het grijze gebouw als een Fort Knox bewaakt.

Dan de banken in Flatstaff maar. Ik vond nog een stuk of vijf adressen en noteerde ze in mijn notebook. Vijf nieuwe plaatsen waar ik het sleuteltje kon uitproberen.

Toen dacht ik aan de foto op Lara's kamer en tikte L. ROGERS in. Ik verwachtte er niets van, het was half voor de grap of uit lamlendigheid omdat ik nog niet veel was opgeschoten, maar tot mijn verbazing leverde de zoekopdracht zo'n duizend sites op. Er was een auteur met dezelfde naam, een manager van CIHA, en toen las ik iets over een echtpaar dat Rogers heette. Ik klikte de site aan. Bullseye! Op het scherm verscheen een foto van dezelfde twee mensen die ik op de foto in Lara's kamer had gezien. Het

was een artikel uit een tijdschrift: WETENSCHAPPERS ROGERS VERDWENEN NA FALEN GEHEIM EXPERIMENT. Wat het experiment precies inhield, kon ik niet uit de tekst opmaken. Alleen dat het had plaatsgevonden in een van de strengst bewaakte gevangenissen van het land, met als doel een verandering in het criminele gedragspatroon van de veroordeelden te bewerkstelligen. De zoveelste gedragsbeïnvloedende aanpak die niet werkt, besloot de schrijver van het stuk.

Dus daarom waren Lara's ouders naar Afrika vertrokken en voor Artsen Zonder Grenzen gaan werken. Niet uit idealisme, maar om hun afgang te ontvluchten. Arme zwarte kinderen helpen tot de storm was geluwd en niemand nog aan hun mislukking dacht.

Ik liet me achterover op het bed vallen en dacht aan mijn eigen mislukkingen. Het grijze gebouw dat ik niet was binnengekomen, het sleuteltje dat nergens op paste, de onvindbare openbare telefoon... Misschien had ik dit keer meer geluk.

Voor de derde keer beantwoordde ik mijn voicemailbericht. De telefoon ging over. Eén keer, twee keer.

‘Ja?’ Een vrouwenstem.

Ik sprong overeind en stond zo strak als een veer. ‘Met Boy Seven. Niet ophangen!’

Weer klonk er op de achtergrond muziek. Dit nummer kende ik, een oudje van Tina Turner, alleen zat er een raar gerommel doorheen dat volgens mij niet op de cd thuishoorde. Ik pijnigde mijn hersens. Had ik dat de vorige keer ook gehoord?

‘Wil je een bepaald iemand spreken?’ vroeg de vrouw.

Ik luisterde amper. Mijn oren bleven gespitst op de achtergrondgeluiden. Inderdaad, gerommel. Als onweer dat vanuit de verte komt aanrollen.

‘Hallo?’

Sukkel, straks verbrak ze de verbinding nog.

‘Ja, hallo!’ zei ik. ‘Kunt u me zeggen waar u bent?’

‘Is dit een grap of zo?’

‘Nee, nee, echt niet.’ Ik kon de geluiden bijna vastpakken. Het antwoord lag op het puntje van mijn tong. ‘Ik wil alleen maar weten waar de telefoon staat.’ ‘Gewoon, bij de balie.’

Bij een balie kon je iets vragen. Een kamer boeken. Nee, nee, niet zevenendertig maar achtendertig. Of was het toch een kledingmaat? Of van

schoenen, dat kon ook.

Weer luisterde ik ingespannen naar het aanrollende geluid. Het ging over in gerammel, alsof er iets omviel. Omviel!

Kortsluiting in mijn hoofd. Alle losse eindjes klikten aan elkaar. Het is bijna drie uur en dan zijn wij aan de beurt. Het was alsof ik onder stroom stond. Alles klopte!

‘Een bowlingbaan!’ schreeuwde ik in mijn mobieltje. ‘Goed geraden.’ Ze zweeg even. ‘Mafkees.’ En toen hing ze op.

Het duurde een paar minuten voordat ik genoeg gekalmeerd was om op de laptop BOWLINGBANEN FLATSTAFF in te tikken. Twee adressen. *Big Lebowski* en *Rocky’s*.

Ik hoefde alleen nog de twee telefoonnummers met het door mij gebelde nummer te vergelijken.

De openbare telefoon was van Rocky’s. Daar had ik het voicemailbericht op mijn mobiel ingesproken!

De volgende ochtend leverden Lara en ik weer een lading cakes af. Tot mijn ongenoegen moesten we daarna tot twaalf uur wachten voordat Rocky’s openging.

‘Zullen we intussen de kluisjes bij de andere banken uitproberen?’ vroeg ze gretig, alsof het om háár adoptieouders ging.

We bezochten bank na bank, maar vingen weer overal bot. Ik was niet eens zo heel erg teleurgesteld, nu ik al mijn hoop op Rocky’s kon vestigen. We bestelden bij Taco Bell een taco voor mij en een burrito voor Lara en gingen op een muurtje in Lower Avenue zitten, tegenover de bowlingbaan. Zodra de deuren opengingen, zou ik naar binnen stormen.

‘Dat telefoongesprek,’ zei Lara. ‘Waarom deed je eigenlijk alsof het zomaar een raadseltje was?’

Ik had haar wijsgemaakt dat ik het telefoonnummer van Rocky’s op de adoptiepapieren was tegengekomen. Dat ik daarom was gaan bellen en dat het uiteindelijk een openbare telefoon bleek te zijn. Lara slikte het voor zoete koek, zoals ze ook de foto van het grijze gebouw en het mysterieuze sleuteltje zonder vragen had geaccepteerd.

Ik wist nog steeds niet zeker of ze werkelijk zo naïef was of het spelletje alleen maar meespeelde. Na dat gedoe in de Pizza Hut durfde ik haar nog steeds niet te vertrouwen, dus had ik het voicemailbericht wijselijk verzwegen. Ik schokschouderde. ‘Alsof jij me alles vertelt.’

‘Wat wil je weten?’ Ze veegde een sliertje van haar wang.

‘Dat experiment van je ouders.’

Haar hand met de burrito bevroor in de lucht. ‘Wat weet jij van mijn ouders?’

‘Zo geheim is het toch niet? Iedereen kan op internet lezen dat het mislukt is.’

Ze zweeg even.

‘Na het fiasco zijn ze meteen naar Afrika vertrokken,’ zei ze toen somber.

‘Ja, dat dacht ik al.’

We aten zwijgend verder. Nou ja, ik at. Lara had blijkbaar niet zo veel trek meer en smeedde de rest van haar burrito in de vuilnisbak.

Er verscheen een man achter de glazen deur van Rocky’s. Hij deed open en droeg een reclamebord naar de stoep.

ROCKY’S, VOOR AL UW KINDERPARTIJTJES.

‘Ik ga,’ zei ik tegen Lara.

‘Oké.’ Ze stond meteen op en liep als een schaduw met me mee.

We staken de straat over. Ik had het gevoel dat ik geen taco maar een baksteen had gegeten. Nergens op rekenen, dacht ik, dan kan het ook niet tegenvallen. Maar iedere vezel in mijn lichaam was gespannen van verwachting toen we Rocky’s binnenstapten.

Aan de muur achter de balie was een hoge, open kast met vakken bevestigd. In ieder vakje stond een paar bowlingschoenen. En links van de balie... Ik ging er op een holletje naartoe. De openbare telefoon! Hier had ik gestaan toen ik naar mijn mobieltje belde! Ik tilde de hoorn van de haak en hield hem bij mijn oor. Nee, er kwamen geen speciale herinneringen naar boven. In de ruimte naast de receptie ging muziek aan. Daar was de eigenaar dus. Zou ik hem vragen of hij me...

‘Boy!’ Lara legde haar hand op mijn mouw en wees. Tussen de kapstokken en de wc’s waren kluisjes!

Het sleuteltje was ineens priegelig in mijn opgewonden handen. Kluisje eenendertig. Ik wurmde het puntje in het slot.

Lara hipte van haar ene op haar andere been. ‘En? En?’ Een klikje.

‘Het past!’ Ik deed een schietgebedje, wenste antwoorden en bankbiljetten. Toen durfde ik het deurtje pas te openen. ‘Wat zit erin?’ Ze probeerde over mijn schouder mee te kijken.

‘Bowlingschoenen.’ Ik haalde ze uit het kluisje. ‘Hier, hou eens vast.’

‘Is dat alles?’ vroeg ze teleurgesteld.

Ik tuurde in het donkere gat. Geen bankbiljetten, maar...

‘Een usb-stick!’

Lara slaakte een kreet.

Wat zou erop staan? Mijn persoonlijke gegevens? Foto’s?

Zodra we weer bij Bobbie waren, zou ik Lara’s laptop lenen! Ik stopte de stick in de linkerschoen en stak mijn arm opnieuw in het kluisje. Op de bodem lag niets meer. Ik tastte de wanden af, eerst de zijkanten en daarna helemaal achterin. Ja, daar stond iets! Een rechthoekig voorwerp, rechtop en plat tegen de wand gedrukt, alsof het eraan was vastgelijmd. Mijn vingers volgden de omtrekken. Een boek, vermoedde ik. Ik klapte het naar voren en trok het naar me toe. Het was fluorescerend blauw en op de kaft... Mijn notebook!

Maar dat zat toch in mijn rugzak? Of had ik...

In Wal-Mart lag het hele schap vol notebooks. Daarom had ik natuurlijk zonder aarzelen dat blauwe gekozen! In mijn onderbewustzijn wist ik dat ik al eerder zo’n ding had gekocht. En als mijn onderbewuste nog dingen wist, kon mijn geheugen nog...

Opgewonden draaide ik me om naar Lara.

Het voelde alsof iemand een mes tussen mijn ribben stak: ze haalde de usb-stick uit de bowlingschoen en liet hem in haar zak glijden!

Het denderde door mijn lijf: zie je wel, ze is toch niet te vertrouwen! Had ik de stick maar verzwegen en in mijn eigen zak gestopt.

Het notebook! Ik propte het razendsnel tussen mijn broeksband en liet mijn shirt eroverheen zakken. ‘Dat was het.’ Ik klapte het kluisje dicht en hield mijn hand op. ‘Mag ik dan nu mijn stick terug?’

Ze overhandigde me de bowlingschoenen.

‘De usb-stick in je broekzak,’ zei ik met op elkaar geklemde kaken.

Ze gaf geen krimp. ‘Waar heb je het over?’

Ik had haar het liefst aan haar haren door de receptieruimte gesleurd.

‘Je hebt hem eruit gehaald.’ Ik kantelde de linkerschoen en...

De stick zat er nog in!

‘Je doet raar.’ Ze liep van me weg en haalde haar mobieltje tevoorschijn.

Ik keek naar de stick, ik kneep er zelfs in om mezelf te overtuigen dat ik niet droomde. Hij was echt. Het waren mijn hersens die ik niet kon vertrouwen. Ik stelde me voor dat er een pac-man in mijn hoofd zat die alle

herinneringen wegvrat. Misschien poepte hij een stofje uit waardoor ik ook nog ging hallucineren. Ik was rijp voor een dwangbuis.

‘Het spijt me,’ zei ik.

Ze stond bij de deur een sms-berichtje in te toetsen.

‘Ik dacht echt...’

‘Je moet niet zoveel denken.’ Ze drukte op verzenden en stopte haar telefoon weg.

DEEL 2:

HET NOTEBOOK

Ieders geheugen is zijn persoonlijke literatuur
(Aldous Huxley)

1

Lara toonde geen enkele interesse in de usb-stick. Misschien was ze nog gepikeerd of vond ze het geen aantrekkelijk idee om met een hallucinerende mafkees in één kamer te zitten – ik kon haar geen ongelijk geven – in ieder geval leende ze me haar laptop en verdween naar beneden. Ik was er niet rouwig om. Je wist nooit wat voor geheimen de stick zou onthullen. Als ik een misdadiger of krankjorum bleek, ontdekte ik dat liever in mijn eentje. Ik zette de laptop op het bed en deed mijn rugzak af. Daarna trok ik het notebook uit mijn broeksband en haalde de stick uit mijn zak. Ik moest aan verjaardagen denken. Of beter gezegd: aan cadeautjes die je nog niet had uitgepakt. Nu maar hopen dat de inhoud me niet zou teleurstellen. Met de kussens in mijn rug ging ik tegen het hoofdeinde zitten. Notebook of stick? Ik besloot met het eerste te beginnen.

Als jij mij bent en ik deze woorden teruglees, is mijn plan gelukt. Dan heb je het kluisje met dit notebook gevonden. Alles wat hierin staat is echt gebeurd. Het zou kunnen dat jij... ik dus, me dat niet meer kan herinneren. Daarom heb ik alles opgeschreven. Als je iemand anders bent, is het misgegaan. Ik kan gevangen zijn of zelfs vermoord. Breng dit notebook en de usb-stick alsjeblieft naar de redactie van Time of een andere grote krant. Publicatie is de enige manier om ze te stoppen!

Dat stond op het schutblad. In mijn handschrift! Mijn plan – wat dat dan ook mocht zijn – was dus geslaagd. Ik had zelfs geweten dat ik mijn geheugen zou kunnen verliezen. Maar hoe dan? En wie waren die ‘ze’? Met bevende vingers sloeg ik de bladzijde om.

Ze hebben mijn leven afgepakt. Eerst mijn kleren en toen mijn naam. Ik zit hier met vijf andere jongens. Boys, zo spreken de witpakken ons aan als ze het tegen de hele groep hebben. En de groep is hier belangrijk. Ze willen niet dat we individuen met eigen gedachten en meningen en gevoelens zijn. Uniformiteit is het cement van onze organisatie, beweren ze. Daarom moeten we allemaal dezelfde kleding dragen en zijn we tot nummers gedegradeerd. Letterlijk. Mij noemen ze Boy Seven of kortweg Seven. Louis – een snelle, zwarte jongen met kroeshaar, die van de witpakken de naam Boy Six heeft gekregen – is mijn kamergenoot. Hij heeft voor een pen gezorgd, zodat ik alles kan opschrijven. Het is jammer dat ik niet ook nog een zaklamp heb; het streepje maneschijn dat door het getraliede raampje boven me naar binnen valt, geeft amper genoeg licht. Bij gebrek aan

een stoel zit ik op mijn hoofdkussen op de koude vloer. Alles is hier kil en kaal – het enige meubilair bestaat uit een stapelbed en een kast, die ik allebei met Louis moet delen. In de hoek is een tegelmuurtje met daarachter een emmer voor als we 's nachts moeten pissen. Overdag kun je gewoon naar de wc in de gang, maar na de avondzoemer gaan alle deuren op slot. Het is niet te hopen dat we ooit diarree krijgen.

De eerste nacht in deze kamer was de verschrikkelijkste van mijn leven. Ik lag in dat vreemde, harde bed en had me nog nooit zo bang en alleen gevoeld. Louis leek te slapen, want boven me was het stil. Ik wilde ook wel wegdoezelen en even alles vergeten, maar mijn kop was net een opgedraaide wekker die niet kon stoppen met rinkelen.

Ik dacht aan mijn eigen vertrouwde kamer thuis. Aan Kathy's zeurderige stemmetje om de hoek van de deur als er weer eens een monster onder haar bed lag en ik met haar mee moest om hem weg te jagen. Aan mijn moeder die van haar avonddienst thuiskwam, haar verpleegsters-schoenen met de dikke rubberzolen uittrok en op haar pantykousen naar boven sloop om te controleren of alles oké was. Eenmaal gerustgesteld ging ze altijd weer net zo zachtjes naar beneden om in de woonkamer naar de late herhaling van *As the world turns* te gaan kijken. In gedachten zag ik haar zitten, de diepe rimpel tussen haar wenkbrauwen, en heel even leek ze zo echt dat ik mijn hand uitstreekte om haar aan te raken...

Nu weet ik wat ze met 'ziek van heimwee' bedoelen. Ik verlangde zo erg naar huis dat ik als een klein kind begon te jammeren.

Toen stond Louis plotseling naast me en zei: 'Schuif eens op.'

Normaal gesproken zou ik een gozer die bij mij in bed probeert te kruipen op zijn gezicht timmeren, maar Louis' nabijheid was net genoeg om de ergste monsters weg te jagen. Hij heeft die nacht waarschijnlijk mijn leven gered.

Ik had een moeder en een zusje! Hoe zouden ze eruitzien?

Ik heb trouwens nog niet verteld waarom ik hier zit. In de eerste plaats omdat ze mijn moeder en mij erin hebben geluisd en in de tweede plaats omdat ik een zeldzaam stomme streek heb uitgehaald. Nou ja, een paar maal dezelfde zeldzame stomme streek, maar ik werd pas de derde keer gesnapt.

Ik ben nogal handig met computers, of zeg maar: geniaal. Het is begonnen met gamen, zoals zo veel lui doen die ik ken. Best geinig, hoor, maar op een gegeven moment gaan al die spelletjes op elkaar lijken. Toen ben ik overgestapt op topsport. Cracken dus, voor het geval je het nog niet doorhad. Het geeft een enorme kick als je door de beveiliging van een bank weet heen te breken of een netwerkje platlegt. Ja, natuurlijk weet ik dat zoiets niet mag, maar dat was de helft van de lol. En ik bedoelde er niets kwaads mee. Iedere bank heeft wel een paar hackers in dienst die de hele dag proberen of ze door de beveiliging heen kunnen komen. Ik deed precies hetzelfde, alleen werd ik er niet voor betaald. Jammer genoeg.

Het was een eitje om toegang tot het computersysteem van onze school te krijgen. Meestal ben ik al tevreden als ik een crack heb gezet, maar deze keer kon ik het niet laten om even rond te neuzen. Ik bekeek wat privégegevens van leerkrachten – helaas zonder de sappige details waarop ik hoopte – en kwam al snel in het beoordelingssysteem terecht. Het leek ineens zo gemakkelijk. Ik had die ochtend een D voor geschiedenis gekregen. Als ik die in een B zou veranderen, werd mijn gemiddelde opgekrikt tot een voldoende. Eén keertje maar, dacht ik, dat kan heus geen kwaad. Dat was ook zo. Peters had niks in de smiezen, dus toen ik een week later voor aardrijkskunde een F haalde, heb ik die ook weer veranderd in een B. Geen haan die ernaar kraaide. De derde keer heb ik me iets te rijk gerekend en van een paar onvoldoendes een A voor excellent gemaakt en toen ging het mis. Ik moest bij de directeur komen, die me niet alleen schorste maar ook de politie inschakelde. Een lange

vent met wallen als theezakjes onder zijn ogen kwam me ophalen. Hij stelde zich voor als Jones.

Jones! Ik had de neiging om keihard ‘pas op!’ te roepen. Net als het publiek bij een poppenkastvoorstelling, wanneer de boze wolf ineens achter Roodkapje opduikt.

Roodkapje... die kende ik blijkbaar ook al. Had ik wel eens poppenkast voor Kathy gespeeld?

Ik werd in een cel gedumpt, waar ze me zonder verdere uitleg uren lieten wachten. Jones had mijn mobieltje afgepakt, anders had ik tenminste nog een spelletje kunnen doen of iemand kunnen bellen. Mijn rugzak met schoolspullen mocht ik na een grondige inspectie wel houden. Alleen de pennen – mogelijke steekwapens volgens Jones – werden uit mijn etui gehaald. Er bleef niet veel soeps over: een paar schoolboeken en schriften, mijn agenda, dit gloednieuwe, nog ongebruikte notebook dat ik voor mijn verjaardag van Kathy heb gekregen, een pakje kauwgom en een stripboek over buitenaardse wezens. Ik probeerde te lezen, maar ik was veel te zenuwachtig om me te kunnen concentreren, dus hield ik het na twee bladzijdes voor gezien. Ik kauwde kauwgompje na kauwgompje en plakte opstandig de dotjes tegen de muur. Nog voor het pakje leeg was, zakte mijn verzetsdrang tot het nulpunt. Ik begon al te vrezen dat ze me de hele nacht in die cel zouden laten zitten, toen mijn moeder binnenkwam.

Ik ben gek op mijn moeder en Kathy, maar wij zijn niet het soort gezin dat de hele dag klef tegen elkaar loopt te doen. Sinds mijn tiende geven we elkaar alleen nog een kus met verjaardagen. De laatste keer dat ik mijn armen om mijn moeders middel heb geslagen, was dat niet uit genegenheid maar om uit te testen hoe hoog ik haar kon optillen – ik had in een televisieprogramma over Finland een wedstrijd vrouw-dragen gezien.

Maar neem maar van mij aan: als je moeder je uit een cel komt halen, wil je niks liever dan haar vasthouden en nooit meer loslaten. Ook al ben je vijftien.

Het was alsof ik een paal met schrikdraad omhelsde. ‘Hoe kon je dat nou doen?’ zei ze.

De tranen brandden achter mijn ogen. ‘Het spijt me.’

‘Dat had je beter van tevoren kunnen bedenken.’ Ze ging op de rand van het smalle bed zitten en gaf me een preek waar de meeste tv-dominees jaloers op zouden zijn.

Ik luisterde met gebogen schouders en beloofde beterschap. ‘Gaan we nu naar huis?’

Ze zuchtte. ‘Lieverd.’

Dat woord gebruikt ze altijd als ze daarna iets vervelends gaat vertellen. Dat ik op Kathy moet passen terwijl ik met vrienden heb afgesproken om naar de bioscoop te gaan, bijvoorbeeld.

Ik zette me schrap.

Wat er dit keer uit haar trillende mond kwam, viel met nog geen duizend ‘lieverds’ goed te maken. Ze zei dat ik flink moest zijn, dat het beter voor me was als ik hulp kreeg zodat ik aan mijn gedrag kon werken. Dat ik zonder die hulp misschien een echte crimineel zou worden en dat opname in een instelling voor jongens met dezelfde problemen daarom volgens al die aardige agenten de verstandigste beslissing was.

Ik was even in shock.

‘Het was maar een schoolcomputer!’ riep ik toen uit.

Ik bedoel, als ik nou die van defensie of van de CIA had gekraakt.

‘Als ik je niet laat opnemen, straffen ze je nog veel harder.’ Mijn moeder leek ineens minder groot dan normaal, alsof ze – net als Kathy’s truitje laatst – na een te hete wasbeurt was gekrompen. ‘Dan word je veroordeeld en kom je tussen echte misdadigers terecht.’

‘Voor het upgraden van een paar cijfers?’ vroeg ik ongelovig.

‘Ze hebben je computer onderzocht.’

Ik probeerde me te herinneren welke programma’s ik nog meer had gecrackt. De sporen die ik mogelijk had achtergelaten. Ik vloekte in stilte.

‘Ze zeggen dat ik geen goede moeder ben,’ vervolgde ze zacht. ‘Dat ik geen zicht heb op wat jij allemaal op je kamer uitspookt. Ze hebben zelfs met uithuisplaatsing van Kathy gedreigd als ik niet zou meewerken.’

‘De rotzakken!’

‘Ik wil Kathy niet ook nog kwijt.’ Haar stem klonk smekend.

‘En het is maar voor een tijdje, voor je het weet ben je weer thuis.’

Ik zat in een spooktrein die nonstop vooruitdenderde. Het was onmogelijk om er nog uit te springen.

‘Kom je me wel opzoeken?’ wurgde ik uit mijn keel.

‘Over een poosje misschien.’ Ze ontweek mijn blik. ‘Het is beter voor de behandeling als je in het begin geen contact met de buitenwereld hebt, zeggen ze.’

Straks zat ik in mijn eentje tussen een bende criminelen en zou ik zelfs mijn moeder niet meer zien! Ik kneepte in haar vingers. ‘Ik wil niet.’

‘Ik heb al getekend dat ik akkoord ga.’

Ik werd van ijs. Zelfs het bloed in mijn aderen bevroor. Ik voelde niets meer, alleen maar kilte.

‘Lieverd.’

‘Ga nu maar weg,’ hoorde ik mezelf zeggen.

‘Maar...’

Ik heb haar niet meer vastgehouden of aangekeken. En daar heb ik nu nog steeds spijt van.

Ik heb er ook nog steeds spijt van dat ik niet uit de auto van Jones ben gevlucht. Dat ik het niet eens heb overwogen. Toen hij me hierheen bracht, had ik als een stuntman uit de wagen moeten springen. Of, iets slimmer: wachten op het rode stoplicht en zodra de auto stopte het portier opengooien en maken dat ik wegkwam. Maar op dat moment was ik nog steeds een ijsberg en niet in staat me te bewegen, al zou de Titanic tegen me aan varen.

Mijn ogen registreerden zonder emotie wat er door de voorruit op me afkwam: centrum, buitenwijk, een richtingsbord met Branding erop, een lange asfaltweg tussen gele grasvlakten. Daarna sloegen we rechts af en werd de weg onverhard en ten slotte zag ik in de verte een groot grijs gebouw liggen. Er stond een angstaanjagend hoog hek omheen met daarbovenop een gemene rol prikkeldraad, maar het waren vooral de borden waardoor ik ineens geen ijsberg meer was maar het zweet me uitbrak.

Het grote, grijze gebouw! En dan te bedenken dat ik er uit mijzelf weer naartoe was gegaan. Stel je voor dat ze me gesnapt hadden!

‘Stralingsgevaar?’ vroeg ik aan Jones, want dat stond dus op die borden.

Hij wuifde met zijn hand. ‘Om pottenkijkers weg te houden.’

Wat hadden ze te verbergen? Ik moest aan Guantánamo Bay denken. Aan martelpraktijken. Aan mensen die zonder recht op proces werden vastgehouden. Net als ik!

Na het derde en laatste waarschuwbord kwamen we bij een wachthokje, waar een portier zat met een krant en een thermosfles koffie. Met één druk op de knop opende hij een slagboom zodat we het terrein op konden rijden. Een gewapende bewaker met een hond slenterde voorbij. Hij tikte even tegen zijn pet en verdween toen om de hoek van het gebouw.

Jones parkeerde voor de ingang. Zodra hij de motor had afgezet, kwamen een in het wit geklede man en vrouw naar buiten.

‘Uitstappen,’ zei hij op een toon die geen tegenspraak duldde.

Nog voor ik het portier had dichtgeslagen, flankeerden de witpakken me als lijfwachten. Ze droegen allebei een alarmkoord om hun hals. Ik las de tekst die in rode letters op hun borstzakjes was gedrukt: CooperationX.

CooperationX. Dus dat stond op de jas van de man in het busje.

Jones stapte weer in de auto en reed weg.

‘Meekomen,’ zei de vrouw.

Het had geen zin om me te verzetten. De man was twee koppen groter dan ik.

Via de hoge, glazen ingang kwamen we in een hal. Aan het einde was een deur die automatisch openschoof toen de man een pasje tegen de muur hield. Ik rook boenwas en ontsmettingsmiddelen. We passeerden een aantal klaslokalen en daarna een grotere ruimte met een keukentje.

‘De eetzaal,’ legde de vrouw uit. ‘Jullie hebben om de beurt corvee.’

Via een trap kwamen we op de eerste verdieping. Grijze deuren. Bij de tweede bleven we staan. Pasje tegen de muur. Deze moest je wel zelf openduwen.

‘Je kamer,’ zei de vrouw. ‘Welke maat heb je?’

Het duurde even voordat ik begreep dat ze het over mijn kleren en schoenen had.

‘Kleed je maar vast uit en leg je spullen op het bed. Over drie minuten komen we je weer halen.’

De deur viel dicht. Ik wachtte tot ik geen voetstappen meer hoorde, toen voelde ik aan de klink. Op slot, natuurlijk. Mijn ogen vlogen door de kamer, van de hoge, kale muren naar het raampje met tralies.

Tralies!

Tussen mijn wenkbrauwen knapte iets. Ik veranderde in een wild dier dat een ontsnappingsroute zoekt en beukte met mijn vuisten op de deur. ‘Laat me eruit!’

Het leek wel alsof de witpakken erop hadden staan wachten, want hij ging meteen open.

‘Ik wil naar huis.’ Ik stikte bijna in mijn tranen. ‘Naar mijn moeder en mijn zusje en...’

De vrouw legde onverstoord een stapeltje kleren en een paar bergschoenen op het onderste bed. ‘Omkleden en je spullen inleveren.’

‘Huis,’ jammerde ik.

‘Als je niet meewerkt, zijn we genoodzaakt je naar de separeer te brengen.’

In mijn hoofd draaide zich een horrorfilm af. Over een jongen die helemaal alleen in een piepkleine kamer zit met het licht altijd aan of uit – ik weet niet wat me erger lijkt – zodat hij ieder gevoel van tijd kwijtraakt. Niemand die tegen hem praat, alleen maar die zoemende stilte, tot hij in zichzelf gaat murmelen om toch maar iets te horen en langzaam maar zeker zijn verstand verliest.

Het hielp om de knop om te zetten, of misschien was ik alleen acuut lamgeslagen van angst. In ieder geval trok ik mijn shirt uit en smeet het naast mijn rugzak op het bed. Mijn rugzak. Als ze die ook nog meenamen, had ik helemaal niets meer van mezelf.

Ik trok de blouse aan die de vrouw had neergelegd. De stof was ruw en rook naar een goedkoop wasmiddel.

Kon ik mijn tas maar verstoppert. Maar dat zouden die witpakken meteen merken.

Ik deed mijn schoenen uit en pelde mijn sokken van mijn voeten.

Maar misschien kon ik er wel ongezien iets uit halen!

Ik maakte mijn riem en de knopen van mijn broek los en stapte uit de pijpen.

Eén klein dingetje zou heus niet opvallen. Eén klein dingetje van thuis... Het was ineens van levensbelang.

Ik heb wel eens gelezen dat sommige mensen in stresssituaties toch fantastisch presteren. Dat de paniek pas achteraf om de hoek komt kijken, maar dat ze op het moment suprême hun angst vergeten en juist koelbloedig worden. Zoiets overkwam mij ook. Ik wist ineens wat ik moest doen.

‘Ik trek mijn onderbroek dus echt niet uit als jullie kijken,’ zei ik.

De vrouw zuchtte. Maar toen draaiden de witpakken toch allebei hun gezicht naar de muur. Nog nooit ben ik zó snel geweest. Ik deed een greep in mijn rugzak. Dit notebook was het eerste wat ik tegenkwam; binnen twee tellen lag het veilig tussen het laken en het dekbed van het onderste stapelbed.

Pfff. Ik trok de boxershort aan, de stugge jeans, de donkerblauwe sokken met een 7 erop en de bergschoenen.

‘Klaar.’

De man griste mijn rugzak en kleren van het bed.

‘Wanneer krijg ik ze terug?’ vroeg ik.

‘Meekomen,’ commandeerde de vrouw.

2

Mijn hoofd tolde. Was ik uit het grote, grijze gebouw ontsnapt? Het leek me onmogelijk, tenzij je een soort Superman zou zijn.

Bij het avondeten zag ik de andere boys voor het eerst. 'Dit is Seven, jullie nieuwe groepsgenoot.' De vrouwelijke witpak duwde me naar een vrije stoel. 'Hallo,' zei ik. 'Ik ben Sam Waters.'

Sam Waters! Ik zei mijn naam hardop. Ik liet hem over mijn tong rollen. Ik fluisterde hem en rapte hem. Sam Waters, dat was ik!

Het werd acuut stil. Twee jongens gaapten me aan alsof ik een verschrikkelijke vloek had uitgesproken. Een derde, brildragende jongen keek meer nieuwsgierig dan geschokt. Zijn ogen schoten achter zijn jampotglazen heen en weer als goudvissen in een kom – van mij naar de witpak en weer terug. Louis grinnikte alleen maar zachtjes achter zijn hand.

'Die naam wil ik hier niet meer horen,' zei de witpak tegen me. 'Je bent nu een van de boys en we spreken je aan met Seven.'

Zodra ze zich omdraaide, stak Louis zijn tong naar haar uit. Hij deed me aan mijn vriend Pete denken. Ik mocht hem meteen.

'Dat is niet erg beleefd, Six,' zei een van de gaapjongens. Ik noemde hem in gedachten Neus omdat hij een uitzonderlijk exemplaar in de vorm van een afzuigkap had.

'Ja, foei, Six,' zei Brilsmurf op precies hetzelfde toontje. Toen legde hij met een uitdagende grijns een klodder aardappelpuree op het hoofd van Neus.

Die gaat ontploffen, dacht ik. Maar nee...

'Dat is niet erg beleefd,' zei hij voor de tweede keer.

Man, hij leek wel zo'n robot uit *The Stepford Wives*!

'Kap eens, joh,' mopperde de andere gaapjongen, een atletisch gebouwde gozer, tegen Brilsmurf. 'Een beetje meer teamgeest graag.'

'Ik wil helemaal niet met jou in een team zitten,' zei Brilsmurf. 'Als team kun je anders veel meer presteren dan in je eentje.' Neus keek naar de witpak alsof hij een complimentje verwachtte.

'Slijmbal.' Brilsmurf deed alsof hij moest overgeven. Neus' mond ging al open. 'Dat is niet erg...'

'Beleefd!' riepen Louis en Brilsmurf precies tegelijk en tot mijn verbazing kon ik nog lachen.

Neus en zijn atletische gaapmaatje hadden minder gevoel voor humor. Met een verongelijkt gezicht aten ze verder.

'Heilige boontjes,' zei Louis zacht.

De laatste en dikste jongen had al die tijd nog geen woord gezegd. Hij hing als een aangespoelde walvis half over tafel en zat de naar kots ruikende aardappelpuree naar binnen te schrokken alsof het een heerlijke pizza was.

'Hé, vetklep!' Brilsmurf keek vol afschuw naar zijn overbuurman. 'Eet een beetje normaal, ja. Je lijkt wel een varken.' De vetklep richtte zijn vork en maakte schietgeluiden.

‘Boy Four,’ fluisterde Louis. ‘Hij zit hier vanwege een gewapende overval.’

Op een snoepwinkel, gokte ik. Of een snackbar. Niet dat het wat uitmaakte, ik kreeg al kippenvel bij het idee.

‘Hier.’ De witpak zette een bord voor mijn neus. Iets onduidelijks in een drabje waarvan ik vermoedde dat het vlees moest voorstellen, een groenige smurrie en de stinkende aardappelpuree. Ik werd misselijk van de geur.

‘De spinazie smaakt minder erg dan hij eruitziet,’ zei de atleet bemoedigend.

Ik nam twee hapjes en kokhalsde. ‘Geen trek.’

‘Geef maar hier.’ Boy Four liet zijn vork vallen en graaide met zijn worstvingers naar mijn bord.

‘Correctie,’ zei Brilsmurf. ‘Je bent nog veel erger dan een varken.’

‘Jongens, jongens.’ De atletische gebouwde jongen schudde zijn hoofd. ‘Wat moet Boy Seven niet van ons denken?’

O ja, dat was ik. ‘En jij bent?’

Neus werd rood. ‘Sorry, we hebben ons niet eens fatsoenlijk voorgesteld.’

‘Boy Two.’ De atleet stak zijn hand uit. ‘Aangenaam.’

‘En ik ben Boy Three.’ Neus glimlachte me zo stralend toe dat ik er weeïg van werd. Ze leken meer op bejaarden dan op jongens.

‘Four,’ mompelde Four met zijn mond vol.

‘En dan noemen ze jou zeker Boy One?’ vroeg ik aan Brilsmurf.

Hij stak vijf vingers op.

‘Boy Five?’ Ik keek de tafel rond. ‘Waar is One dan?’

‘Er is geen Boy One.’ Louis gluurde naar de witpak. ‘Al een paar weken niet meer.’

‘Helaas.’ Five zette zijn bril af, poetste de glazen met de onderkant van zijn blouse en zei met de stem van een begrafenisondernemer: ‘We hebben afscheid van hem moeten nemen. De arme jongen is van braafheid gestorven.’ ‘Je mag niet spotten met de dood,’ zei Three. ‘Dat is niet erg beleefd.’

‘Als je nog één keer “beleefd” zegt, sta ik niet meer voor mezelf in!’ riep Five. Hij deed er het toneelstukje van de geketende waanzinnige bij; ik wil Three vermoorden maar de ketting is te kort.

‘Five maakt wel vaker grapjes.’ Two boog zich vertrouwelijk naar me over. ‘Boy One is met ontslag gegaan. En als wij goed ons best doen, mogen we ook snel weer naar huis.’

Ik vroeg me af wat hij en Three daar dan nog deden. Ik bedoel: nog beter je best doen dan die twee slijmballen leek me onmogelijk.

Als toetje kregen we griesmeelpap. Dikke Four wilde al aanvallen voordat iedereen had, maar hij kon zijn lepel niet vinden.

‘Je moet beter op je spullen passen,’ zei Two. ‘Ze zijn eigendom van de instelling en de groep.’

Dikke Four keek naar Two alsof hij hem wilde verslinden, met of zonder lepel.

Louis stootte me aan met zijn knie. Ik gluurde naar zijn hand, die hij onder de tafel had verborgen, en zag de steel van een lepel uit zijn mouw steken. Hoe had hij dat zo snel gedaan?

‘Wie heeft mijn lepel gejat?’ riep dikke Four.

Boy Five begon keihard te lachen en met zijn vuisten op de tafel te slaan. Two en Three hielden hun handen tegen hun oren.

‘Kappen!’ riep de witpak. ‘Anders gaan jullie zonder toetje naar bed.’

Dikke Four was als eerste stil.

Ik keek de tafel rond. Naar de boys die allemaal dezelfde blouse droegen. Het was een belachelijk gezicht. Ze konden ons dan wel aankleden als een verschrikkelijke zesling, maar van enig groepsgevoel was nog lang geen sprake.

‘Uniformiteit is het cement van onze organisatie.’ Voorlopig zag ik alleen nog maar los zand.

Toen ik met Louis alleen op onze kamer was, liet ik hem mijn notebook zien.

‘Dat ben je zo kwijt,’ zei hij. ‘Ze houden hier regelmatig kamerinspectie.’

(Dan komen ze dus controleren of je kast netjes is, of je het bed strak genoeg hebt opgemaakt en of er geen verboden spullen in je kamer liggen.)

‘Maar het is het enige wat ik nog van thuis heb.’ De tranen prikten meteen weer achter mijn ogen. Ik was die eerste dag net een lekke kraan.

‘Ik weet wel een schuilplaats.’ Hij keek me peilend aan. ‘Maar dan moet je zweren dat je die aan niemand verradt.’ ‘Tuurlijk niet!’

‘Oké, dan.’ Hij klom op het stapelbed en reikte naar het plafond. Er lagen losse zachtboardplaten op ijzeren richels. Hij duwde er eentje omhoog, legde mijn notebook op de bovenkant van de plafondplaat ernaast en liet de plaat weer zakken. Er was niets meer van te zien.

Zelf heeft hij een mobieltje in het plafond verstopt. Helaas kunnen we niemand bellen – Louis heeft het wel geprobeerd, maar in dit gebouw heb je nergens bereik. Van pure ellende is hij racespelletjes gaan doen en toen was de batterij al snel leeg.

Een notebook zonder pen en een telefoon zonder oplader. Onder andere omstandigheden had het bijna als een mop geklonken.

Ik keek met gefronste wenkbrauwen naar het mobieltje op het bed. Jones had mijn telefoon afgepakt. Zou deze soms van Louis zijn? Misschien had ik dat voicemailbericht niet voor mezelf maar voor Louis ingesproken.

Ik heb wel eens een autistische jongen op tv gezien die mensen altijd als cijfers zag. Zijn oma was bijvoorbeeld een dikke zes en zijn vader een blauwe één.

Zouden onze nummers ook een beetje kloppen?

Boy 2 is een fanatiek sporter en praat altijd als een voetbalcoach.

Boy 3 met zijn afzuigkapneus komt uit Iran. Hij spreekt Arabisch en nog vier andere talen. Vloeiend. Ik weet niet waarvoor hij is opgepakt, maar waarschijnlijk niet voor het opkrikken van zijn cijfers voor taal.

Eerlijk gezegd vind ik ze allebei een beetje eng. Alsof ze niet van vlees en bloed zijn, maar buitenaardse wezens, vermomd als jongens.

Van dikke 4 krijg ik nog niet echt hoogte. Hij is liever lui dan moe en zou het liefst de hele dag alleen eten. Zolang je hem zijn gang laat gaan, vindt hij alles best.

Brilsmurf 5 zoekt altijd en eeuwig ruzie. Het is zijn hobby om anderen op de kast te jagen en hij spreekt je voortdurend tegen, zelfs als hij het stiekem met je eens is. Hij is net als de winkelwagentjes van de supermarkt bij mij thuis om de hoek met hun krenge van wielletjes die altijd precies de andere kant opgaan dan ik wil. In de richting van een toren soepblikken, bijvoorbeeld.

Na die vreselijke eerste nacht werden we om zeven uur door een oorverdovende zoemer gewekt. Een witpak kwam ons halen en we marcheerden in onze lichtblauwe pyjama's (ook weer allemaal precies dezelfde) door de hal naar de doucheruimte. Je hebt drie minuten om je in te zeppen en af te spoelen, daarna is het lauwe water op. Daar kwam ik die ochtend dus iets te laat achter. Met onze handdoeken om het middel geknoopt marcheerden we terug naar de slaapkamers. Daar was het vlug aankleden geblazen en razendsnel je bed opmaken, want als je niet stipt halfacht in de eetzaal bent, gaat het ontbijt aan je neus voorbij, zei Louis.

We kregen smerige pap met klonten, die ik toch maar opat – wat me een giftige blik van dikke Four opleverde – want na de overgeslagen maaltijd van gisteren rammelde mijn maag. Boy Three en Five hadden corvee, wat ik niet erg slim van de leiding vond, maar misschien hoopten ze dat het inruimen van de vaatwasser voor verbroedering zou zorgen. Wij gingen onze tanden poetsen en vervolgens –met onze met identieke sportkleren gevulde groene rugzakken – naar de les.

Zodra ik het lokaal binnenstapte, vergat ik even dat ik zwaar in de shit zat. Er stonden daar computers, niet normaal meer! Stuk voor stuk technische hoogstandjes met de allernieuwste snufjes. (Helaas zijn ze niet aangesloten op internet, anders had ik stiekem wat mails kunnen versturen.) We kregen allerlei opdrachten, waar de anderen niet uit kwamen en toen mocht ik alles uitleggen en voordoen en eerlijk is eerlijk, dat gaf een behoorlijk goed gevoel. Ik was even, zeg maar, de superster van de groep.

We sporten een paar uur per dag. Er is een speciale fitnessruimte, een gymzaal en zelfs een overdekte stormbaan. De eerste keer dat ik vijftig meter onder een net door moest tijgeren, was ik bekaf, maar mijn conditie wordt steeds beter. Voor Four blijft iedere sportieve activiteit een ware martelgang. Bij de minste inspanning piept en zweet hij als een zware hartpatiënt. Nee, dan Louis en Coach Two. Ze zijn zo lenig als apen en kunnen zelfs over een metershoge muur klimmen. Zonder touw.

Inmiddels ben ik erachter dat iedereen hier een superster is. Soms lijkt het alsof ik meedoe aan een talentenjacht. Five, bijvoorbeeld, rekent tien keer sneller uit zijn hoofd dan ik met een rekenmachine. En Coach Two is zo waanzinnig goed in sport dat hij gemakkelijk goud zou kunnen halen op de Olympische Spelen.

Eigenlijk zijn we een zeskoppige superband. De Linkin Park van de Cooperation.

Bij nader inzien is die vergelijking met Linkin Park maar gelul. Muzikanten hebben juist een vrij leventje. Die zitten niet in een strafkamp zoals wij.

Tussen de middag eten we brood in de eetzaal. Daarna marcheren we weer naar de leslokalen of sportruimtes en om vier uur worden we gelucht op een afgezet terrein achter het gebouw. Van halfvijf tot halfzes is het huiswerkuur. Daarna mogen we tot het avondeten ontspannen in de recreatieruimte, waar een tv en een tafeltennistafel staan. Om halfnegen moeten we naar bed en klokslag negen uur gaat het licht uit.

3

Tijdens het luchten ging ik met Louis op de rugleuning van het enige bankje zitten. Three stond met de surveillerende witpak te praten – te slijmen, volgens Five. Van mij mocht Three zoveel slijmen als hij wilde, want daardoor lette die witpak mooi niet op ons. Dikke Four was in het gras gaan liggen en knabbelde op een sprietje. Coach Two rende aan één stuk door rondjes, waar ik behoorlijk tureluurs van werd.

‘Uitslover!’ riep Five tegen hem.

Two holde onverstoorbaar door. ‘Een gezonde geest hoort in een gezond lichaam.’

Five lachte hem uit. ‘Als jij een gezonde geest hebt, ben ik de kerstman.’

‘Weet jij waarom Two hier zit?’ vroeg ik aan Louis. ‘Ik kan me gewoon niet voorstellen dat hij de wet heeft overtreden.’

‘Geen idee. Hij wil zelfs zijn echte naam niet zeggen.’ Louis keek de hele tijd om zich heen alsof we midden in een geheime vergadering zaten. ‘Hij beweert dat Two zijn enige en echte naam is.’

‘En Five?’ vroeg ik.

‘Die heet Johnny.’ Daar gingen Louis’ radarogen weer.

‘Zowel op school als thuis niet te hanteren.’

Daar kon ik me iets bij voorstellen. Nu was Four weer het slachtoffer. Five trok de baseballcap van zijn dikke hoofd en ging ermee vandoor.

Ik bedacht net dat ik maar bofte dat ik mijn kamer niet met hém hoefde te delen, toen ik ineens een hand op mijn knie voelde. De hand van Louis.

‘Ik heb iets voor je,’ fluisterde hij.

Ik keek naar beneden en zag geen vijf maar zes vingers. En die zesde vinger was dus een pen! Daarom had hij natuurlijk de hele tijd om zich heen zitten kijken. Hij wilde wachten tot de kust veilig was.

‘Voor je notebook,’ zei hij. ‘Ik heb hem uit het bureau in het wiskundelokaal gejat.’

Ik wist niet waar ik blijer mee was. Met de pen of met het feit dat hij voor mij straf had geriskeerd.

‘Bedankt, man.’ Ik controleerde of niemand keek en stopte de pen vlug in mijn kontzak. Blouse erover. Klaar. ‘Nog een mazzel dat je niet gesnapt bent.’

‘Niks mazzel,’ zei Louis. ‘Ik zou zelfs de boxershort van Four kunnen stelen zonder dat hij het merkt.’

Ik grinnikte. ‘Ja, hoor.’

‘Geloof je me niet?’ Hij draaide zijn handpalm, zodat ik kon zien wat er onder zijn duim geklemd zat.

Een pen! Ik voelde aan mijn kontzak. Nee, het was geen truc met een dubbelganger. Louis had écht de pen uit mijn zak gehaald zonder dat ik het in de gaten had!

Ik was zwaar onder de indruk. ‘Van wie heb je dat geleerd?’

‘Een paar jongens op straat. Ik heb zo veel toeristen gerold.’ Hij keek erbij alsof het de normaalste zaak van de wereld was.

‘En je ouders dan?’ vroeg ik. ‘Ben je niet bang dat ze erachter komen?’

‘Heb ik niet meer.’ Hij knipperde even met zijn ogen. ‘Na mijn moeders begrafenis zoop mijn vader zich klem. Zijn handen werden met de dag losser. Nou, toen ben ik hem gesmeerd.’

Ik kon me niet voorstellen dat ik bij mijn moeder en Kathy zou weglopen en ik zag me al helemaal niet zo iets verschrikkelijks doen als toeristen beroven.

‘En toen ben je gepakt?’ vroeg ik hees.

‘Nee, dat was pas tijdens die inbraak,’ vertelde Louis. ‘Een van die jongens kende een stel gozers die een leegstaand pakhuis hadden gekraakt. Ik heb er een paar nachten geslapen en toen zeiden ze dat ik mocht blijven als ik met ze meedeed. Zij hebben me opgeleid tot meesterdief. Ik kan tegen steile muren opklimmen (ja, dat had ik gemerkt) en ingewikkelde alarminstallaties uitschakelen. We hebben wel honderd kraken gezet, maar bij de juwelier ging het mis. De gast die op de uitkijk stond, heeft me in de steek gelaten. Ik werd op heterdaad betrapt en ben hiernaartoe gebracht.’

Eerlijk gezegd was ik vreselijk geschokt, maar ik liet het wel uit mijn hoofd om dat te zeggen. Louis had me tot nu toe steeds geholpen en ik kon hier wel een vriend gebruiken, dus knikte ik begrijpend.

We zwegen even. De zon brandde in onze nekken en ik kon Louis horen puffen. Coach Two leek nergens last van te hebben. Zijn overhemd was nat van het zweet, maar hij liep maar door, als zo’n poppetje op Duracell-batterijen.

Een topatleet, een wandelend woordenboek, een getallengoochelaar, een dief en een hacker. Niet bepaald de doorsneebevolking van Prison Break. Nou ja, op de dief na dan.

Soms vraag ik me af of het wel toeval is dat ze ons bij elkaar hebben gestopt.

Louis zegt dat ik alles zo spannend mogelijk moet opschrijven. Dan kunnen we later een boek uitgeven en worden we rijk en beroemd. Ik geloof niet dat ik de kwaliteiten van Stephen King heb, maar het geeft in ieder geval wat meer rust in mijn kop.

Vandaag gebeurde er iets vreemds.

We waren in de recreatieruimte. De dienstdoende witpak deed een potje tafeltennis met Coach Two en werd volkomen ingemaakt. Ik hing met de rest van de boys op de bank bij de televisie. Three zat naast me en was in slaap gesukkeld – ik vraag me af of hij ook in vijf verschillende talen droomt – met zijn hoofd schuin weggezakt tegen de rugleuning. Zijn haar is van achteren opgeschoren. Achter zijn rechteroor zit een lelijke wrat. Een talenknobbel, denkt Louis – volgens mij vooral een goede reden om je haar te laten groeien.

We keken naar een videoclip op het scherm, toen er ineens een pingpongballetje over ons heen vloog. Two liep voor ons langs om het op te rapen, tussen de bank en het lage tafeltje door.

‘Je staat voor het beeld, sukkel,’ mopperde Five en hij duwde Two opzij. Tenminste, dat probeerde hij, maar een atleet als Two verliest natuurlijk niet zomaar zijn evenwicht. Hij herstelde zich meteen door een raar sprongetje te maken. Helaas kwam hij bij de uitgestrekte benen van de slapende Three terecht en toen viel hij toch nog, met zijn hoofd tegen de punt van de tafel.

Three was meteen klaarwakker, maar Coach Two lag roerloos op de grond. Drie heel lange seconden dacht ik dat hij dood was. Toen kwam hij langzaam omhoog en drukte zijn handen tegen zijn oren. Zijn ogen werden groot en rond en plopten bijna uit hun kassen, terwijl hij tekeerging alsof hij werd vermoord. Het was doodeng. Net die beroemde scène uit *The Exorcist*, alleen draaide zijn hoofd niet helemaal rond zoals bij Linda Blair.

De witpak drukte op de knop van zijn alarmkoord. Al snel kwamen er twee andere witpakken, die Two meenamen. Naar de ziekenboeg, zeiden ze.

Bij het avondeten zat hij weer gewoon aan tafel. Nou ja, gewoon. Hij zei niets en staarde naar zijn bord alsof het een vliegende schotel was.

‘Een lichte hersenschudding,’ zeiden de witpakken. ‘Morgen voelt hij zich vast wel weer beter.’

Na het ontbijt hadden Coach Two en ik samen corvee. Zodra de surveillerende witpak de volle vuilniszak naar de gang bracht, greep ik mijn kans en begon over de exorcistact.

Two keek me aan alsof hij water zag branden.

‘Nadat je was gevallen,’ zei ik.

‘GevalLEN?’

‘Ja, ze hebben je naar de ziekenboeg gebracht.’

Doodse stilte.

‘Het spijt me, maar daar kan ik me niks meer van herinneren.’ Hij was duidelijk in de war, want hij probeerde een bord op een kopje te stapelen.

Toen kwam de witpak weer terug en kon ik niet verder vragen.

Louis denkt dat het door die hersenschudding komt dat Two ineens zo vergeetachtig is. Ik geloof er niets van. Ik geloof zelfs niet dat hij een hersenschudding hééft. Anders ben je niet de snelste van de stormbaan.

De dagen verlopen allemaal hetzelfde. Ik raak het gevoel voor tijd kwijt en meestal ben ik zo uitgeput van het volle programma dat ik te moe ben om te denken. Dat is waarschijnlijk precies hun bedoeling. Ik moet schrijven! Schrijven, zodat mijn hersens niet helemaal in pap veranderen. Ik zou er alles voor overhebben om weer thuis te zijn.

Vandaag moesten we via een touw naar het plafond klimmen. Zodra Four zijn voeten van de vloer tilde, kwam hij geen centimeter meer omhoog.

De witpak lachte honend. ‘Vooruit, dikzak.’

‘Ik wil niet dat je me dikzak noemt,’ zei Four.

‘Kom op, dikzak!’ riep de witpak. ‘Stel je niet aan! Je lijkt wel een mietje.’

Zo ging het een hele tijd door.

Two en Three stonden erbij als gehoorzame soldaten. Five grinnikte alsof hij het allemaal wel grappig vond. Ik keek zenuwachtig naar Louis.

‘Hou nou maar op,’ zei hij zachtjes.

‘Hé, Six!’ snauwde de witpak. ‘Had je wat?’

Louis boog zijn hoofd.

De witpak richtte zijn gifpijlen weer op Four. ‘Klimmen, dikzak. We hebben niet de hele dag de tijd.’

Niemand durfde nog iets te zeggen. We lieten het allemaal gebeuren. Omdat we bang waren zelf het mikpunt te worden? Of omdat we ergens diep vanbinnen ook wel iets van minachting voor die slappe Four voelden? Stel dat het Louis was geweest die daar zo vernederd werd – had ik het dan voor hem opgenomen? Ik weet het niet. Ik weet alleen dat ik wilde dat het stopte, zodat ik me niet meer behoefde te schamen omdat ik niets deed.

Four hilde bijna van vernedering en vermoeidheid. ‘Ik kan echt niet meer.’

Maar de witpak bleef als een geflippte legerofficier blaffen tot Four eindelijk een stukje omhoogklom, prompt zijn evenwicht verloor en uit het touw viel.

Het was jammer dat hij de witpak niet verpletterde.

Dikke Four heeft een bekertje yoghurt achterovergedrukt. ‘Ik voelde me ook zo rottig,’ zei hij huilend, ‘ik kan het echt niet helpen, maar dan krijg ik altijd een innerlijke drang om te eten.’

Als ik naar Fours omvang kijk, moet hij een wel heel ellendig leven gehad hebben.

Helaas werd de diefstal ontdekt en moesten we voor straf allemaal de wc’s schoonmaken. (Dat is ook weer zo’n stom regeltje van de instelling: als iemand iets uithaalt, is de hele groep daar de dupe van.)

‘Die is gek!’ riep Five. ‘Als die dikke iets jat, ga ik daar niet voor opdraaien!’

‘Jullie zijn als groep verantwoordelijk voor elkaar,’ zei de witpak onbewogen.
‘En dus ook voor elkaars daden.’ Three keek erbij alsof hij een fantastisch nieuwtje had verkondigd, dat we met zijn allen naar Seaworld mochten of zo.
Five balde zijn vuisten. ‘Steek die groep maar lekker in je reet.’
‘Nou, nou,’ mompelde Two.
Three knikte. ‘Ja, dat is helemaal niet be...’
Nog voor hij zijn zin kon afmaken, haalde Five uit. Hij gaf een stevige rechtse op de neus van Three. Ik kon het horen kraken.
‘Wat doe je nou?’ riep Two geschokt.
Five grijnsde. ‘Mijn innerlijke drang volgen.’
‘Sanctie nummertje twee,’ zei de witpak zonder verder ook maar een vinger uit te steken.
‘Iedereen gaat vanavond een uur eerder naar bed.’
‘Three ook?’ vroeg dikke Four ongelovig.
Ja, Three leek mij al genoeg gestraft, want hij bloedde als een rund.
Two had vlug een doekje gehaald en hield het onder de neus van Three. ‘We verliezen allemaal wel eens onze zelfbeheersing. Five heeft er vast al spijt van.’
Daar was anders niets van te merken.
‘Het zou fijn zijn als je je excuses aanbod,’ hield Coach Two vol.
Dikke Four knikte. ‘Anders krijgen we nog meer straf.’
‘Moet je horen wie het zegt.’ Five haalde zijn neus op. ‘Ik pieker er niet over. Hij vroeg er zelf om.’
Iedereen keek hem verwijtend aan. Het was ineens wij met zijn allen tegen Five en daar schrok ik best wel van.
Of beter gezegd: ik schrok van de macht die de witpakken met hun stomme, oneerlijke regels blijkbaar over ons hebben. We zitten allemaal in hetzelfde schuitje en zouden juist tegen die witpakken moeten zijn.
‘Ach gut, ze zijn kwaad.’ Five ging met zijn armen op zijn rug als een soort boksbal voor ons staan. ‘Sla dan,’ zei hij uitdagend.
Louis floot tussen zijn tanden, maar niemand verroerde een vin.
‘Losers.’ Five draaide zich met piepende hakken om en liep weg.
‘Die solliciteert naar een nachtje separeer.’ De witpak glimlachte.
‘Engerd,’ fluisterde Louis. ‘Alsof dat zo leuk is.’
De witpak knikte naar Coach Two.
Die liet meteen zijn lenige vingers knakken en zei: ‘We praten niet meer met Five tot hij zijn verontschuldigen heeft aangeboden.’
Dat maak ik zelf nog wel uit, dacht ik.

4

Daarnet werden Louis en ik wakker van geschreeuw op de gang.
'Dikke Four,' fluisterde Louis. 'Hij is krankzinnig geworden.'
Het angstzweet prikte op mijn rug. 'Wat zouden ze met hem gaan doen?'
'De separeer?' Louis liet zich van zijn bed glijden en kwam naast me zitten. Ik voelde zijn adem op mijn wang.
'Maar waarom Four?' vroeg ik. 'De witpak heeft niet hem maar Five met de separeer bedreigd.'
'Weet ik veel.' Louis zweeg even. 'Misschien als extra straf voor de gestolen yoghurt?'
Fours geschreeuw veranderde in huilen, wat ik misschien nog wel akeliger vond.
'Heb jij al eens in de separeer gezeten?' vroeg ik zacht.
'Nee, maar ik heb Three ook een keer 's nachts zo horen gillen.' Louis huiverde en schoof dicht tegen me aan. 'De volgende dag was hij zo mak als een lammetje en al snel daarna begon dat brave gedoe.'
We luisterden gespannen tot het huilen was weggeëbd.
'Die hebben ze platgespoten,' zei Louis stellig. Voetstappen, en daarna doodse stilte.
'Denk je dat ze ons ook nog een keer komen halen?'
'Geen idee.' Louis duwde zijn ijsklompen van voeten onder mijn dekbed. 'Maar die witpakken zijn niet te vertrouwen, dat weet ik wel. Er gebeuren hier rare dingen.'
Het gebrul van dikke Four echode nog na in mijn oren.
'Konden we maar uitvinden wat.'
'Weinig kans,' zei Louis somber. 'We komen deze kamer nooit uit.'
En toen kreeg ik een geweldige inval. 'En met een deurpasje?'
'Zou kunnen. Het magnetische mechaniek is waarschijnlijk in de muur ingebouwd, want ik zie nooit ergens aparte kastjes hangen of gleuven in deuren zitten. Met een beetje geluk werkt het pasje ook wel vanaf deze kant.'
'Mooi.' Ik legde mijn hand op zijn schouder. 'Dan hoef je er alleen nog eentje te stelen.'

Tot mijn verbazing zat Four gewoon aan het ontbijt.
'Wat is er vannacht gebeurd?' vroeg ik zacht. 'We hoorden je schreeuwen.'
'Schreeuwen?' herhaalde hij suffig.
'Gewoon een nachtmerrie,' zei Two op zijn gebruikelijke kalmerende toon.
'Hij lag niet in bed,' zei Louis. 'Het kwam van de gang.' Coach Two haalde zijn schouders op. 'Dan was hij aan het slaapwandelen.'
'Ja, hoor.' Ondanks mijn onbehaaglijke gevoel moest ik lachen. 'Four is stiekem een soort Uri Geller, die in zijn slaap door gesloten deuren heen kan lopen.'
Louis stootte Five aan. 'Jij weet toch wel wat er gebeurd is? Hij ligt bij jou op de kamer.'
Three stak zijn vinger op. 'We zouden niet meer met hem praten tot...'
'Hou toch je kop,' zei Louis.
Five grinnikte waarderend. 'Ik heb niks gemerkt, ik sliep als een blok.'
Hoe heeft hij door die herrie heen kunnen slapen?
Ik kan maar twee verklaringen bedenken. Hij liegt omdat hij van de witpakken moet zwijgen – misschien hebben ze weer bedreigd met de separeer. Of nog erger: ze hebben hem een of ander verdovend middel gegeven waardoor hij buiten westen was!

Het werd trouwens nog veel gekker. Toen we tijdens de gymles weer in de touwen moesten klimmen, kwam Four zoals gewoonlijk amper omhoog. Tot de witpak hem strak aankeek. Four kreunde even alsof hij vreselijke pijn had en begon ineens als een bezetene te klimmen! Het touw zwiepte alle kanten op en zijn ogen stonden doodsbang, maar hij ging hoger en hoger en zonder ook maar één keer tegen te sputteren, tikte hij het plafond aan en klauterde weer omlaag.

Wat hebben die witpakken vannacht met hem uitgehaald?

Louis heeft een pasje van een witpak gerold.

‘Mag ik even naar de wc?’ vroeg hij meteen daarna.

Toen hij langs mijn tafel liep, liet hij me zijn handpalm met het pasje zien. De sleutel tot onze vrijheid! Ik snapte meteen dat hij niet echt moest pissen. Hij is vlug naar boven geglipt, maakte met het pasje onze kamerdeur open, zette zijn schoen ertussen zodat de deur niet kon dichtvallen, verborg het pasje in onze geheime bergplaats, ging terug naar de gang, deed zijn schoen weer aan, sloot onze kamerdeur en holde weer naar beneden.

Het is maar goed dat hij het meteen heeft verstoppt! Zodra de witpak haar pasje miste, werden we allemaal gefouilleerd en daarna kregen we ook nog eens extra kamercontrole. Gelukkig kwamen ze niet op het idee om het plafond te inspecteren en werd de zoekactie na een paar uur gestaakt.

Louis en ik hebben afgesproken om een paar dagen te wachten voordat we het pasje gaan gebruiken. We willen geen slapende witpakken wakker maken.

Heilige boontjes Two en Three gaan regelmatig met verlof. Waarschijnlijk als voorbereiding op hun toekomstige ontslag. Dat is het enige wat me op de been houdt: Boy One is hier weggekomen, dus gaat het mij ook lukken! Ik wilde maar dat het al zover was.

Five loopt de hele dag te mopperen als er iemand buiten de poort mag. ‘Ik dacht dat de groep zo belangrijk was? Waarom mogen we dan niet allemaal mee?’

De witpakken maken altijd hetzelfde flauwe grapje. ‘Verlof moet je verdienen. Het is geen schoolreisje.’

Ze meten met twee maten. Straffen worden met de hele groep gedeeld. Beloningen niet.

Het is gelukt! Louis hield het pasje tegen de muur naast onze kamerdeur. Schuiven, zoeken, nog eens schuiven. Ik drukte de klink omlaag en toen ineens – Sesam open u – ging de deur open. De nachtverlichting brandde, waardoor het wel schemerig maar niet pikdonker op de gang was. Uit de kamers van de andere jongens kwam geen geluid.

‘Stelletje slaapkoppen.’ Louis gleed op zijn kousen over het linoleum. ‘Ze moesten eens weten dat wij...’

‘Ssst.’ Ik ving zijn mouw en wees geschrokken naar de lichtstreep aan het einde van de gang. Er was wel degelijk iemand wakker!

‘Zeker een nachtwacht,’ fluisterde Louis.

Zo dicht mogelijk tegen de muur aan gedrukt slopen we naar het licht toe. Het kwam uit het op een na laatste kamertje. Toen we door de kier van de deur loerden, zagen we inderdaad een witpak. Hij zat achter drie beeldschermen, met zijn rug naar ons toe. Op ieder scherm was een plattegrond te zien. De eerste plattegrond moest van onze verdieping zijn; ik herkende de gang, de doucheruimte en de slaapkamers. De tweede was van de begane grond; ik zag de verschillende klaslokalen, de eetzaal en de recreatieruimte, maar ook een onbekend gedeelte. (Het gebouw blijkt dus groter dan ik heb gedacht; er is nog een mysterieuze vleugel waar ik nog nooit ben geweest.) De laatste plattegrond was overduidelijk van de kelder, waar de fitnessruimte, de gymzaal en de overdekte stormbaan zijn.

Waarom zit die witpak 's nachts op van die suffe plattegronden te kijken? Als het zijn taak is om het gebouw op ongewenste insluipers te controleren, zijn beveiligingscamera's stukken

handiger. Dat stond ik te bedenken, toen de witpak zich ineens uitrekte, zijn stoel achteruitschoof en zijn beker pakte.

Ik schrok me rot. Hij kwam onze kant op!

Louis trok me mee naar de dichtstbijzijnde wc en sleurde me mee naar binnen. Ik ging op het deksel van de toiletpot zitten, zodat ik niet van angst zou flauwvallen. Louis bleef rustig en cool. Door al die inbraken heeft hij natuurlijk stalen zenuwen gekregen.

‘Hij is naar beneden,’ zei hij, terwijl hij door de spleet gluurde. ‘Koffie halen, denk ik.’

Van mijn eerdere lef was niets meer over. Ik was het liefst voor altijd op die wc blijven zitten, maar Louis pakte mijn arm. ‘Dit is onze kans.’

Ik probeerde mijn zenuwen uit te schakelen, wat niet echt lukte. Op benen van rubber sloop ik achter Louis aan naar het kamertje van de nachtwacht.

Louis trok als een volleerde inbreker de ene na de andere la van het bureau open en liet af en toe iets in de zak van zijn pyjamabroek glijden. Ik was vooral gebiologeerd door de beeldschermen. Of beter gezegd: door de flikkerende rode stipjes op de meest linkse plattegrond. Wat moesten die voorstellen? In de doucheruimtes, wc's en gang flikkerde niks. Daar vooraan moest de kamer van Louis en mij zijn. Ook niets te zien. Maar in de kamer achterin zag ik twee stipjes. De kamer van Two en Three. Twee jongens, twee stipjes...

Hadden ze soms zendertjes in onze pyjama's genaaid, zodat ze konden controleren of we 's nachts in bed lagen? Het leek me nogal onzinnig. De deuren waren allemaal op slot, dus waar zouden we anders moeten zijn? Of hadden ze toch het vermoeden dat iemand van ons een pasje had? En waarom was het de nachtwacht dan niet opgevallen dat Louis en ik niet op onze kamer waren? En wij niet alleen! Op de kamer van Four en Five knipperde maar één stipje.

Ik had niet langer de tijd om na te denken. Op de trap klonk het geluid van voetstappen. De nachtwacht kwam terug!

‘Wegwezen,’ siste Louis en hij duwde me door de deuropening.

Ik struikelde bijna over mijn eigen voeten. Opschieten, opschieten! We wilden ons weer in de wc verstoppen, maar dat haalden we niet meer. De nachtwacht kwam al naar boven, ik zag de achterkant van zijn hoofd.

Deur! gebaarde Louis.

De deur van het kamertje van de nachtwacht stond wagenwijd open. We gingen erachter staan en maakten ons zo plat als behang. Ik hyperventileerde bijna. Dadelijk zou die witpak ons ontdekken en alarm slaan... Louis kneep in mijn pols, zo hard dat ik even mijn angst vergat en weer bij mijn positieven kwam.

De voetstappen klonken nu hard als geweerschoten. Ik kneep mijn ogen dicht en deed duizend schietgebedjes. Toen was de nachtwacht voorbij. Louis liet mijn pols los en zuchtte zachtjes. We kwamen achter de deur vandaan en gingen op kousenvoeten terug. Eerst nog stilletjes en langzaam, maar zodra de afstand tussen ons en de nachtwacht groter werd, steeds sneller en sneller. Het laatste stukje naar onze kamer renden we zelfs. Ik hoopte maar dat we niet ineens als stipjes op het beeldscherm zouden flikkeren. Pasje tegen de muur. Binnen!

Louis liet me de spullen zien die hij uit de bureaula had gejat. Twee marsen, die we meteen opaten. Een haarspeld – perfect inbrekersmateriaal, volgens Louis. Een rolletje tape en een memorecordertje.

‘Voor als je pen ineens leeg is,’ zei Louis.

Voorlopig hebben we alles in onze geheime bergplaats gelegd.

5

Louis gaf me een vette knipoog voordat hij naar de douches liep. De anderen volgden, maar ik bleef treuzelen. 'Schiet eens op,' zei de witpak.

Toen begon Louis, zoals we hadden afgesproken, keihard te zingen.

'Mond dicht!' riep de witpak.

Maar Louis zong alleen nog maar harder, dus trok de witpak een geërgerd gezicht en ging erop af. Zodra hij in de dampende douches verdween, ruilde ik mijn pyjama en boxershort om met die van Three. Nu maar hopen dat hij niet naar de ingenaaide etiketjes zou kijken! Ik ging fluitend naar de douche.

'Oké, oké,' hoorde ik Louis zeggen. 'Geen fan van Timbaland, zeker?'

Ik heb de pyjama van Three binnenstebuiten gekeerd en zelfs de naden doorzocht. Louis bekeek met dichtgeknepen neus de boxershort, maar ook daar zat geen zendertje in.

We hebben net uren rondgedwaald. De nachtwacht zat weer in zijn kamertje achter de beeldschermen, verder was er geen witpak te bekennen – ik denk dat ze 's avonds naar huis gaan. Boven was weinig te beleven, dus besloten we de geheimzinnige vleugel op de begane grond te onderzoeken. De klaslokalen en de eetzaal lagen er verlaten bij. We passeerden de recreatieruimte en sloegen een stukje verderop de hoek om. In dit gedeelte van het gebouw waren we nog niet eerder geweest. Louis opende deur na deur met zijn pasje. We zagen een vergaderzaal met tafels en stoelen in een u-vorm en een grommende koffieautomaat, toiletten (niet op slot) en een paar kantoortjes met dossierkasten.

De volgende ruimte vond ik interessanter. Die was ingericht als dokterskamer. Ik liet mijn hand over het bureau glijden, langs de computer, een ingelijste foto en wat kantoorpullen. Tegen de muur stonden een behandeltafel en een glazen kast met een batterij aan medicijnpotjes en -flesjes. In de hoek van de kamer was ook weer een deur. Hij zat op slot, maar toen ik op mijn tenen ging staan, kon ik door het ruitje kijken. Het bleek een ziekenboeg met twee keurig opgemaakte ziekenhuisbedden.

In een bakje met paperclips en potloden vond Louis ook nog een staaflampje. Hij klikte het aan, liet een lichtstraaltje over de potjes in de kast glijden en las wat er op de etiketten stond: 'Pentothal, diazepam...'

'Een slaapmiddel,' zei ik. 'Mijn moeder heeft het een poosje gebruikt, daar ken ik het van.'

Louis werd helemaal opgewonden. 'Dus daarmee hebben die witpakken Five verdoofd! Ze wilden dat hij door het geschreeuw van dikke Four heen zou slapen.'

Ik nam me meteen voor om mijn eten voortaan op medicijnsporen te controleren.

'Wat die witpakken kunnen, kunnen wij ook.' Louis viste de haarspeld uit zijn pyjamazak. 'Je weet nooit waar het nog eens goed voor is. Een paar pilletjes in de koffie van de nachtwacht...' Met het lampje tussen zijn tanden geklemd, morrelde hij met de speld in het slot. Binnen een paar minuten ging de kast open. Hij haalde er een voorraadje diazepam uit en verschoof de andere potjes, zodat het niet zou opvallen dat er eentje ontbrak. Toen liet hij de glazen deur weer in het slotje vallen.

Ik heb voorlopig geen slaapmiddelen nodig. Mijn hoofd tolt. Nog een paar uurtjes pitten. Morgen verder.

Dikke Four werd vandaag uit de klas gehaald. Toen ik naar de wc ging, zag ik hem met een witpak in een kamertje zitten. De deur stond op een kier.

‘Ik denk er niet over,’ hoorde ik hem zeggen. ‘Je kunt me niet dwingen.’

‘O, nee?’ zei de witpak.

Toen trok ze de deur dicht en kon ik niets meer verstaan.

Mijn hart gaat nog steeds tekeer als een kudde stampende olifanten. We...

Wacht, ik kan beter bij het begin beginnen:

Louis kent mijn crackersverleden en stelde voor om in te breken in de computer die in de dokterskamer stond. Ik vond het meteen een geweldig idee. Dat was dé manier om informatie over de Cooperation te vinden. Dus zijn we net als gisternacht naar beneden geslopen en zette ik de computer aan. Vette pech. Ik moest een wachtwoord invoeren. Thuis heb ik een speciaal programma om wachtwoorden te achterhalen, maar nu moest ik het zonder hulpmiddelen doen. Nattevingerwerk dus.

‘CooperationX,’ stelde Louis voor.

Ik tikte de letters in en kreeg een foutmelding.

‘Kijk eens in de la,’ zei ik. ‘Sommige mensen schrijven hun wachtwoord op.’

Louis trok hem open. ‘Pennen, elastiekjes, een puzzelboekje.’ Toen de volgende la. ‘Schaar, schrijfblok, een paar usb-sticks, maar niks bijzonders.’ De schaar verdween in zijn pyjamazak.

Boys probeerde ik. Weer mis.

Louis zocht in de tweede la. ‘Een oplader! Voor mijn mobieltje.’

‘Veel te link,’ zei ik. ‘Dat merken ze meteen.’

‘En wat dan nog?’ Hij zat al in Louis’ pyjamazak.

Ik zuchtte. ‘Wachtwoord?’

Ook in de laatste la was geen wachtwoord te vinden. Louis trapte hem met zo veel geweld dicht dat het fotolijstje op het bureau omviel. Ik zette het weer rechtop en checkte of het glas nog heel was. Een meisje keek me lachend aan. Ze had een hoekig gezicht, kort, zwart haar en in haar neusvleugel schitterde een diamantje.

Ik moest mezelf knijpen om het te geloven. Het was Lara!

Het bloed klopte in mijn slapen. De serveerster van de Pizza Hut had dus toch gelijk. Lara en ik waren bekenden van elkaar!

Ik heb haar voor het eerst ontmoet in de Pizza Hut, toen ik daar was met mijn vrienden Pete en Michael. We waren naar een computerbeurs geweest en wilden onszelf na afloop op een giant pizza trakteren. Dat ‘giant’ bleek niets te veel gezegd. Toen de bestelling was gearriveerd, konden we de tafel amper meer zien. Er lag, zeg maar, een tafelkleed van deeg overheen.

Lara zat naast ons en probeerde tegelijkertijd van haar salade te eten en iets op haar laptop te doen, wat aan haar gefronste voorhoofd te zien niet erg lukte.

‘Sorry, jongens,’ zei Michael. ‘Even een meisje redden.’ Hij redt aan de lopende band meiden, met een gemak waar ik jaloers op ben.

Maar dit keer ging het dus net even anders. De problemen met Lara’s computer waren zo ingewikkeld dat er een echte expert nodig was – iemand als ik dus.

Tien minuten later was de laptop weer tiptop in orde en hielp Lara ons om de giant pizza weg te werken. Ik amuseerde me prima. We deden blaasvoetbal met olijven en discussieerden over hacken – een onschuldige hobby of niet? Michael legde telkens zijn arm om Lara heen, die ze tot mijn vreugde telkens ook weer wegduwde. Pete vertelde moppen die vreselijk flauw waren, maar dat hinderde niet want we waren in zo’n stemming

dat we al bij de eerste zin in lachen uitbarstten. En toen was het ineens laat en moesten we afscheid nemen. Ik was nog moed aan het verzamelen om aan Lara te vragen of ik haar nog eens kon zien, toen ze in mijn oor fluisterde: 'Morgen, zelfde plaats, zelfde tijd.'

Waarom deed Lara alsof ik een vreemde voor haar was? We moesten vaker afgesproken hebben, de serveerster noemde ons haar vaste klanten. En tegen mij maar beweren dat ze niet van pizza hield. Smoesjes! Waarschijnlijk was ze alleen maar bang dat ze door een serveerster herkend zou worden, precies zoals was gebeurd.

'Ik ken haar,' zei ik tegen Louis. 'Van de Pizza Hut.'

'Pizza.' Hij zuchtte verlangend. 'Met ananas en heel veel peperoni.'

'Dat is toch raar?'

'Hou je niet van peperoni?' vroeg hij verbaasd.

'Die foto, man! Het is toch hartstikke sterk dat ik haar al eerder heb ontmoet.'

'Misschien is ze toevallig de dochter van een witpak of...'

Hij keek me ineens opgetogen aan. 'Hoe heet ze?'

Ik begreep meteen wat hij bedoelde. Sommige mensen gebruiken de naam van een van hun kinderen als wachtwoord!

'Lara.' Ik tikte haar naam in en duimde in stilte. Wachtwoord geweigerd.

Ik dacht terug aan haar verjaardag, toen ik haar op ijs met brandende sterretjes had getrakteerd. 'Misschien haar geboortedatum!' Mijn vingers gleden weer over de toetsen.

'Yes, binnen!'

De computer bevatte een complete bibliotheek aan informatie. Ik vergat Lara en klikte op goed geluk een document open. Een rits van namen, adressen en bankrekeningnummers verscheen op het scherm. Aan hun titels en functieomschrijvingen te zien waren het stuk voor stuk hooggeplaatste personen: rechters, leden van de FBI en de CIA, bankdirecteuren, burgemeesters, gouverneurs en zelfs de vice-president!

'Wat hebben die nou met deze instelling te maken?' vroeg Louis verbaasd.

'Geen idee.' Maar ik was vast van plan om erachter te komen. 'Geef eens zo'n stick aan.'

Louis gaf me een usb-stick en liet er meteen nog eentje in zijn zak glijden. 'Een reserve, voor als we nog eens...' 'Jaja.' Ik stak de stick in de computerpoort en drukte op kopiëren. En toen klonk er geluid op de gang!

6

De usb-stick! Was het dezelfde als die ik in het kluisje bij Rocky's had gevonden? Dan zouden er dus namen en adressen op moeten staan. Ze waren blijkbaar belangrijk, anders zou ik ze niet naar de krant hoeven brengen. Maar waarom? Wat was de link tussen deze mensen en CooperationX?

'Computer uit!' fluisterde Louis.

Dat was nog een hele toer, want ik moest wachten tot ik de stick veilig kon verwijderen. Vlugger, vlugger! schreeuwde ik in gedachten tegen het apparaat. Met mijn lijf probeerde ik het beeldscherm zoveel mogelijk af te dekken, zodat het blauwe schijnsel niet op de gang te zien zou zijn. Ja, eindelijk! Stick eruit en uitschakelen. Die rotcomputer bromde als een slapende beer, zodat ik duizend doodsangsten uitstond. Ja, uit! Ik stopte de stick in mijn zak en ging naast Louis staan. Hij gluurde om het hoekje van de deur.

'Witpakken,' fluisterde hij. 'Met een brancard op wieltjes.'

Ik kon alleen nog in stukjes denken: brancard... ziekenboeg!

Louis kwam blijkbaar tot dezelfde conclusie en sprong plotseling achteruit. Hij knalde met zijn hoofd tegen mijn kin. Zwarte sterretjes voor mijn ogen. Ik beet op mijn lip om het niet uit te schreeuwen. Louis duwde de deur verder dicht en keek wanhopig om zich heen. Ik volgde zijn blik naar het bureau. Vanwege het grote ladeblok paste er hooguit een van ons onder.

'Vlug.' Louis gaf me een zetje, zodat ik op de grond belandde. Op handen en voeten kroop ik onder het bureau, terwijl mijn adem als een stormwind bulderde.

Louis rende naar de deur van de ziekenboeg, hield het pasje tegen de muur en verdween in de donkere opening.

Een klikje. De deur was weer dicht. Ik stelde me voor dat hij zich onder een van de bedden verstopte.

'Waar blijft dokter Rogers?' hoorde ik iemand op de gang vragen.

Rogers! Daarom stond Lara's foto op dat bureau; haar vader had hem daar neergezet. Dat Artsen Zonder Grenzen-gedoe was allemaal onzin! Hij zat helemaal niet in Afrika maar werkte in het grijze gebouw.

Ik maakte me zo klein mogelijk. Rustig ademen! De zweetdruppels jeukten op mijn voorhoofd maar ik durfde ze niet weg te vegen. Ik durfde mijn wimpers al amper te bewegen. Voetstappen.

'Eindelijk, daar bent u,' zei dezelfde stem van daarnet.

Een tochtvlaag. Het licht sprong aan en er kwamen mensen binnen. Ik drukte mijn wang tegen de vloerbedekking en zag drie paar schoenen en de wieltjes van een brancard voorbijkomen. Ik had het gevoel dat ik moest overgeven.

'Ogenblikje.'

Geritsel. Een klikje, het geluid van de klink. Ze gingen de ziekenboeg in.

Ik dacht aan Louis, die daar... Als ze hem maar niet zouden vinden! Met oren als schotelantennes luisterde ik naar de geluiden. Wat moest ik doen? Ik was het liefst het kamertje uit gevucht, maar ik kon Louis niet in de steek laten. Dus wachtte ik en wachtte ik in die onmogelijke houding totdat mijn benen begonnen te slapen. Zou ik door het raampje durven te kijken? Maar als ze me snaptten, eindigde ik misschien ook op een brancard.

Getik van hakken! Er kwam nog iemand de kamer in! Ik kromp weer in elkaar en hield mijn hand tegen mijn mond om mijn hijgen te smoren.

De deur ging weer open.

'Oké, we kunnen beginnen, dokter Rogers is er,' hoorde ik iemand zeggen.

Alweer dokter Rogers? Maar die was er toch al?

De moeder van Lara, natuurlijk! Zij was ook arts. Ik dacht aan het artikel uit het tijdschrift: *wetenschappers Rogers verdwenen na falen experiment...*

Misschien hadden ze het toch nog niet opgegeven en waren de boys hun nieuwe proefkonijnen!

De deur viel dicht, ik kon niets meer horen. Ik strekte mijn benen, zodat het bloed weer zou gaan stromen. Toen verscheen er een hoofd voor het raampje. Louis! Hij keek opzij en maakte zonder geluid de deur open. Man, wat was ik blij hem te zien! Ik kroop onder het bureau vandaan en we haastten ons naar de gang – wat nog niet meeviel met mijn tintelende benen – alsof een bende zombies ons op de hielen zat.

'Het was Five,' zei Louis buiten adem. 'In de ziekenboeg is nog een zijkamertje. Ze reden de brancard naar binnen en...' Hij sloeg kwaad in de lucht. 'Toen deden ze de deur dicht en kon ik niets meer zien.'

Waarom hebben ze Five naar dat kamertje gebracht? En waarom midden in de nacht?

Dit ging veel verder dan een strenge aanpak en inspelen op het groepsgevoel. Ik dacht aan experimentele medicijnen. Of elektroshocktherapie! Hadden ze zo veel stroomstoten door mijn kop gejaagd dat mijn geheugen erdoor was aangetast? Alleen al van het idee kreeg ik het vreselijk benauwd. Ik zette de deur naar het balkon open en...

Stemmen! Ik gluurde langs het gordijn. Lara en Jones stonden in de tuin met elkaar te praten.

Jones! Hij moest me herkend hebben. Maar waarom had hij me dan niet naar het grijze gebouw teruggebracht? En wat was de rol van Lara?

Ik ging weer op het bed zitten en las vlug verder.

Ik kon vannacht bijna niet in slaap komen omdat ik steeds aan Lara moest denken. Was het wel toeval dat ik haar in de Pizza Hut heb ontmoet? En waarom wilde ze altijd daar afspreken en nergens anders? Ik heb haar vriendinnen of familie nooit gezien. Altijd als ik erover begon, maakte ze zich er met een grapje van af. Dat ze me helemaal voor zich alleen wilde hebben of dat ze nu eenmaal verslaafd aan pizza was.

Lara en Jones. Wat voerden die twee in hun schild?

‘Wat heb jij nou gedaan?’ vroeg de witpak me vanmorgen in de doucheruimte.

Ik bestudeerde mezelf in de spiegel. Het was net alsof ik een blauw sikje had.

‘Vannacht uitgegleden toen ik ging pissen,’ loog ik.

‘Hij viel recht op zijn kin,’ zei Louis met een uitgestreken gezicht. ‘Het leek wel een aardbeving, ik was meteen klaarwakker.’

7

Het verbaasde me al niet meer dat Five gewoon aan het ontbijt zat. Helaas konden we hem niet vragen wat er in de ziekenboeg was gebeurd zonder onszelf te verraden. Maar tijdens het luchten grepen we onze kans.

‘Hé, Five!’ riep Louis en hij klopte uitnodigend op de rugleuning van het bankje waarop we zaten.

Coach Two stopte met hardlopen. ‘Wat had ik nou gezegd? We zouden hem toch doodswijgen totdat...’

‘Alsof jij dat bepaalt.’ Five tufte naast hem op de grond. ‘Miss Sporty.’

‘Ik ben geen make-upmerk,’ zei Two koeltjes.

Louis grijnsde. ‘Nu praat je zelf met hem!’

‘Sorry.’ Two kleurde tot in zijn haarwortels. ‘Het is fijn dat je me erop wijst. Als we met de hele groep goed samenwerken en elkaar helpen...’

‘...en allemaal doen wat de leiding zegt,’ viel Three hem bij.

‘Jullie werken op mijn zenuwen.’ Five spuugde weer op de grond. ‘Daar moet je mee oppassen. Sommige gozers zijn zo onuitstaanbaar dat ze erom vragen.’ Zijn hand ging langzaam omhoog. ‘Zinvol geweld noemen ze dat.’

Ai, dat wordt vechten, dacht ik.

De witpak was het blijkbaar met me eens. Ze pakte de alarmknop al vast om een paar sterke collega's te waarschuwen.

Het was al niet meer nodig. Er ging een siddering door Five heen. Toen liet hij zijn arm slap langs zijn lichaam vallen en zei tegen Two en Three: ‘Het spijt me, jullie hebben natuurlijk helemaal gelijk. Ik kan voortaan beter meteen naar jullie luisteren.’

Louis en ik waren verbijsterd. Volgens mij kon Five het zelf ook amper geloven, want hij voelde aan zijn mond. ‘Goed zo.’ Three gaf hem een klopje op zijn schouder. ‘Zie je nou wel, zo moeilijk was dat niet.’

Five was compleet van de kaart. We konden roepen wat we wilden, maar hij kwam niet meer bij ons op het bankje zitten. Hij zonderde zich af bij het hek en leunde verslagen tegen het gaas. Op een gegeven moment zag ik hem zelfs in zijn arm knijpen en met zijn pols schudden alsof hij wilde controleren of het wel echt zijn arm was en niet die van iemand anders.

Ik moet weten wat er vannacht gebeurd is!

We zijn weer beneden geweest. Natuurlijk gingen we eerst in dat geheimzinnige kamertje bij de ziekenboeg kijken. Tenminste, dat wilden we, maar er bleek een normaal slot op te zitten dat je niet met een pasje kunt openmaken.

‘Had ik maar een loper bij me,’ mopperde Louis.

We keerden de hele dokterskamer binnenstebuiten, maar er was nergens een sleutel te bekennen. Toen ben ik maar weer achter de computer gaan zitten en tikte opnieuw het wachtwoord in.

Louis wees naar een document dat Digital Boy heette. ‘Probeer dat eens.’

Dit verscheen op het scherm:

De tekst stond op een los velletje dat met tape in het notebook was geplakt. Waarschijnlijk had Louis het van het computerscherm overgeschreven, want het was niet mijn handschrift.

project RFID

Boy 1

opname 01-08

behandeling 10-09, bijwerkingen: trillen en angstaanvallen aanpassing 22-09, trillen grotendeels verdwenen, maar nog steeds angstaanvallen

nieuwe behandeling 22-10, lijkt succesvol

controle 01-11, reageert goed op sturing

controle 13-12, gedragsverandering, nauwelijks nog sturing nodig, klaar voor buitenproef

buitenproef 17-12, aangepast gedrag

buitenproef 28-12, aangepast gedrag, klaar voor opdracht

opdracht 10-01, eerste contact gelegd met A.

opdracht 17-01, missie verloopt voorspoedig

opdracht 18-02, bedrijfsongeval

Er stond een fotootje bij van een jongen met flaporen en rossig haar. Zijn scheiding was kaarsrecht, alsof hij hem langs een liniaal had gekamd. En hoewel hij dezelfde instellingskleren droeg als wij, zag hij eruit als een keurige kostschooljongen.

‘Bedrijfsongeval?’ vroeg Louis schor. ‘Ik dacht dat hij met ontslag was gegaan.’

Boy One was nooit meer van zijn missie teruggekeerd. Misschien had ik ook een bedrijfsongeval gehad en had ik daarbij mijn geheugen verloren!

Van iedere boy is een dossier met data en omschrijvingen. Zelfs de exorcistact van Two staat erin: complicaties na val 24-03, zelfde dag nog hersteld.

Ik was erbij geweest, toen Two tegen de punt van de tafel viel. In maart, even kijken, het was nu augustus, dus dan had ik – ik telde de maanden op mijn vingers –bijna een halfjaar in de instelling gezeten. Die behandelingen gebeurden natuurlijk in de ziekenboeg, maar wat de buitenproef en die opdrachten precies moesten voorstellen...

En waar stond die afkorting RFID voor?

In de dossiers van alle boys stond nagenoeg hetzelfde. De opnames en behandelingen hadden met steeds kortere tussenpozen na elkaar plaatsgevonden, de bijwerkingen werden steeds minder ernstig en waren bij Boy Four zelfs compleet verdwenen. Mijn eigen dossier was nog leeg, alleen de opnamedatum werd vermeld, maar bij Louis...

BEHANDELING 7-05 schreeuwde de tekst op het scherm.

Ik voelde Louis naast me verstijven. ‘Dat is over vier nachten al. Ik moet hier weg!’

We hebben alle dossiers naar de usb-stick gekopieerd. Toen we weer boven kwamen, was het kamertje van de nachtwacht leeg. De klok aan de muur gaf twee minuten over twaalf aan.

‘Zeker weer koffietijd,’ zei Louis.

Ik keek naar het scherm met de plattegrond van de bovenverdieping. In de slaapkamers flikkerden niet drie stipjes zoals de vorige keer, maar vier. Precies het aantal jongens dat een behandeling heeft gekregen!

Tijdens het luchten waaide het haar van dikke Four omhoog. Ik zag dat hij net zo'n wrat boven zijn oor heeft als Three! Ik heb meteen bij mezelf gevoeld maar ik heb niet zo'n wrat en Louis ook niet.

Nog niet.

Digital Boy. Volgens mij zitten die zendertjes niet in hun kleren maar in hun lijf.

8

We hebben nog drie nachten om onze ontsnapping voor te bereiden. Daarna is Louis hoogstwaarschijnlijk ook een flikkerend stipje en dan kunnen we het wel vergeten.

‘We moeten die nachtwacht sowieso uitschakelen,’ zei hij. ‘En zijn alarmkoord meenemen, zodat hij geen andere witpakken kan waarschuwen.’ Hij rammelde met het potje slaappillen. ‘Actiepunt één: uitvinden waar hij zijn koffie haalt.’

Ik dacht aan de rol prikkeldraad. ‘Actiepunt twee: een tang pikken om het hek door te knippen.’

‘We hebben ook geld nodig om de eerste dagen door te komen.’ Louis zoog op zijn onderlip. ‘Cash, dus. Als we een creditcard gebruiken, kunnen ze achterhalen waar we zijn.’ Dat hij daar allemaal aan dacht!

‘Desnoods lóóp ik naar huis,’ zei ik. ‘Dat kost niets.’

‘Ben je gek!’ Louis schudde zijn hoofd. ‘Je ouderlijk huis is de eerste plek waar ze gaan zoeken. Nee, we moeten ons een poos gedeisd houden tot die witpakken het opgeven.’

Hij had alweer gelijk.

Ik probeerde de brok in mijn keel door te slikken. ‘Oké.’

Louis heeft de portemonnee van een witpak gerold, er een bankbiljet uit gehaald en de portemonnee weer teruggestopt. Dat valt minder op dan wanneer hij de hele inhoud achterover zou drukken. We hebben het uitgerekend: nog drie dagen, dat zijn ongeveer vijftien verschillende witpakken. Broekzakken, tassen, niets is veilig voor de vlugge vingers van Louis. Straks hebben we genoeg geld om het een tijdje uit te zingen.

Nog twee nachten. We zijn net de nachtwacht gevolgd. Rond twaalf uur haalt hij koffie uit de automaat in de vergaderzaal beneden. Een van ons moet hem weg zien te lokken, zodat de ander slaappillen in zijn koffie kan doen.

Daarna hebben we overal naar een tang gezocht, maar die was nergens te vinden. Toen kreeg Louis een geweldig idee. In het scheikundelokaal staan allerlei vloeistoffen opgeslagen om tijdens de les proeven mee te doen. We hebben een fles salpeterzuur meegenomen. Als we dat over het gaas gieten, lost het ijzer vanzelf op. Tenminste, dat hopen we.

Over een uur is het zover. In mijn rugzak zitten de fles met salpeterzuur, het rolletje bankbiljetten, het memorecordertje, de usb-stick met alle gegevens en het potje slaappillen. Louis houdt op zijn mobieltje de tijd in de gaten. Die lijkt van stroop. We moeten tot tegen twaalf wachten, het tijdstip waarop de nachtwacht zijn koffie haalt. Ik heb al honderd dingen bedacht die mis kunnen gaan en ben een zenuwzinking nabij.

‘Ga alsjeblieft schrijven of zo,’ zei Louis. ‘Ik word gek van dat heen en weer geloop.’

Dus doe ik maar verslag van de afgelopen dag:

‘Wat hebben jullie toch?’ vroeg Coach Two tijdens de fitnesstraining aan ons. Hij ging op een roeiapparaat zitten en pakte de riemen vast.

‘Bemoei je met je eigen zaken,’ mompelde Louis.

‘Het zijn onze zaken,’ zei Four, die de laatste tijd dikke maatjes met Two en Three is. ‘Het is belangrijk dat we alles met de groep delen.’

‘Groep, groep,’ zei Five op een treiterig toontje. ‘Verzin eens een ander stopwoordje.’

De witpak keek hem met een gefronst voorhoofd aan. Five bevroor even. ‘Sorry, lui. Dat was buitengewoon onaardig van me.’

Ik dacht aan dat ene zinnetje in het Digital Boy-dossier: *reageert goed op sturing*.

Zou dokter Rogers de jongens soms onder hypnose brengen? Eén blik van die witpakken en ze zijn weer in trance.

‘Het is tijd,’ zegt Louis.

Mijn schedel is ineens te klein voor mijn hersens. De volgende keer dat ik weer schrijf, ben ik vrij!

Ik ben een vriend van niks. Ik heb hem in de steek gelaten. Ik stond erbij en ik keek ernaar. Ik had hem moeten helpen. Vechten, slaan, bijten desnoods. Maar er zat lijm onder mijn zolen en mijn spieren wilden niet meer. Alleen het angstzweet gulpte met liters uit mijn poriën. Ik ben een verrader. Het spijt me zo. Kon Louis me maar horen.

Wat zouden ze met hem aan het doen zijn? Een zendertje in zijn lijf schieten? Hypnotiseren? Of nog erger? Het was een belachelijk plan. Hoe hadden we ooit kunnen denken...

In het begin ging alles nog van een leien dakje. We hadden onze bergschoenen met de veters aan elkaar vastgeknoopt, zodat we ze om onze hals konden hangen. (Sokken maken minder lawaai.) Ik droeg de rugzak met al onze spullen en volgde Louis door de gang naar de vergaderruimte. Met een handjevol slaappillen verstopte hij zich achter een nepgordijn dat tegen de muur hing.

‘Je voeten,’ fluisterde ik.

Hij schoof dicht tegen de wand.

‘Perfect. Volkomen onzichtbaar.’ Ik ging terug naar de gang en verborg me in het kantoortje ernaast. Vijf minuten later klonken er voetstappen. De nachtwacht. Ik wachtte tot hij in de vergaderruimte was en sloop de gang weer op. Zodra ik de koffieautomaat hoorde gorgelen, zette ik de memorecorder aan. Louis en ik hadden met het staaflampje tegen de kast staan tikken en het geluid opgenomen.

‘Is daar iemand?’ vroeg de nachtwacht.

Tik, tik, deed de memorecorder. Dat moest voldoende zijn, langer durfde ik niet te riskeren. Ik trok me weer terug in het donkere kamertje, kroop achter een dossierkast en kruiste mijn vingers.

Als de nachtwacht maar zonder zijn koffiebeker naar de gang ging om te kijken waar het geluid vandaan kwam. Als Louis maar tijd genoeg had om de pilletjes in de beker te strooien. Als de nachtwacht maar niet op het idee kwam om in het kantoortje te gaan zoeken. Als hij maar zou denken dat hij het zich allemaal had verbeeld. Als hij maar weer terugging om zijn koffiebeker met het slaapmiddel te halen. Als Louis maar aan zijn voeten dacht, wanneer hij weer achter het gordijn stond. Als, als, als... Een piepklein woordje waar alles van afhing.

Ik weet niet hoe lang ik daar gezeten heb, maar op een gegeven moment ging de deur open en verscheen het silhouet van Louis.

‘Gelukt,’ zei hij met een grijns, die er vreselijk spookachtig uitzag omdat hij met het staaflampje van onderaf zijn gezicht bescheen.

We zijn weer naar boven gegaan om te kijken of de pilletjes hun werk deden. Dat duurde nog behoorlijk lang, maar toen begon de nachtwacht steeds meer te geeuwen en ten slotte zakte zijn hoofd voorover op de tafel.

‘Boe,’ zei Louis na een paar minuten.

De nachtwacht bleef bewusteloos.

‘Het alarmkoord?’ vroeg ik.

Louis knikte. ‘Til jij zijn hoofd een stukje op.’

Niet laten vallen! Ik had het gevoel dat ik aan een eierenrace meedeed.

Louis schoof het alarmkoord tot aan mijn handen. Toen ondersteunde hij de kin van de nachtwacht, zodat ik de klus kon afmaken. Ik hing het alarmkoord om mijn hals en samen lieten we het hoofd van de nachtwacht voorzichtig weer op de tafel zakken.

Missie geslaagd!

We holden uitgelaten de trap af. In één streep liepen we naar de deur bij de ingang, of in dit geval: onze uitgang. Ik haalde het pasje uit mijn zak en wilde het al tegen de muur houden, maar toen...

Mijn hart schoot bijna door mijn schedeldak heen. Achter de glazen deur bewoog iets! Een grote, zwarte schim met brede schouders en hij kuchte.

Nog een nachtwacht! Gelukkig stond hij met zijn rug naar ons toe. Ik liet me op mijn knieën vallen en trok Louis mee omlaag. De trainingen op de stormbaan kwamen goed van pas; we moesten een heel eind tijgeren voordat we de hoek van de gang om waren. Toen pas waagden we het om weer te gaan staan.

Louis vloekte zachtjes. ‘Wat nu?’

‘Misschien is er ergens een nooduitgang,’ fluisterde ik, terwijl ik mezelf wel voor mijn kop kon slaan. Ik bedoel: we hadden natuurlijk al tijdens de voorbereidingen onze vluchtwegen moeten controleren.

We dwaalden door het gebouw en voelden aan elke onbekende deur. Het pasje opende tientallen sloten, maar niet eentje gaf ons toegang tot de buitenlucht.

Louis werd met de minuut kleiner en wanhopiger. ‘Straks is het te laat, dan brengen ze me naar de ziekenboeg en...’ Zijn stem zat vol tranen. ‘Ik wil niet net als de rest in een robot veranderen.’

Ik aaide hem over zijn rug om hem te troosten, maar hij reageerde alsof mijn hand een gloeiende pook was.

‘Jij hebt makkelijk praten,’ snauwde hij. ‘Bij jou stond er geen datum en ik, ik...’ Hij hilde.

Het was afschuwelijk om die stoere Louis in een hoopje ellende te zien veranderen. ‘Niet opgeven,’ zei ik. ‘Misschien...’ Maar ik wist geen misschien. Ik stond daar maar te staan met mijn mond vol tanden.

Louis snoot zijn neus in zijn mouw en wreef over zijn ogen.

‘Rugzak.’

Ik kreeg een angstig voor gevoel. ‘Hoezo?’

Hij trok hem al van mijn schouders, ritste hem open en haalde er de fles met salpeterzuur uit. ‘Als je er een hek mee plat krijgt, werkt het ook wel op nachtwachten.’

Het was alsof een onzichtbare hand mijn maag samenknep. ‘Doe nou niet. Die bewaker heeft vast een alarmkoord.’

‘Het is mijn enige kans.’ Louis liet mijn rugzak vallen en zag me niet meer staan. Hij liep met de fles naar de uitgang en draaide intussen de dop los.

‘Kom terug!’ riep ik zo hard als ik durfde.

Ik had net zo goed tegen een muur kunnen praten. Louis was ineens doof.

Ik pakte de rugzak en ging Louis aarzelend achterna, de gang door, de hoek om. Daar was de uitgang. Heel even was ik opgelucht: hij kón niet bij de nachtwacht komen, want ik had het deurpasje.

Foutje. Die gek van een Louis klopte op het raam!

In een reflex schoot ik een wc in en tuurde door de kier. Ik zag het allemaal gebeuren. De nachtwacht die opendeed.

Louis die zijn arm bewoog en het zuur over de nachtwacht wilde gooien. Weinig kans. Louis is snel, maar de nachtwacht was sneller. Hij trapte de fles uit de handen van Louis, zodat die met een bonk op de vloer viel. De vloeistof stroomde eruit en vrat aan het linoleum. Louis schreeuwde omdat zijn armen naar zijn rug werden gedraaid. Ik had uit de wc moeten springen om hem te helpen, maar plotseling kwamen er uit het niets twee witpakken aangesneld met een injectienaald en een brancard en ik bleef waar ik was en stak geen vinger uit omdat ik simpelweg mijn vingers niet eens meer kon vinden. Nog geen tien seconden later reden ze me voorbij met Louis als een slappe pop op de brancard. Ik beet het vel van mijn knokkels en jankte zonder geluid.

Er kwamen nog meer witpakken. Ze zetten de deur naar buiten wagenwijd open om de hal te ventileren en goten emmers water door de gang. Het duurde nog minstens een uur voordat ze besloten dat het brandgevaar was geweken en al die tijd stond ik daar maar te wachten en te klappertanden, terwijl het door mijn kop spookte: Louis kan me ieder moment verraden en dan brengen ze mij ook naar de ziekenboeg.

Zodra de rust was teruggekeerd en de nachtwacht zijn plaats weer had ingenomen, ben ik naar onze kamer gevlucht. Ik heb alle spullen in het plafond verborgen en even later het notebook toch weer tevoorschijn gehaald. Schrijven om mijn verstand niet compleet te verliezen. Schrijven voor het geval ze me komen halen en ik morgen niet meer weet wat er gebeurd is. Arme Louis. Wanneer zouden ze hem terugbrengen? Ik ben bang dat hij straks zichzelf niet meer is.

9

Ondanks mijn angst en ongerustheid was ik zo moe dat ik tegen de tijd dat het weer licht werd toch in slaap viel. Toen ik na de ochtendzoemer mijn ogen opende, lag Louis weer in het bed boven me.

'Louis!' Ik schudde hem door elkaar. 'Wat heb je ze verteld?'

'Louis?' Hij keek me niet-begrijpend aan. 'Wie?'

'Louis, zo heet je!'

'Waar heb je het over? Ik heet Six en jij bent Seven.' Hij deed een scheef lachje, maar niet van harte. 'Je maakt een grapje?'

'Helemaal niet. De witpakken! Wilden ze dan niet weten hoe jij op de gang gekomen bent?'

'Gang?'

Ik vertelde van onze nachtelijke belevenissen, maar bij iedere zin werd het gezicht van Louis ongeloviger en werden mijn woorden zwakker. Ten slotte gaf ik het op.

Hij wreef door zijn haar. 'Je hebt het vast gedroomd.'

Het was net als bij Four. Die kon zich de volgende dag ook niets meer herinneren.

'Voel eens achter je rechteroor,' zei ik.

'Hoezo?'

Voordat hij kon tegensputteren, duwde ik zijn haren opzij.

Ja, hoor, er zat een wrat!

'Ik denk dat het een microchip met een zendertje is,' zei ik. 'Zodat de nachtwacht je in de gaten kan houden.'

Louis lachte alsof ik niet goed snik was.

Ik tastte de huid rondom mijn rechteroor af. Er zat een verdikking! Ik drukte met mijn wijsvinger op het bultje – misschien kon ik voelen of het een zendertje was –het was alsof ik op een rotte kies had gezogen, want meteen knalde er een scherpe zenuwpijn door mijn kop. Ik vloog bijna tegen het plafond en trok vlug mijn hand terug. De pijn zeurde nog even na en toen was hij weg. Ik waagde het niet nog een keer, en trouwens, ik wist al genoeg: de ontmoeting met Jones en Lara was vast geen toeval geweest. Ze hadden me via het zendertje weten te traceren! Wat wilden ze van me? En waarom hadden ze me niet naar de instelling teruggebracht?

Ik verwachtte de hele dag dat de witpakken me uit de les zouden roepen.

Ze moeten Louis toch ondervraagd hebben: Hoe ben je uit je kamer ontsnapt? Waar is dat pasje dan gebleven?

Maar het was een dag als alle andere. De witpakken deden alsof er niets aan de hand was en een extra kamercontrole bleef achterwege.

Misschien was hij zijn geheugen al kwijt voordat ze hem konden ondervragen.

Louis is heel stil en gelaten. Ik probeer telkens met hem te praten, maar zijn hersens zitten vol gaten. Hij denkt dat de witpakken een soort liefdadigheidswerkers zijn die het beste met ons voorhebben. Als ik hem ervan probeer te overtuigen dat we juist wilden ontsnappen omdat het tegendeel waar is, reageert hij verward en paniekerig. De dagelijkse gang van zaken herkent hij nog wel, maar onze nachtelijke uitstapjes is hij vergeten.

Ik droomde vannacht dat ik door twee witpakken naar het ziekenboegkamertje werd gebracht. Ze legden me in een soort tandartsstoel en dokter Rogers reed een akelig apparaat naar me toe en plakte draden op mijn hoofd.

‘Maak je niet druk,’ zei zijn vrouw. ‘We gaan alleen maar een paar vervelende herinneringen wissen.’

Toen dacht ik aan mijn moeder en Kathy en schrok wakker.

Ik heb me nog nooit zo van alles en iedereen verlaten gevoeld. Voor mijn part brengen ze me vannacht nog naar de ziekenboeg. Ik kan die witpakken niet in mijn eentje tegenhouden en als ik dan toch hier moet blijven, ben ik liever net als de rest. Ik wil niet meer piekeren en eenzaam zijn.

Ik ben te moe om me nog te verzetten.

Opgeven? Ik lijk wel gek! Dat past precies in het straatje van de witpakken en dat gun ik die rotzakken niet. Ik zal vechten tot ik erbij neerval.

Vanmorgen heb ik onder een ijskoude douche gestaan om mezelf wakker te schudden. En toen kreeg ik een lumineus idee! Waarom hebben Louis en ik nooit geprobeerd om te mailen? De lescomputers zijn niet aangesloten op internet, maar die in de dokterskamer misschien wel! Gelukkig heb ik het pasje nog.

Ik heb de computer in de dokterskamer bijna van tafel gemaaid. Ik wilde een mail versturen naar Pete en Michael en nog een paar lui die ik ken, waarin ik schreef over de praktijken van de witpakken, maar die stomme server staat hier 's nachts op non-actief. Ik heb mijn boodschap moeten wissen, zodat niemand hem morgen kan lezen.

Toen ik weer op de bovenverdieping kwam, was de nachtwacht net zijn gebruikelijke beker koffie halen. Op de plattegrond op het tv-scherm flikkerden vijf stipjes, waarvan eentje in onze kamer. Ik had gelijk. Die wrat achter Louis' oor zendt signalen uit.

Ik moet hier weg voordat ze ook een zendertje in mijn lijf schieten. Wist ik maar hoe.

Na het luchten werd Louis meegenomen door een stel witpakken. Hij kwam pas terug toen ik al in mijn bed lag. ‘Waar ben je geweest?’ vroeg ik.

‘Hier.’ Hij legde een bestellijst van de Pizza Hut voor me neer.

De buitenproef dus.

Hij glimlachte. ‘Het was leuk.’

Nog even en hij is net zo eng braaf als de andere boys. Ik wil mijn oude vriend terug!

De bestellijst is trouwens van de Pizza Hut in Flatstaff. Dezelfde Pizza Hut waar ik zo vaak met Lara ben geweest. Toeval? Of is het de geheime ontmoetingplaats van CooperationX? Dan zou de bestellijst wel eens een bewijsstuk kunnen zijn. Ik heb hem bij de andere spullen in het plafond gelegd.

‘Je hebt wel genoeg gegeten,’ zei een vrouwelijke witpak vanavond tegen dikke Four.

Ze speelde met haar alarmkoord, maar er kwamen geen andere witpakken aangesneld.

Four legde zijn vork neer en keek naar zijn handen alsof het rookworsten waren. 'Ik geloof dat ik wel genoeg gegeten heb.'

Toen Five tijdens het luchten ineens zijn excuses aanbood, had de witpak net daarvoor op de alarmknop willen drukken. Misschien is het geen kwestie van hypnose maar van techniek!

Ik had het staaflampje en het alarmkoord van de schuilplaats naar mijn bed verhuisd. Zodra Louis lag te slapen, haalde ik ze onder mijn kussen vandaan. Ik durfde niet op de grote knop te drukken. Stel je voor dat ik de witpakken alarmeerde. Maar er zat ook nog een kleiner knopje naast.

Ik duwde erop met mijn duim. Louis kreunde en draaide zich om.

Sta op, dacht ik.

Er gebeurde niets.

Sta op, dacht ik nóg harder en ik duwde het knopje weer in.

Het was doodgriezelig. Louis ging rechtop zitten, deed zijn ogen open en sprong uit zijn bed.

'Het werkt,' zei ik.

'Wat?' vroeg hij geeuwend.

'Je moet naar de wc.'

'Maak je me daarvoor wakker?' mopperde hij. 'Ik hoef helemaal niet.'

'Jawel.' Ik drukte weer op het knopje.

Met een pijnlijk gezicht voelde hij aan zijn buik. 'Je hebt gelijk. Hoe kan dat nou?'

Ik liep met het staaflampje achter hem aan naar de emmer achter het muurtje. 'Het komt door het alarmkoord! Daarmee kunnen die witpakken ons als een soort radiografische autootjes besturen.'

'Mag ik even wat privacy?' Louis keerde me de rug toe.

'O, ja, sorry.' Ik ging achter het muurtje staan wachten en luisterde naar het klaterende straatje, terwijl ik ongeduldig van mijn ene op mijn andere been hipte.

'Klaar.' Hij kwam weer tevoorschijn. 'Wat stond je nou te bazelen over dat alarmkoord?'

Niks bazelen. Ik wist het zeker!

'In de ziekenboeg krijg je een soort chip achter je oor,' ratelde ik. 'Een chip die zowel kan ontvangen als zenden. Met het alarmkoord kunnen ze signalen naar de chip sturen en je dwingen om iets wel of juist niet te doen. En omdat de chip zelf ook weer signalen uitzendt, weten de witpakken je altijd te vinden. Daarom staat er natuurlijk een zendmast op die toren buiten.'

Louis slofte hoofdschuddend naar zijn bed. 'Je hebt te veel sciencefictionfilms gezien.'

Hij geloofde me niet. Er zat maar één ding op.

'Ik ga je een opdracht geven,' zei ik. 'Ik wil dat je onder het bed kruipt.'

'Doe niet zo raar...' begon Louis.

'Nu.' Het knopje ging weer omlaag.

Louis klemde zich aan de rand van het bed vast en zette zijn benen schrap. Het was alsof hij zich tegen een stel onzichtbare witpakken probeerde te verzetten. Het zweet gutste over zijn voorhoofd, zijn lijf trilde en de ader in zijn nek werd zo dik als een telefoonkabel.

Mijn maag draaide om. Stoppen!

Maar dan zou ik hem nog niet overtuigen...

Dus hield ik mijn duim op het knopje. Louis liet kermend het bed los en kroop eronder.

Knopje loslaten!

'Het spijt me,' zei ik. 'Maar ik moest het bewijzen.'

Nog natrillend krabbelde hij onder het bed vandaan. Hij staarde naar zijn armen en benen en keek doodsbang. 'Wat hebben ze met me uitgespookt?'

Ik haalde mijn notebook uit de geheime bergplaats en gaf hem het staaflampje, zodat hij alles kon lezen.

10

Louis sloeg het notebook dicht met een blik alsof hij net een geest had gezien.
'Oké, ik geloof je,' zei hij. 'Maar waarom willen ze ons veranderen?'

'Het is een wetenschappelijk experiment!' Ik sloeg mijn hand voor mijn mond.

Man, ik leek wel gek. Alsof Louis me kon horen.

Met nietsziende ogen staaarde ik naar het notebook.

De ouders van Lara waren na de mislukking in de streng bewaakte gevangenis niet gestopt met hun onderzoek. Afrika was maar een smoesje, ze gingen gewoon door. In het geniep waarschijnlijk. Niemand met gezond verstand zou toestemming geven voor zoiets krankzinnigs. Die zogenaamde instelling voor probleemjongeren was alleen maar een dekmantel. In werkelijkheid was het een soort laboratorium. Niet met proefdieren maar met proefmensen. En ik was er een van!

Ik haalde mijn schouders op. 'Geen idee. Ik weet maar één ding: we moeten hier weg.'

'Dat hebben we al geprobeerd,' zei Louis somber. 'En met die chip in mijn lijf maak ik al helemaal geen kans meer. Ze zien meteen waar ik ben.'

Tja, hij had natuurlijk gelijk. Hoewel...

'De buitenproef!' riep ik. 'Om de Pizza Hut staan geen hekken. De volgende keer zeg je dat je naar de wc moet en dan smeer je hem.'

'Ja?' aarzelde Louis.

'Door de achteruitgang of een wc-raampje.' Ik bewoog wild met mijn armen. 'En dan ga je naar het dichtstbijzijnde politiebureau.'

Louis keek naar het notebook. 'En hoe weet ik dat de agenten daar niet in het complot zitten? Die adressenlijst op de stick...'

Daar stonden belangrijke politiefunctionarissen op. Het was niet denkbeeldig dat die voor de cooperation werkten.

'Oké, geen politie.' Ik dacht even na. 'De krant en de televisie! Als het nieuws eenmaal verspreid is, kan niemand het meer ontkennen. Dan moeten ze de zaak wel onderzoeken. Eén kijkje in de ziekenboeg en de hele CooperationX ligt op zijn gat.'

Louis ging met zijn nagels over de kaft. Ik wist niet dat je zo bleek kon zien als je een zwarte huid had.

'Het is onze enige kans,' smeekte ik.

Hij zuchtte diep. 'Vooruit dan.'

Het heeft dagen geduurd, maar vandaag werd Louis dan toch eindelijk uit de les gehaald. De buitenproef! Ik stond meteen stijf van de zenuwen en schrok me de hele dag suf als de deur openging. Maar inmiddels is de avondzoemer gegaan en lig ik in mijn eentje in onze kamer. Dat betekent vast dat het goed gaat! Ik stel me voor dat Louis met een redacteur zit

te praten. Of misschien heeft hij zich ergens verstopt en moet hij wachten tot het ochtend wordt en de kantoren opengaan...

Ik kon daarnet niet meer verder schrijven. Er klonken voetstappen op de gang. Ik schoof mijn notebook, de pen en het staaflampje vlug onder mijn kussen en deed alsof ik diep in slaap was.

Net op tijd! De witpakken kwamen binnen. Met Louis! 'Morgen zal hij wel in de war zijn,' hoorde ik een witpak zeggen. 'Hij wilde weglopen, dus hebben we de standaardprocedure moeten toepassen.'

Het klamme zweet brak me uit. Ik drukte mijn nagels in mijn handpalmen.

'Waar ben ik?' De stem van Louis.

'Het bovenste bed is van jou,' zei een witpak. 'Ga maar liggen.'

Het dekbed ritselde. Louis maakte neuriënde geluiden, maar het klonk verre van vrolijk. De witpakken verlieten de kamer en sloten de deur. Het was meteen weer pikdonker. Boven me bewoog het bed en neuriede Louis maar door. Ik wachtte vijf minuten, tot ik zeker wist dat de witpakken niet stiekem op de gang stonden te luisteren.

Toen klikte ik het staaflampje aan en stapte op de kille vloer.

'Louis,' fluisterde ik.

Geen reactie.

'Hé, Louis. Wat is er gebeurd?' Ik scheen op zijn bed en zag een paar verschrikte ogen.

Neurie, neurie. Hij aaide zijn eigen hoofd.

Ik moest aan een chimpansee denken die ik eens op tv heb gezien. Het arme beest was gevangengenomen en in een kooi gedumpt. Tegen de tijd dat hij door een stel dierenliefhebbers gered werd, zat hij wezenloos in een hoekje en maakte zielige geluidjes. Zijn kop was zo kaal als een biljartbal van het wrijven.

'Niet bang zijn,' zei ik. 'Ik ben het, Sam.'

'Sam?' Louis keek me wantrouwend aan. 'Ik ken geen Sam.'

'Seven dan? Ik ben je kamergenoot. En jij bent Louis.'

'L-Louis?'

'Ja, maar de witpakken noemen je Six.'

Zijn hand lag nu stil op zijn haar. 'Zijn dat die lui van daarnet?'

'Ja, ze houden ons hier gevangen.' Ik deed een stapje dichterbij. 'Weet je dat dan niet meer?'

Met een verwilderde blik trok hij het dekbed dicht om zich heen. 'Ik weet alleen nog dat ik op straat stond. Die lui in hun witte pakken hielden me vast en duwden me in een busje. Ze brachten me hierheen en nu...' Hij neuriede weer.

Ineens begreep ik wat de woorden van de witpak betekenden: standaardprocedure. Ze hadden Louis' geheugen gewist. Geen stukjes zoals eerst, maar ál zijn herinneringen.

Standaardprocedure bij weglopen... Hadden ze mijn herinneringen weggevaagd zodat ik niets meer kon doorvertellen?

Het alarmkoord!

Ik klom op het bovenste bed om de plafondplaat op te tillen. Het geneurie stopte. 'Wat doe je?' vroeg Louis angstig.

Hebbes.

'Ik wil dat je nu je geheugen terugkrijgt.' Ik concentreerde me uit alle macht en drukte het kleine knopje in. 'Herinner je je al iets?'

Hij schudde zijn hoofd.

‘Denk na,’ zei ik wanhopig. ‘Vanaf nu weet je alles weer.’ Ik drukte en drukte, tot mijn duim er pijn van deed. ‘Ik wil dat je je naam weer herinnert en mijn naam en hoe je hier gekomen bent.’ Ik hield het alarmkoord vlak bij de wrat.

Louis greep naar zijn oren en zijn ogen begonnen uit te puilen. ‘Hou op!’

Ik keilde het alarmkoord door de kamer. Mislukt. De kwaadheid en teleurstelling dropen uit mijn ogen. Als dit niet werkte, kreeg Louis zijn geheugen dus nooit meer terug.

Mijn keel snoerde zich dicht. Dat betekende...

We hebben gepraat en gepraat en Louis heeft mijn notebook voor de tweede keer gelezen. Volgens mij was hij nogal pissig op me omdat ik hem gevraagd had weg te lopen. Maar ik kon toch ook niet weten dat die stomme witpakken al zijn herinneringen zouden laten verdwijnen?

Ik heb de hele dag lopen piekeren.

Ontsnappen uit het gebouw: onmogelijk.

Ontsnappen tijdens de buitenproef: het risico is te groot.

Als ik al wegkom, wissen ze mijn geheugen en dan kan ik de pers niet meer inlichten. Dan vergéét ik zelfs dat ik dat wilde doen.

Was het maar net zo gemakkelijk als bij computers. Je maakt een back-up van de harde schijf zodat alle gegevens bewaard blijven, ook al wordt de schijf gewist. Kon ik van mijn hersens ook maar...

Natuurlijk! Dit notebook is mijn back-up! Hier staat alle informatie in die ik nodig heb en ik kan van tevoren opschrijven wat ik precies na mijn ontsnapping moet doen. Ik hoef het alleen maar mee naar buiten te smokkelen.

Maar als ik net als Louis gepakt wordt? Dan nemen ze mijn notebook natuurlijk meteen in beslag en kan ik het verder wel schudden.

Ik moet het dus ergens verstoppen vóórdat ik op de vlucht sla! Op een plaats waar ik het later kan terugvinden. Of waar iemand anders het kan vinden als ik het me niet meer herinner. Iemand van buitenaf, iemand die te vertrouwen is en geen chip in zijn lijf heeft. Zodra de inhoud van dit notebook openbaar is, kan niemand het meer ontkennen. Dan worden de witpakken gearresteerd en komen ze ons bevrijden. Alleen...

Er zijn vast nog meer grijze gebouwen met een toren. Is mijn beschrijving wel helder genoeg? Had ik ook nog maar een afbeelding.

De vergaderruimte! Daar heb ik een foto zien hangen.

De foto van het grijze gebouw. Daarom had ik hem in mijn rugzak gestopt.

Met de schaar ben ik naar beneden gegaan. Ja, hoor, ik had me niet vergist. Naast het nepgordijn hing een foto van de instelling. Ik wrikte de lijst open, haalde de foto eruit en hing de lege lijst weer terug.

Slecht idee. Dit zou meteen opvallen.

Tenzij ik er iets in zou stoppen wat erop leek.

In een bekende omgeving kijken mensen zelden of nooit uit hun doppen. Als onze buurman ineens van de aardbodem verdween, zou dat opvallen. Maar toen hij zijn snor had afgeschoren, merkte ik daar niets van. De buurman was er nog, dus dachten mijn hersens er die snor vanzelf bij.

De foto hing er al tijden, de muur rondom de lijst was verkleurd. Ik gokte erop dat die witpakken er niet écht meer naar keken.

In een van de kantoortjes vond ik een kalender met afbeeldingen van beroemde gebouwen. Op de foto bij februari stond een grijze kerk met een toren. Ik scheurde het vel eruit, knipte de foto op het juiste formaat en lijtte hem in. Het kon ermee door.

Als mijn theorie nu maar klopt.

Ik heb Louis van mijn plannen verteld. Toen zei hij iets verschrikkelijks: 'Ze laten je pas een buitenproef doen als je een chip in je lijf hebt.'

Hoe heb ik dat over het hoofd kunnen zien?

Hij heeft gelijk. Het is de enige manier om mijn notebook en de usb-stick buiten de poort te krijgen en zelf te ontsnappen. Ik moet me overleveren aan de witpakken en me een chip in mijn lijf laten spuiten. Maar hoe moet het dan als ik daarna niets meer weet?

'Ik laat je meteen je notebook lezen,' beloofde Louis.

Ik ben nog nooit zo bang geweest.

11

Ik ben voor de laatste keer naar de dokterskamer gegaan om te kijken of mijn behandeldatum al in mijn dossier staat. Terwijl de computer opstartte, rommelde ik in de bovenste bureaula, in de hoop dat ik iets te snoepen zou vinden. Chocola, kauwgom... Straks weet ik misschien niet eens meer hoe het smaakt.

Jammer genoeg was er niets eetbaars te bekennen. Ik wilde de la weer sluiten maar er zat iets klem. Toen ik met het staaflampje tot helemaal achterin scheen, zag ik een hoekje bruin karton uitsteken. Het bleek een mapje met kranten en tijdschriftenartikelen. Ik denk dat iemand de la zo hard heeft opengetrokken dat het mapje over de rand is geschoven en vervolgens tegen de achterwand van de kast is beland. Aan het stof en de pluizen te zien lag het er al een poosje. Bovendien waren het vooral oude knipsels, sommige zelfs al vóór de millenniumwisseling gepubliceerd. Man, wat er allemaal in stond. Dat zouden ze je nou eens op school moeten leren!

Ik las over José Delgado, een professor aan de Yale-universiteit. Hij ontdekte dat je dieren op commando kon laten bewegen als je in een bepaald deel van hun hersens een elektrode implanteerde. In 1963 gaf hij in een Spaanse arena een showtje weg. Hij liet een kwaai stier op zich afkomen tot het dier vlak bij hem was, toen drukte hij op de knop van de afstandsbediening en – ja, hoor – de stier stopte en draaide zich om.

Als ik de artikelen moet geloven, zijn er nog veel meer dieren met apparaatjes in hun hersens. Na een aardbeving gebruiken reddingswerkers bijvoorbeeld op afstand bestuurbare ratten. Door middel van een cameraatje op hun rug weten ze de onder het puin bedolven slachtoffers te traceren. En wat dacht je van hightech-haaien?! Omdat ze zo goed kunnen ruiken, worden ze ingezet bij het opsporen van zeemijnen. Cyborg-insecten zijn dé toekomst volgens het ministerie van Defensie. Motten of kevers met ingebouwde elektroden en een piepkleine camera en microfoon kunnen de vijand bespioneren. Veel minder opvallend dan een spionagevliegtuig.

Het waren stuk voor stuk bloedserieuze knipsels, maar ik had het gevoel dat ik een fantasythriller las. En toen kwam ik ineens de afkorting tegen die ook in de map Digital Boy staat: RFID.

Nu weet ik dus wat het betekent. *Radio Frequency Identification*. Simpel gezegd: identificatie via radiogolven. Hiermee kun je – met behulp van ruimtesatellieten en een verzamelstation op aarde – op afstand informatie opslaan of aflezen van een chip die in of op een voorwerp zit.

Of in een mens.

Dat er huisdieren met een chip zijn, wist ik heus wel. Maar gechipte mensen... De boys zijn helemaal niet de enigen, zoals ik eerst dacht. Er bestaan nog meer mensen die een ontvanger/zender hebben laten implanteren.

Vrijwillig! Een aantal bergbeklimmers, bijvoorbeeld. Zodat ze altijd opgespoord kunnen worden als ze verdwalen of verongelukken. Of sommige miljonnairs, omdat ze bang zijn dat iemand hen ontvoert en ze zonder chip niet meer terug te vinden zijn.

En de regering keurt het nog goed ook! In 2004 hebben ze al gezegd dat de RFID-chip voor medische zaken gebruikt mag worden. Artsen kunnen via de chip voortaan dag en nacht je gezondheid controleren zonder dat ze bij je langs hoeven te komen. En kom je bewusteloos in het ziekenhuis, dan kan men razendsnel je medisch dossier aflezen. Zo'n chip schijnt te werken door de beweging van je spieren. De naam Digital Boy kwam ik nergens tegen, maar wel allerlei andere termen: Digital Angel, VeriChip, MMEA.

Over een paar jaar schijnen we geen paspoorten of pasjes met pincodes meer nodig te hebben. Dan loop je gewoon even langs de scanner van de supermarkt en het geld wordt automatisch van je rekening afgeschreven.

Handig, zeggen de makers. Ik vind het alleen maar eng. Alsof je opgesloten zit in een elektronische kooi.

De witpakken gaan nog veel verder dan opsporen en controleren. Ze proberen de macht over onze hersens te krijgen. Eén druk op de knop van het alarmkoord en we doen precies wat ze willen – of in ieder geval na een poosje, als de microchip goed is ingesteld. Volgens mij zijn we hier niet opgenomen om ons gedrag te verbeteren. De witpakken gebruiken ons om hun nieuwe technologie op uit te proberen. Net zo lang tot die feilloos werkt en ze de Digital Boy in de echte wereld kunnen gaan gebruiken.

Ik moet iedereen waarschuwen voordat het zover is!

Ik was ongemerkt steeds sneller gaan ademen. Nou ja, zonder dat ik het merkte – de chip achter mijn oor had het waarschijnlijk allang geregistreerd. CooperationX kon niet alleen vaststellen waar ik was, ze wisten blijkbaar alles van me. Als een groot onzichtbaar oog loerden ze mee over mijn schouder bij alles wat ik deed. Misschien wisten ze zelfs dat ik het notebook en de stick had gevonden! Terwijl ik zat te lezen, konden gewapende mannen het huis omsingeld hebben. Hoorde ik daar niet iets op het dak?

Ik moest snel handelen. Als ze mijn bewijzen afpakten, zou niemand me nog geloven.

De laptop! Ik kon de informatie van de stick naar zo veel mogelijk kranten en televisieomroepen mailen. Journalisten waren nieuwsgierige mensen, dat hoorde bij hun vak. Als ze niet helemaal begrepen waarover het ging, zouden ze vast wel verder gaan zoeken.

Ik duwde de stick in de poort en keek gespannen naar het scherm.

Het was alsof iemand een emmer ijskoud water in mijn gezicht gooide. Er stond geen adressenlijst op de stick en ook geen Digital Boy-dossier. Alleen een ander document, dat ik niet kende. Had ik iets verkeerd gedaan? Dat kon toch niet? Kopiëren was een fluitje van een cent, zelfs voor computeranalfabeten, dus in mijn geval...

Ik verplaatste de cursor naar het onbekende document en klikte het open.

Het was een boekverslag voor school. Bovenaan stonden de boektitel en de auteur, de naam van de leerkracht, het vak, het klassennummer en

daarnaast...

LARA ROGERS.

Ik staarde naar de vetgedrukte letters tot het alleen nog maar vlekken waren. Allerlei gedachten schoten door mijn hoofd. Het was net als bij vallende dominostenen, het ene idee zette steeds het volgende in gang.

Mijn hersens hadden me niet bedrogen. Toen we bij Rocky's waren, had Lara wel degelijk de usb-stick uit de bowlingschoen gehaald en in haar zak laten glijden. Ze had er alleen een andere stick voor in de plaats gestopt. Dus wist ze van tevoren al dat er een usb-stick in het kluisje zou liggen. Anders zou ze geen reserve-exemplaar bij zich hebben, en al helemaal geen exemplaar dat er ook nog eens precies hetzelfde uitzag.

Dat betekende dat ze voor CooperationX werkte, of in ieder geval voor Jones. Ze had alleen maar aardig gedaan om mijn vertrouwen te winnen. Onze gezamenlijke ritjes naar Flatstaff en het grijze gebouw... Ze had van het begin af aan geweten dat ik niet mijn biologische ouders maar een usb-stick zocht. Het enige wat ze hoefde te doen was in mijn buurt blijven, dan zou ik haar er vanzelf naartoe brengen.

Ik zag haar weer met haar mobieltje in de deuropening van Rocky's staan. Het was natuurlijk een sms-berichtje aan Jones geweest. Om te melden dat de stick veilig in haar zak zat. En ik – grote sukkel – had er met mijn neus bovenop gestaan en niks gemerkt.

Erger nog. De overdracht had waarschijnlijk ook plaatsgevonden terwijl ik erbij was. Daarnet in de tuin, toen Jones ineens opdook en met Lara stond te praten. Niks gezellig onderonsje, hij kwam de stick halen!

En toen bedacht ik iets verschrikkelijks.

MISSCHIEN WAS HET ZELFS NIET MIJN EIGEN IDEE GEWEEST OM DE STICK TE GAAN ZOEKEN, MAAR DAT VAN JONES. Had hij me via de microchip de opdracht gegeven en deed ik al de hele tijd precies wat hij graag wilde!

Boy Seven, het slaafje van CooperationX.

12

In de kamer was het stil, maar binnen in mij woedde een orkaan. Ik twijfelde ineens aan alles. Wie was ik? Hield ik echt van pizza en spareribs of was dat alleen maar een bedenksel van CooperationX? Had Jones de microchip zo geprogrammeerd dat ik het nummer van Clapton op de radio herkende? De keus van de kaki broek met de handige zakken boven de jeans met de belachelijke stiksels.

Het besluit om naar de Pizza Hut en het grijze gebouw te gaan. Het fluisteren van het voicemailbericht. Het inspreken van het voicemailbericht! Ik wist niet meer wat ik uit mezelf had gedaan en wat gemanipuleerd was. Waar hield Sam Waters op en begon Boy Seven, de robot? Zelfs alles wat ik nu voelde en dacht, kon een trucje met mijn hersens zijn. Mijn hele wezen was mogelijk een leugen.

Het idee was zo misselijkmakend dat ik bijna het bewustzijn verloor. Badkamer! Ik kon alleen nog maar kruipen, alles om me heen bewoog alsof ik op een boot zat.

Eindelijk, daar was het eigele matje. Hoofd optillen. Net op tijd. Een zure golf steeg op in mijn keel en mijn ogen vulden zich met tranen. Toen braakte ik in de wc-pot.

Ik zat nog steeds op de grond van de badkamer, met mijn rug tegen de koele tegelmuur en het notebook op mijn schoot. Ik had het instinctmatig vastgehouden tijdens mijn tochtje naar de wc, waardoor het er nogal verfomfaaid uitzag. Ik streek de pagina's zo goed als het kon glad en probeerde tegelijkertijd de gekmakende gedachten in mijn kop glad te strijken.

Nadenken! Jones had me niet totaal in zijn macht. Dit note book was het bewijs. Het was precies hetzelfde notebook als ik van Kathy voor mijn verjaardag had gekregen.

Zelfs de kleur klopte. Zo veel toeval bestond niet. Ik wist zeker dat het mijn eigen beslissing was toen ik het zonder aarzelen uit het schap had gepakt.

En waarom kwamen de witpakken me niet halen? Als Lara de usb-stick aan Jones had gegeven, kon hij me toch weer naar de instelling laten

terugbrengen?

Het geluid op het dak!

Ik strekte mijn arm uit en klemde mijn vrije hand om de wastafel zodat ik me eraan kon optrekken. Mijn knieën waren nog wat wankel, maar toen stond ik dan toch. In de spiegel tegenover me zag ik een jongen met verwilderde ogen en een trillend spiertje boven zijn linkerwenkbrauw.

‘Wat hebben ze met je gedaan?’ hoorde ik mezelf zeggen. Zag ik de jongen in de spiegel zeggen.

Ophouden, anders werd ik nog echt gek! Ik draaide de kraan open en hield mijn hoofd onder de straal. Het water was zo ijskoud dat het leek alsof mijn hersens doormidden spleten. De pijn bracht me weer bij mijn positieven. Ik boende mijn gezicht, wreef in mijn ogen, spoelde mijn mond en dronk alsof ik dagen in de woestijn had rondgezworven. Kraan dicht. Ik droogde mijn druipende haren met een handdoek. Toen was ik weer helder genoeg om na te denken.

Eerst controleren of het huis omsingeld was en of er iemand op het dak zat. Ik liep naar het raam bij het balkon en verborg me achter het gordijn. Als ik de vitrage opzijschoof kon ik praktisch de hele tuin overzien. Bobbie zat op haar knieën bij een bloemperk en stak een schepje in de grond. Lara stond naast haar met een kistje vol plantjes en gaf haar er telkens eentje aan. Alles leek normaal en volkomen onschuldig. Ik ging op het balkon staan, zodat ik op het dak kon kijken. Ook al niets bijzonders te zien. Had ik het me dan allemaal verbeeld? Of wilde Jones eerst controleren of hij de juiste stick had gekregen en zou hij daarna pas...

Als hij kwam, moest ik voorbereid zijn!

Ik sloop weer naar binnen, sloot de deur en controleerde of de deur naar de overloop ook op slot zat. Toen zocht ik naar... Ja, naar wat eigenlijk? Had ik maar een wapen, een geweer of een revolver, desnoods een mes. Maar in deze kamer was niets om mezelf mee te verdedigen. Het enige wat ik kon bedenken was de schaal met de kruidige takjes. Ik maakte hem leeg en zette hem naast me. Als Jones het waagde om binnen te komen, zou ik hem neerslaan. Ik hoopte dat de schaal hard genoeg zou zijn om iemand uit te schakelen. En dat ik zelf ook hard genoeg zou zijn.

Daar zat ik dan. Op de grond en half verscholen achter het bed – om de een of andere reden voelde ik me daar veiliger dan wanneer ik op het bed zou zitten, ik had zeker te veel films met sluipschutters gezien – met mijn

notebook voor me. Ik was de stick en mijn geheugen kwijt, maar gelukkig had ik mijn verslag nog.

Wie was ik?

Alleen mijn notebook kon daarop antwoord geven.

Het is blijkbaar gebeurd. Louis vertelde me dat ze me midden in de nacht op kwamen halen. Ik geloofde hem eerst niet. Misschien vind ik dat nog het griezeligst: ik weet er niets meer van. Louis zegt dat ik zonder tegenstribbelen meeding. Waarschijnlijk heb ik beseft wat er ging gebeuren, dat het móést gebeuren, wilde ik kunnen ontsnappen. Ik kan het alleen maar gissen, vanaf het moment dat ik naar bed ging, is alles één groot gat. Het enige wat ik zeker weet, is dat ik nu ook een chip met een zendertje heb. Ook dat wilde ik eerst niet geloven, maar toen liet Louis me de wrat achter mijn oor voelen en daarna heeft hij het alarmkoord op me uitgeprobeerd. Hij zei dat ik tien push-ups moest doen. Ik probeerde me te verzetten, maar het was net alsof mijn armen en benen niet meer van mij waren. Het leek alsof er een motortje in zat met een eigen wil. Ik voelde een enorme druk achter mijn oor, die pas verdween toen ik op de grond ging liggen. Zolang ik maar deed wat Louis zei, bleef de drukkende pijn weg. Na de vijfde push-up stond ik op en meteen klapte mijn kop weer bijna uit elkaar. Ik kon het niet helpen, ik moest gehoorzamen.

Zonder Louis zou ik zelfs onze geheime bergplaats vergeten zijn. Hij liet me meteen het notebook lezen.

Nog griezeliger: ik wist mijn eigen naam niet meer en dacht echt dat ik Seven heette.

Ik heb me voorgenomen om vanaf nu altijd naar de witpakken te luisteren en meteen te doen wat ze zeggen. Hoe aangepaster mijn gedrag, hoe groter de kans dat ze me de buitenproef laten doen.

Iedereen gedraagt zich trouwens aangepast. Zelfs Five is totaal veranderd. Er is niets meer van zijn opstandige gedrag over. Zijn ogen, die altijd zo fel achter zijn brillenglazen heen en weer schoten, lijken nu op doolie goudvissen. Ik moet hier weg voordat ik ook zo word!

We krijgen steeds vreemdere taken tijdens de lessen. Heel anders dan op mijn oude school. Met wiskunde moeten we bijvoorbeeld ingewikkelde codes proberen te kraken. En we leren schieten. Niet met echte wapens en kogels, maar met laserguns. Op een scherm wordt een 3D-landschap nagebootst met levende doelen erin; konijnen, herten en de laatste tijd zelfs mensen. Dikke Four heeft een echt killerinstinct en mist zelden. Als ik iets raak, is dat meestal een kwestie van pure mazzel.

Vandaag werd ik eindelijk uit de klas gehaald. Ik was vreselijk gespannen, maar het bleek alleen maar leuk. Nou ja, zeg maar: fantastisch!

Ik mocht mee in het witte busje van een mannelijke en een vrouwelijke witpak. Ze hadden hun uniform voor vrijetijdskleding verruild, waardoor ze er meteen een stuk vriendelijker uitzagen. Ons eerste reisdoel bleek Wendy's, waar ik eindelijk weer eens een hamburger heb gegeten. Honderd keer beter dan die troep die we hier krijgen. Daarna gingen we bowlen bij Rocky's en voor het eerst sinds lange tijd had ik weer lol. Eigenlijk zijn die witpakken zo beroerd nog niet. Als je je maar aan de regels houdt.

Ik schrok me rot toen ik teruglas wat ik gister nacht heb geschreven. Krijgen die witpakken me al zo snel in hun macht? Er zit een chip in mijn lijf! Dat hele uitstapje was alleen maar bedoeld om me te paaieren! Ze hebben ervoor gezorgd dat ik mijn naam ben vergeten. Wie weet wat ze nog meer met me gaan doen. Ik moet mijn kop erbij houden en er zo snel

mogelijk achter zien te komen wat die geheimzinnige opdrachten betekenen. Dan kan ik alles opschrijven, mijn notebook naar buiten smokkelen en wegwezen!

13

Vandaag stond er tijdens het luchten plotseling een vrouw bij het hek. Op het eerste gezicht zag ze eruit als een verwarde zwerfster, maar haar kleding – hoewel vuil en gescheurd – was van het soort dat alleen vrouwen in topfuncties of vrouwen met echtgenoten in topfuncties kunnen betalen. Ze rukte aan het gaas en gebaarde naar ons, terwijl ze allerlei onverstaanbare dingen riep. Op een gegeven moment meende ik de naam Mitchell op te vangen. De witpakken werden er knap zenuwachtig van, want we moesten ineens naar binnen terwijl het nog lang geen tijd was. Voordat de deur achter ons sloot, zag ik nog net dat de vrouw door twee bewakers werd afgevoerd.

Ik heb het gevoel dat ik haar al een keer eerder heb gezien. Maar waar en wanneer? Geen idee.

‘Volgens mij heb je het allemaal verzonnen,’ zei Louis. ‘Ik ben nu al vier keer met verlof geweest en heb nog geen enkele opdracht uit hoeven voeren. Die uitstapjes zijn alleen maar als beloning bedoeld. Eten of een filmpje in ruil voor goed gedrag.’

Ik had de neiging om hem door elkaar te rammelen. ‘En dat bedrijfsongeval van One dan? Hij heeft zich heus niet verslikt in een stukje pizza.’

Ik bladerde terug in mijn notebook. Ja, daar was het losse velletje met de hanenpoten van Louis: project *RFID Boy 1*,.

Ik bekeek de data en de opdrachten, maar veel wijzer werd ik er niet van. Het leek erop dat het bedrijfsongeval het einde van One’s verblijf in de instelling betekende.

Ik las nog een keer mijn beschrijving van zijn dossierfoto. Een jongen met flaporen en rossig haar. Hoewel hij dezelfde instellingskleren droeg als wij, zag hij eruit als een keurige kostschooljongen.

‘Ik weet wie die vrouw bij het hek was gisteren!’ riep ik uit.

‘Het is de moeder van One. Ze heeft ook rossig haar en van die wijd uitstaande oren.’

Waarom komen onze ouders eigenlijk nooit op bezoek? Dat ze zich in het begin van alles laten wijsmaken, begrijp ik nog wel. Maar sommige boys zitten hier al zo ontzettend lang. Is er dan niemand in hun familie die bezoekrecht eist?

En waarom komt de moeder van Boy One nu pas opdagen? Hij is al langer verdwenen dan ik opgesloten zit. Dat kan maar één ding betekenen: One is na het bedrijfsongeval niet naar huis gegaan.

Maar waar is hij dan?

Misschien probeerde hij tijdens zijn verlof weg te lopen en hebben de witpakken toen al zijn herinneringen laten verdwijnen zodat hij niets en niemand kon verraden...

Ik krijg ineens een fantastisch idee. Louis zegt dat hij nog nooit een opdracht heeft uitgevoerd. Maar misschien heeft hij het toch gedaan en wéét hij het alleen niet meer. Omdat de witpakken de opdrachten uit zijn geheugen hebben gewist!

‘Hadden we maar een verborgen cameraatje,’ zei ik tegen Louis. ‘Dan konden we stiekem filmen wat er tijdens het verlof gebeurt.’

Hij dacht even na. 'Filmen zal niet lukken, maar...' – hij ging op zijn bed staan en duwde de plafondplaat omhoog – '...we kunnen wel geluid opnemen.' Toen haalde hij het memorecordertje tevoorschijn. Zo slim!

Louis en ik hebben geloot. Ik ga als eerste onze af luisterapparatuur uitproberen. Omdat we niet van tevoren weten wanneer de witpakken me uit de klas zullen halen, verberg ik het memorecordertje elke ochtend in mijn broekzak, samen met het rolletje tape. Als het straks zover is, stop ik het apparaatje in mijn broeksband en plak het vast aan mijn huid. Nog even aanzetten en klaar. We hebben het al uitgetest. Zolang mijn blouse eroverheen hangt, is er niets van te zien. Hopelijk blijkt het microfoontje straks krachtig genoeg. In onze stille slaapkamer werkt het prima, maar of dat in een ruimte met achtergrondrumoer en lawaai erige muziek nog steeds zo is?

'Vast wel,' zei Louis. 'Die witpakken hebben alleen eersteklas spul.'

Ik weet waarom er nooit ouders op bezoek komen. Als het aan CooperationX ligt, zie ik mijn moeder en Kathy nooit meer terug!

Tijdens mijn verlof ging ik met de witpakken naar Starbucks. Iemand had *de Flatstaff Chronicle* op tafel laten liggen. Ik betwijfel of ik vroeger wel eens kranten las – waarschijnlijk bekeek ik hoogstens wat nieuwsflitsen op mijn computer – maar nu werd ik even opgewonden als een archeoloog die botten van een dinosaurus vindt. Ik bedoel, een krant is toch een soort contact met de buitenwereld waar ik zo graag deel van uit wil maken.

Eerst keek ik nog met een half oog en kon alleen de koppen lezen. *Daders aanslag op CIA-topman nog steeds niet gevonden. Tornadodreiging oostkust. Hypotheekcrisis houdt land in ijzeren greep.*

'Cappuccino, zeker?' vroeg een van de witpakken aan mij.

Toen ik knikte, liep hij naar de bar. Ik bleef achter met de vrouwelijke witpak, die aan het telefoneren was. Het gesprek slokte al haar aandacht op, zodat ik de krant wel een kwartslag durfde te draaien. En toen zag ik het staan, zwart-op-wit, een klein berichtje in een hoek gestopt:

Jongen uit Flatstaff vermist. De 15-jarige Sam Waters is tijdens een survivaalkamp van YouthClub – een instelling voor jongeren met gedragsproblemen – verdwenen. Resten van zijn zelfgebouwde vlot zijn teruggevonden in derivier. De hele dag hebben duikers tevergeefs gezocht. Voor zijn leven wordt gevreesd.

Leugenaars! Mijn moeder en Kathy dachten dat ik zo goed als zeker dood was! Ik voelde al het bloed uit mijn gezicht trekken.

'Is er iets?' De mannelijke witpak zette de cappuccino voor me neer.

Niks laten merken! dacht ik. Niemand mag erachter komen dat ik nog altijd weet dat ik in werkelijkheid Sam Waters heet. Ze zullen meteen gaan uitzoeken hoe dat kan. Me ondervragen met het alarmkoord in de hand. Eén druk op de knop is genoeg om me te dwingen alles te verraden. Mijn notebook, de stick, de nachtelijke omzwervingen in het gebouw en mijn voornemen om te ontsnappen.

'Nee, hoor. Ik heb gewoon dorst.' Ik pakte de beker met twee handen vast, zodat ik minder erg zou trillen.

De mannelijke witpak vouwde de krant dicht en mikte hem op de stoel naast hem.

De vrouw stopte haar telefoon weg. 'Zullen we weer gaan bowlen?' vroeg ze. 'Dat vond je de vorige keer toch zo leuk?'

O, wat had ik een hekel aan haar. Aan heel de Cooperation met hun smerige spelletjes trouwens. Ze probeerden Sam Waters te vermoorden. Eerst in mijn hoofd en daarna in de echte wereld.

'Mij best.' Er zat een rare ruis in mijn stem.

‘Vooruit, ontspan.’ De mannelijke witpak sloeg me ineens joviaal op mijn schouder. ‘Je hoeft nergens bang voor te zijn. Je gedraagt je uitstekend en bent bij dezen officieel geslaagd voor de buitenproef.’

Ja, hoor, dadelijk kreeg ik nog een diploma.

Ik keek naar het meisje achter de bar en de mannen aan het tafeltje naast ons.

‘Help me!’ schreeuwden mijn hersens. ‘De witpakken zijn gevaarlijk! Ze hebben een microchip in mijn hoofd gestopt, zodat ze mijn gedrag kunnen sturen!’

Ik klemde mijn lippen op elkaar. Het had geen zin. Al na een paar woorden zouden de witpakken de alarmknop indrukken om me te laten stoppen. En zelfs als ik uit mocht praten: wie zou mijn verhaal geloven?

Ik hoorde de witpakken al zeggen: ‘Hij zit in een psychiatrische inrichting. We dachten dat hij wel toe was aan verlof maar...’ En dan zouden ze een rondje naast hun slaap draaien. ‘Waanideeën.’

Nee, dikke kans dat niemand een vinger zou uitsteken als ik werd weggevoerd. Ze zouden hoogstens bang voor me zijn.

Louis en ik hebben de opname van de buitenproef helemaal beluisterd. Zoals ik al verwachtte stond er niets geheimzinnigs op, niets waar ik niet zelf bij was geweest, niets wat ik me niet meer kon herinneren.

‘Zie je nou wel,’ zei Louis.

Ik rammelde hem door elkaar. ‘Niet net als de rest worden! Hoe langer die chip in je kop zit, hoe raarder je gaat doen. We moeten elkaar scherp houden.’

‘Oké, oké.’

‘En het klopt juist precies met wat er in het dossier stond. Ik ben nu pas klaar met de buitenproef, dat heeft die witpak zelf gezegd. Daarná krijg je pas een opdracht.’ ‘Vertel nog eens van dat krantenartikel,’ zei Louis.

Toen ik klaar was, had hij zijn oude vechtlust terug. ‘Geef dat recordertje maar aan mij. Ik voel dat er een opdracht aan zit te komen.’

Het maalde de hele nacht door mijn hoofd: de witpakken kunnen me vermoorden zonder dat er een haan naar kraait. Mijn familie en vrienden denken nu al dat ik dood ben, dus niemand zal me missen als ik echt van de aardbodem verdwijn.

Zou Boy One ook als vermist zijn opgegeven? Misschien wilde zijn moeder niet geloven dat hij zomaar kon verdwijnen. Is ze daarom zelf op onderzoek uitgegaan en ten slotte bij CooperationX en het grijze gebouw uitgekomen? Ik zie telkens weer voor me hoe ze door die bewakers werd meegesleept. Wat hebben ze met haar gedaan? Opsluiten, chippen... Die witpakken zijn overal toe in staat. Eigenlijk is het maar goed dat mijn moeder me niet komt zoeken. Ik wil niet dat zij en Kathy gevaar lopen.

Louis’ gevoel heeft hem niet bedrogen. Tijdens het huiswerk uur werd hij opgehaald. Toen hij langs me liep, legde hij zijn hand op zijn broekzak en knipoogde.

De avondzoemer is al gegaan, maar Louis is nog steeds niet terug. Als ze het recordertje maar niet ontdekt hebben!

Louis is net door de witpakken teruggebracht. Ik wachtte op het klikje van het deurslot en daarna nog een paar minuten tot de voetstappen op de gang waren weggestorven. Toen waagde ik het pas om te vragen: ‘En?’

‘We gingen naar de Pizza Hut en daarna bowlen, want daar is die witpak met die paardenstaart gek op,’ fluisterde Louis. ‘Maar voor zover ik weet, heb ik geen opdracht gekregen.’

Dat zullen we dan nog wel eens zien! Of beter gezegd: horen.

We zijn naast elkaar op het bovenste bed gaan zitten. Louis bedient met zijn rechterhand het memorecordertje, in zijn linkerhand heeft hij het staaflampje, dat hij op mijn notebook richt. Ik ga zo snel mogelijk proberen te schrijven, zodat hij het geluid niet al te vaak stil hoeft te zetten. Het is jammer dat ik geen steno ken.

Inderdaad! De volgende tekst was zo slordig geschreven dat ik het haast niet kon lezen, ook al was het mijn eigen handschrift. En dan stonden er ook nog afkortingen in het verslag. De L was niet moeilijk, die stond natuurlijk voor Louis. Over wpm en wpv moest ik iets langer nadenken... Witpakman en witpakvrouw! Maar wat was nou de opdracht?

Motorgeronk van het busje.

Wpm praat over zijn zieke hond, wpv geeft tip over een bepaald soort droge brokken.

(‘Die onzin hoeft je niet op te schrijven,’ zegt Louis. ‘Dat weet ik allemaal nog.’)

Louis is inderdaad met de witpakken naar de Pizza Hut geweest. Er volgt een opname van een dik halfuur, of zeg maar: een marteling, want ik moet nu de hele tijd aan een Cheezy Crust denken die ik niet kan krijgen. (‘Doorspoelen?’ vraagt Louis, die leest wat ik schrijf.

Ik durf het niet, wie weet missen we iets belangrijks.)

Ze stappen weer in het busje, opnieuw motorgeronk.

Wpv: Hier linksaf, parkeer daar maar onder die bomen.

L: Wat is dat?

(Louis gaat ineens rechter zitten en gebaart dat ik moet schrijven. Doe ik al!)

Wpm: Zie je dat witte huis aan de overkant?

L: Met die overkapping boven de voordeur?

(Louis zet het geluid af. ‘Ik kan me niet herinneren dat ik dat heb gezegd.’)

Zie je nou wel dat ik gelijk heb! ‘Zet aan!’ roep ik.)

Wpm: Precies. Ik wil dat je daar dit pakketje aflevert.

L: Wat zit erin?

Wpv: Dat hoeft jij niet te weten.

L: Waarom lever je het dan zelf niet af?

Wpm zucht: Het is geen gewone bezorging. Je moet inbreken. Het enige verschil is dat je iets achterlaat in plaats van meeneemt.

(‘Nou ja!’ Louis ademt sneller. ‘Eerst sluiten ze me op omdat ik een kraak heb gezet en dan geven ze daarna de opdracht om ergens in te bre...’)

‘Stil nou,’ zeg ik. ‘Ik wil het verder horen.’)

L: En als ik dat nou niet wil?

Wpv: Dan drukken we op de knop en dan doe je het toch. L: Maar jullie hebben me juist naar de instelling gebracht omdat ik heb ingebroken.

Wpv en wpm lachen.

Wpv: Precies!

Wpm: In de woning is een alarminstallatie geplaatst. Als je binnenkomt hangt het kastje meteen rechts naast de voordeur. Alleen de benedenverdieping is beveiligd, dus lijkt het me slimmer om via het balkon aan de achterkant van het huis naar boven te klimmen.

L lacht ongelovig: Zonder touw, zeker?

Gerammel. Een klikje, als van een koffer die opengaat.

L: Wow!

Wpv: Er is één slaapkamer met een tweepersoonsbed. Daar moet je zijn. Je legt het pakketje in een kastlade tussen bijvoorbeeld zijn sokken of stropdassen, zodat het lijkt alsof de eigenaar het daar heeft verstopt.

Wpm: Verstop het ook weer niet té goed. Die sukkels met hun huiszoekingsbevel moeten het wel kunnen vinden. Wpm en wpv grinniken.

Wpv: Hier. O, en ervandoor gaan heeft geen zin. We vinden je toch meteen terug en reken maar dat de consequenties niet aangenaam zijn.

(‘Je totale geheugen wissen,’ mompelt Louis. ‘Nee, dat is inderdaad niet aangenaam.’)

Wpm: We moeten opschieten. Over een uur komen ze thuis.

Wpv: Haast je, Six. Neem mee wat je nodig hebt.

Zachte onherkenbare geluiden. Een autoportier gaat open en weer dicht.

Voetstappen.

L: Straks weet ik het misschien niet meer, maar dit is duidelijk een opdracht. Ik moet een pakketje in een huis wegleggen en... O, dat staat er natuurlijk al op. Het is een stille straat. Niemand merkt dat ik de tuin in loop. Ik ben nu bij de zijkant van het huis. De witpakken hebben me een touw met een haak eraan meegegeven, een schroevendraaier, een zaklamp en een glassnijder. En dat o zo belangrijke pakketje. Ik wil weten wat erin zit.

Geluid van scheurend papier.

L: Het ziet eruit als waspoeder, maar waarschijnlijk is het cocaïne of zoiets. Waarom zou ik het anders in dat huis moeten leggen? Hoe weet ik trouwens dat dit cocaïne is? Licht gehijg.

L: Ik sta nu bij het balkon. Ik ga de haak omhooggooien tot hij achter de balustrade blijft haken.

Tok.

L: Hè, mis. Tweede poging.

Tok. Tok. Tok. Tok rrr.

L: Gelukt! Ik moet oppassen dat de recorder niet loslaat tijdens het klimmen. Hé, Sam, straks hebben we bewijzen, man.

Zachte, bonkende geluiden.

L: Ik ben nu bijna boven. Optrekken. Shit, mijn been... Ja, nu sta ik op het balkon. Het is stil hier. De sukkels hebben de sleutel aan de binnenkant in het slot laten zitten. Wel een dure alarminstallatie aanschaffen...

Krrrr.

L: Ik heb een gaatje in het raam gemaakt en steek er nu mijn hand doorheen. Sleutel omdraaien. Binnen.

Deur die open- en weer dichtgaat.

L: Ik sta in een chique werkkamer met dik, donkergroen tapijt. Ik zie een bureau en een leren stoel op een draaipoot. Het zwarte koffertje naast de kast is volgens mij een laptop. Aan de muur hangen ingelijste diploma's.

Judge T. Pierre. Waarom moet ik in het huis van een vooraanstaande rechter coke neerleggen? Ik trek een bureaula open. Alleen maar pennen en een sudoku-puzzel-boekje. De tweede la is niet veel beter, rekenmachine, passer... Derde la. Op slot! Gelukkig heb ik een schroevendraaier.

Gemorrel. La die opengaat.

L: Een schrijfblok met wat vage kreten. Waarschijnlijk kan ik beter op de laptop kijken. Hoewel...

Geritsel van papier.

L: Hier staat dat CX volgens T.P. met voorkennis aandelen heeft gekocht. Nog een aantekening: niemand lijkt te weten hoeveel vliegvelden, olieraffinaderijen en wapenfabrieken CX al in haar bezit heeft en...

CX! Dat moest CooperationX zijn!

L: Au! Shit! Rotzakken.

Stilte.

L: Ik wilde verder lezen, maar dat lukte dus niet meer. Ik moest en zou ineens opschieten. Die stomme witpakken met hun alarmkoord, natuurlijk. Ik ben nu in de slaapkamer en leg het pakje in de la.

Geluid van de la. Stilte. Voetstappen (op het balkon, denk ik). Verschillende zachte geluiden en daarna weer voetstappen en open- en dichtslaande autoportieren.

Wpm: Geef je spullen hier. Kon dat niet sneller? Wat heb je al die tijd zitten doen?

L: Ik was zenuwachtig, ik moest ineens poe...

Wpv: Rijden, daar zijn ze! Die malloot is veel te vroeg terug.

L: Wie? De bewo...

Geronk van het busje.

Wpv: Wat is het toch een geweldige uitvinding. Nog een paar seconden en dan kan hij zich niets meer van het afgelopen uur herinneren.

Ik balde mijn vuist. Ze waren Louis' geheugen aan het wissen! Nou ja, in ieder geval het gedeelte van de inbraak, zodat hij straks nergens van wakker zou liggen en dus ook niet moeilijk ging doen. En omdat hij niets wist, kon hij ook niets aan de andere boys doorvertellen. Het bowlen was geen beloning voor goed gedrag maar een excuus om je afwezigheid in de instelling te verklaren. Gevolg: rust in de tent en de acties van de witpakken bleven geheim.

Tenminste, dat dachten ze...

Wpm: Had mijn vrouw maar zo'n ding. Die vergeet nooit iets. Als ik ook maar één keer in de fout ga, moet ik het tien jaar later nog horen.

Gegrinnik.

Wpm: Oké, we zijn bijna bij Big Lebowski.

Wpv: Ik tel tot drie, dan is Six weer bij zijn positieven. Eén, twee...

L: Waar ben ik?

Wpm: In de auto, waar anders? Vanavond haal ik meer strikes dan jij, wedden?

('De opschepper,' zegt Louis. 'Dit weet ik nog wel.')

We hebben de rest van de opname ook nog afgeluisterd. Geluiden van het bowlingcentrum, wat opmerkingen over en weer, maar niets nieuws of onbekends voor Louis.

Het loopt al tegen de ochtend. We moeten hoognodig gaan slapen!

Ik legde mijn hoofd op mijn knieën. Waar was ik aan begonnen? CooperationX was nog veel groter en complexer dan ik had gedacht. Ze hielden zich niet alleen bezig met het implanteren en uittesten van microchips, maar met nog veel meer illegale praktijken. Ik kon me er wel een voorstelling van maken hoe het verder was gegaan. Na een zogenaamde anonieme tip had Jones waarschijnlijk voor een huiszoekingsbevel gezorgd. De woning van de rechter zou van onder tot boven doorzocht worden, met als grote finale de vondst van het pakje cocaïne in de la.

Dat betekende linea recta het einde van rechter T. Pierres carrière.
Ik dacht aan de stick met namen en adressen. Er stonden ook rechters bij.
Moest T. Pierre soms het veld ruimen zodat iemand anders zijn plaats in kon nemen? Een corrupte rechter die CooperationX altijd de hand boven het hoofd zou houden?

14

Tijdens het avondeten bracht een witpak een nieuwe jongen binnen. Hij is twee koppen kleiner dan ik en heeft felle zwarte ogen.

'Boy Eight.' De witpak duwde hem naar een vrije stoel. 'Ga daar maar zitten.'

'Ik heet Steve, hoor,' zei de jongen.

Iedereen stopte met eten en keek hem ontzet aan. Ik speelde het spelletje 'wij zijn braaf en aangepast' mee, maar Louis grinnikte. Ik gaf hem een schop onder tafel.

'We noemen je voortaan Eight,' zei hij toen vlug tegen Steve. 'Een nieuwe naam, een nieuw leven met nieuwe kansen. Welkom in de groep.'

Toen moest ik moeite doen om mijn lachen in te houden.

'Goed gesproken, Six!' riep Two.

Steve heeft nog geen microchip. Hij klaagde over het eten en zei dat het belachelijk was dat we allemaal dezelfde kleding moeten dragen.

Helemaal mee eens!

Tijdens het luchten zat Steve met zijn rug tegen het hek. Coach Two was met zijn gebruikelijke training bezig en de andere boys stonden een stukje verderop met een witpak te praten. Te slijmen, zou Five een paar maanden geleden nog gezegd hebben. Nu deed hij zelf net zo hard mee.

Louis en ik lieten ons bankje in de steek en slenterden op Steve af. In zijn blik zat een mengeling van afweer en verlangen naar contact.

'Valt niet mee, hè?' vroeg ik, terwijl ik me naast hem op de grond liet zakken. 'Om hier te zijn, bedoel ik.'

Hij schokschouderde. 'Kan mij het schelen. Ik ben zo weer weg.'

'Vergeet het maar.' Louis ging op zijn hurken zitten. 'Wij hebben ook een keer geprobeerd om ervandoor te gaan, maar de nachtwacht snapte ons.'

'De nachtwacht?' Steve was ineens vol aandacht. 'Hoe kwamen jullie dan op de gang? Mijn deur zat de hele nacht op slot.'

Louis deed zijn mond al open. 'We...'

Ja, hoor, ga het even rondbazuinen, dacht ik. Als iemand van het pasje hoorde, kwamen we hier nooit meer vandaan. '...zagen de deur openstaan,' zei ik snel. 'Foutje van de witpakken. Ze hadden hem niet goed dichtgedaan.'

Louis keek even verbaasd, maar ik geloof dat hij het daarna wel snapte.

'O.' Steve sloeg zijn benen over elkaar. 'Zo veel mazzel heb je maar één keer. Je kunt beter een bom maken.' Hij maakte een vuist en deed zijn hand weer open. 'Boem, een gat in de muur, waardoor je kunt ontsnappen.'

'Moet je wel weten hoe dat moet,' zei Louis.

'Makkelijk zat. Als je maar de juiste spullen hebt.' Steve keek ons opschepperig aan. 'Ik heb op school een wc laten ontploffen. Man, alles zag zwart van de rook en de gang stond blank. De leraren schrokken zo erg dat ze ons meteen naar huis stuurden. Een vrije dag, zo maar midden in de week.'

'Maar je werd wel gepakt,' zei ik.

'Nee, dat kwam later pas.' Steve wreef met zijn knokkels door zijn zwarte haar. 'Toen ik het tegen wat mensen vertelde, zei een meid dat ik een bluffer was. Dat ze het pas zou geloven

als ik het nog een keer deed. Ik had nooit naar haar moeten luisteren. Nog voor de bom afging, werd ik door een agent opgehaald en...'

'...Jones,' zeiden Louis en ik tegelijkertijd.

'Zou kunnen. Hij had wallen als vuilniszakken, dat weet ik wel.'

'Sst.' Louis knikte naar een man en een vrouw in uitgaanskleren, die op ons af liepen.

'Seven, meekomen!' riepen ze.

Een opdracht! Ik seinde met mijn ogen naar Louis, die vandaag het memorecordertje bij zich droeg. Zijn vlugge vingers konden het apparaatje vast wel ongemerkt verhuizen. Van zijn broekzak naar de mijne, bijvoorbeeld.

Louis deed niets. Hij werd alleen maar rood.

Wat blijkt?

Toen we ons omkleedden voor de sportles, had hij het recordertje voor de veiligheid in zijn rugzak gestopt. Niks mis mee, maar de sukkel was vergeten om het er daarna weer uit te halen. De rugzak hing aan een haak bij het huiswerklokaal. En wat achteraf nog het ergste is: ik heb ernáást gestaan toen ik mijn eigen rugzak moest halen (en inpakken: pyjama, schoon ondergoed, tandenborstel – de witpakken vertelden dat ik ergens anders zou overnachten), maar helaas wist ik op dat moment nog niets van Louis' blunder. Suf!

Twee dagen verlof en ik heb niets maar dan ook niets met de recorder op kunnen nemen! Ik durf te zweren dat ik een opdracht moest uitvoeren. De witpakken reden me naar zee, maar voor mijn gevoel ben ik hooguit een paar uurtjes op het strand geweest.

'Die nieuwe schijnt net zo handig met explosieven te zijn als One,' hoorde ik een witpak tegen zijn collega zeggen. Waarom is One nooit naar de instelling teruggebracht? De witpakken hoeven alleen het signaal van de microchip te volgen om te weten waar hij is.

Ik krijg ineens een verschrikkelijke gedachte. Misschien kúnnen ze hem niet meer terugbrengen. Moest hij tijdens een van zijn opdrachten een bom laten ontploffen en is er iets faliekant misgegaan.

Mijn keel leek van schuurpapier. Was het wel een bedrijfsongeval? Jones leek me tot alles in staat. Ik wist ineens zeker dat hij nooit van plan was geweest om me naar het grijze gebouw terug te brengen. Nu hij de stick in handen had, kon hij me net zo goed ver...

Niet aan denken! Lezen!

Ik dacht dat het wel een poosje zou duren, maar vandaag ging ik alweer met verlof. Dit keer kon Louis de memorecorder gelukkig wel op tijd in mijn zak laten glijden.

De witpakken namen me eerst mee naar Dishes, een eettentje met Argentijnse biefstukken als specialiteit. De bestelling, het oppervlakkige gesprek tijdens het eten... Ik kan me alles nog woord voor woord herinneren, en ook dat we daarna weer in de bus gingen zitten en wegreden.

Maar vanaf dat moment was de opname voor mij net zo nieuw en verrassend als voor iemand die het niet zelf had meegemaakt.

Vanaf hier dus:

Wpv: Stop maar. Het signaal is hier sterk genoeg.

Ik: Welk signaal?

De motor slaat af.

Wpv: Oké, we gaan achter in het busje zitten.

Ik (bang): Hoezo?

Geluid van een autoportier dat opengaat.

Wpv: Schiet eens op, je lijkt wel een wassen beeld.

Ik: Wat gaan we dan doen?

Wpv: Ik niks, jij.

Portier slaat dicht. Voetstappen. Portier schuift open.

Ik: Wat is dit? Al die apparatuur en beeldschermen! Zijn jullie van de geheime dienst of zo?

Ik heb wel eens zo'n spionnenbusje in een film gezien. Staan ze voor een huis geparkeerd om de boel te observeren. Stiekem filmen, af luisteren...

Wpv zucht: Je vervalt in herhalingen.

(Ik vermoed dat ik eerder in het busje ben geweest en hetzelfde heb gereageerd. Tijdens mijn tweedaagse verlof waarschijnlijk.)

Portier schuift dicht.

Wpv: We zijn hier niet om te spioneren. Het is de bedoeling dat je je opdracht afmaakt.

Ik: Mijn opdracht?

Wpv: Het is je gelukt om bij de Zitybank binnen te komen en de website te kopiëren. Duizenden argeloze internet-bankiers hebben inmiddels op de nepsite hun codes ingetoetst en nu gaan we hun rekeningen plunderen.

Ik: Phishing? Die is gek!

Stilte.

Ik: Het is zeker een test? Jullie willen controleren of de behandeling geholpen heeft. Nou, je kunt gerust zijn, hoor. Ik doe zulke dingen echt niet meer.

Wpv: Dus wel. Waarom dacht je anders dat de Cooperation je had uitgekozen?

Ik: Dus niet! Cracken voor de grap, oké. Maar ik ga geen geld jatten van onschuldige mensen.

(Ik denk dat de witpak hier haar alarmkoord gebruikt.)

Ik: Wat moet ik doen?

Wpv: Je sluist het geld van de klanten door naar deze bankrekening op de Bahama's.

Ik: En die staat op jullie naam, zeker?

Wpv: Zo stom zijn we niet. De rekening is van de directeur van de Zitybank. Het geld verdwijnt daarna op mysterieuze wijze, de directeur wordt veroordeeld en de bank gaat failliet. Of in ieder geval bijna, maar dan komt CooperationX en die neemt het hele zaakje over en iedereen is dankbaar en opgelucht.

Ik was weer even terug in de Zitybank, toen ik met Lara het sleuteltje op de kluisjes uitprobeerde. De mensenmassa bij de pinautomaten en de werknemers die iedereen moesten sussen... Het was allemaal mijn schuld! Wat hadden ze ook alweer op de radio gezegd? Directeur Zitybank van fraude verdacht...

Iedereen moest zo snel mogelijk weten dat die arme man onschuldig was!

Uit de memorecorder kwam alleen nog het zachte gezoem van apparaten, af en toe begeleid door een vaag getik (mijn vingers op het toetsenbord, denk ik) en geritsel. Maar er werd niet meer gesproken.

Ergens heb ik wel bewondering voor die witpakken. Ik bedoel, zo'n busje, dat is dus echt de perfecte manier. Een beetje rondrijden tot je in de buurt van een huis of gebouw komt waar ze draadloos internet hebben met een signaal dat sterk genoeg is om erop mee te surfen. Door de computer steeds op een andere locatie verbinding te laten maken, is de kans op

ontdekking praktisch nul. En als er al iemand onraad ruikt en op onderzoek uitgaat, komen ze niet bij jou maar bij de eigenaar van het internetabonnement terecht.

Ik schrok toen er weer een stem uit de memorecorder kwam.

Wpv: Mooi, nu deze nog.

Ik zag ineens voor me hoe ik voor de rest van mijn leven gedwongen werd Trojaanse paarden, wormen en andere virussen te maken. Hoe ik voor eeuwig en altijd mailboxen zou moeten kraken en netwerken moest lamleggen.

'Als ik hier ooit wegkom, raak ik nooit meer een computer aan,' zei ik tegen Louis.

We zwegen weer even en luisterden naar het zachte gezoem.

'Wat voor opdrachten zouden de anderen krijgen?' vroeg Louis zacht.

Voor hem kon ik van alles bedenken. Belangrijke papieren uit een kluis halen, geld stelen, foto's maken van geheime stukken en ze weer terugleggen, microfoontjes in telefoons verstoppen van belangrijke personen...

'Neem nou Five,' vervolgde Louis. 'Oké, hij kan goed rekenen, maar verder?'

'Hallo!' Ik tikte tegen de zijkant van mijn hoofd. 'Wat dacht je van het ontcijferen van geheime codes? Die opdracht laatst, met wiskunde...'

We kregen allemaal een vel papier met vijf rijen cijfers erop en moesten zo snel mogelijk uit zien te vinden wat ze betekenden. Ik kwam niet verder dan telefoonnummers, maar Five zag meteen een of ander logisch verband tussen een aantal getallen onderling (vraag me niet hoe) en had alles in een mum van tijd opgelost.

'En de witpakken kunnen hem boekhoudingen laten vervalsen, frauderen met cijfers, zo geraffineerd dat niemand het merkt.'

Er ging een rilling door Louis heen. 'Weet je wat ik ineens bedenk? Dikke Four is een kei in schieten. Stel je voor dat hij als een soort huurmoordenaar wordt ingezet!'

Toen rilde ik ook.

Er kwam een harde piep uit de memorecorder, toen stopte hij ermee.

'Opnameduur verstreken,' mopperde Louis.

'We weten genoeg,' zei ik. 'Het is tijd om het notebook en de stick naar buiten te smokkelen en te verbergen.'

'En als je gesnapt wordt?' Louis wees naar de verdikking achter mijn oor. 'Ze weten waar je bent, dus waarschijnlijk ook wat je uitspookt.'

Stel dat de witpakken inderdaad registreren dat ik iets verstop. Dan gaan ze natuurlijk op de desbetreffende plaats kijken wát ik heb verborgen.

Ik heb er heel lang over nagedacht. Kijk maar achter in dit notebook.

Dat is de echte.

DEEL 3:

NEGENTIG MINUTEN

Moed is voorwaarts vluchten
(Erich Maria Remarque)

1

Met ingehouden adem keek ik naar de laatste pagina van het notebook. Er was een voorwerp met tape op het midden van de bladzijde vastgeplakt. Normaal gesproken kun je alleen iets flinterduns als een boomblad in een boek verbergen zonder dat het opvalt, maar ik was blijkbaar creatief geweest met een schaar en had in het laatste stapeltje pagina's gaten geknipt, ook precies in het midden, zodat er een loze ruimte ontstond – een soort papieren bedje – waar het voorwerp precies in paste.

Ik peuterde de tape los. Het was een usb-stick.

De echte!

Ik had er dus inderdaad rekening mee gehouden dat CooperationX kon registreren dat ik iets aan het verstoppertje was. Daarom had ik een tweede usb-stick in het kluisje gelegd – in de hoop dat de witpakken in hun opwindende overtuiging niet zouden merken dat er ook nog een notebook tegen de achterwand van het kluisje stond.

Ha! En Lara maar denken dat ze me te slim af was geweest door de stick snel om te wisselen. Ik grinnikte zachtjes, tot ik aan Jones dacht. Als hij erachter kwam dat hij een waardeloze stick had gekregen...

Ik ging op mijn hurken zitten en gluurde over de vensterbank naar de tuin. Tenminste, dat probeerde ik, maar de balustrade van het balkon zat in de weg. Behoedzaam kwam ik omhoog. De tuin was leeg, geen spoor meer van Bobbie of Lara en... Iemand stapte uit de schaduw van de notenboom als een duivel uit een doosje en keek naar mijn raam.

JONES!

Ik dook omlaag en durfde niet nog een keer te gluren. Had hij me gezien?

Lekker belangrijk, sukkel. Hij hoeft je niet te zien om te weten waar je bent.

De microchip. Ik was hem een paar tellen vergeten. Vlug plakte ik de stick terug op zijn plaats en sloeg het notebook dicht. Ik schoof het tussen mijn broeksband en mijn rug. Shirt erover.

Beneden hoorde ik een deur opengaan en daarna voetstappen. Jones kwam naar boven! Was hij op zoek naar Lara of kwam hij de stick halen? Ik pakte de aardewerken schaal en klemde hem tegen me aan.

Een bonk op de deur. Er ging een schok door me heen. ‘Seven, ik wil met je praten.’

Kalm blijven. Hij zou me niets aandoen. Nog niet. De usb-stick was mijn levensverzekering – in ieder geval zolang Jones níét en ik wél wist waar dat ding was. Enig minpuntje: als dit zo doorging, zou dat niet lang meer duren. De klink ging omlaag. Wat was ik blij dat ik de deur op slot had gedaan.

‘Doe nou even open, joh.’ Jones’ slijmerige stem deed me aan kikkerdril denken. ‘Ik weet dat je er bent.’

Ik keek naar het balkon. Eraf springen was geen optie – ik zou allebei mijn benen breken – en andere vluchtwegen waren er niet.

Een klikje. De klink sprong weer omhoog.

Jones werd te ongeduldig om nog langer te slijmen. ‘Doe open!’

De stick in de kamer verstoppen? Ik durfde het niet. Als hij hem vond...

‘Ik wil alleen maar met je praten.’

Nee, er zat maar één ding op – ik moest Jones uitschakelen zodat hij de stick niet meer kón gaan zoeken. Was het maar zo gemakkelijk als het klonk. Ik ging met de schaal bij de deur staan en wist ineens hoe een nerveuze discusswerper zich voor een belangrijke wedstrijd moest voelen. Iedere spier in mijn lijf was gespannen.

‘Als je niet naar me wilt luisteren, zal ik je moeten dwingen,’ zei Jones.

Dwingen.

HIJ HAD NATUURLIJK EEN ALARMKOORD BIJ ZICH!

Alle energie vloeide uit me weg. Dat was het dan. Verzetten had geen zin meer. Jones had me in zijn macht. Over een paar tellen zou hij me bevelen de stick af te geven. Ik had gefaald. Niemand kon de boys nog redden. Voor Louis vond ik het nog het allerergst. Hoewel ik geen werkelijke herinneringen aan hem had, was ik aan hem gehecht geraakt. Tijdens het lezen van het notebook hadden zich plaatjes in mijn hoofd gevormd – foto’s van ons tweeën, terwijl we samen op een stapelbed plannen smeedden. Ik had Louis voor me gezien terwijl hij me de geheime bergplaats en de gestolen pen toonde en niet te vergeten toen hij door de witpakken werd meegenomen op een brancard... En nu ging ik hem voor de tweede keer in de steek laten. Ik kreeg een brok in mijn keel.

Toen borrelde er een hoopvolle gedachte in me op. Blijkbaar kon ik ondanks de microchip nog uit mezelf dingen voelen en denken en fantaseren. Ik was dus nog niet totaál afhankelijk van Jones. Ik hoefde hem alleen maar voor te zijn! Ik zou de deur uit mezelf opendoen voordat Jones

me met het alarmkoord de opdracht kon geven. Met een beetje geluk zou mijn actie hem zodanig verrassen dat hij even minder alert zou zijn en dan... pats!

Ik voelde mijn krachten terugstromen. Mijn plan was niet groots of wereldschokkend, maar het was wel mijn eigen keus!

Met mijn vrije hand draaide ik bliksemsnel de sleutel om en toen gooide ik de deur open. Jones' blik was naar beneden gericht, op het onwillige alarmkoord dat hij onhandig uit de zak van zijn jasje stond te pellen. Zodra zijn hoofd opveerde en hij me lichtelijk verbaasd aankeek, haalde ik uit. De schaal raakte de zijkant van zijn schedel. Een holle tik. Jones wankelde. Ik rukte het alarmkoord uit zijn hand en smiet het zo ver mogelijk van hem vandaan. Zijn ogen draaiden weg en ten slotte zakte hij als een pudding in elkaar.

Mooi zo! Nu moest ik hem alleen nog vastbinden voordat hij weer bij bewustzijn kwam. Alleen, waarmee? Ik vervloekte mezelf omdat ik me niet beter had voorbereid. Ik had een touw moeten klaarleggen, handboeien of tape. Mijn blouse was het enige wat ik zo snel kon bedenken. Die hing aan het haakje naast de deur. Ik begon bij de scheur op de rug die ik met garen had hersteld. Daar was de stof het dunst en hoefde ik minder kracht te zetten. Krrrr. De stof spleet uiteen.

Ik rukte en scheurde tot ik een handvol stevige slierten had. Toen knielde ik naast Jones en knoopte met een aantal repen stof zijn enkels aan elkaar vast. Zo, die ging voorlopig nergens meer heen. Nu zijn polsen nog. Ik keek naar het bleke gezicht, de wallen onder de gesloten ogen. Eigenlijk was hij wel heel erg wit en stil.

De angst sloot zich als een strakke band om mijn maag. Had ik hem soms te hard geslagen? Als ik hem maar niet had vermoord! Ik legde mijn hand in zijn hals, op de plaats waar ik de slagader vermoedde. Geen hartslag! Mijn eigen hart stopte ook even met slaan. Maar toen ik mijn wijsvinger een paar keer heen en weer schoof, voelde ik een piepklein klopje. Godzijdank, Jones leefde nog!

Opgelucht wikkelde ik een stofreep om zijn polsen. Zo strak mogelijk aantrekken – een dubbele knoop erop. Klaar.

Wacht, het alarmkoord nog. Ik zou het voor eens en voor altijd onschadelijk maken! In het riool, daar hoorde het thuis. Ik griste het van de vloer, liep naar de badkamer en deponeerde het in de wc-pot. Mijn vinger ging naar de spoelknop...

‘Wat is hier aan de hand?’ klonk een stem.

2

Lara!

Ik beet op mijn tong van schrik. Tranen van pijn schoten in mijn ogen.

‘Heeft Seven dat gedaan? Waar is hij? Hij is er toch niet vandoor?’ ratelde ze.

Jones’ enige antwoord was een zacht gekreun.

Ik trok mijn hand terug zonder de spoelknop in te drukken. Geen geluid maken was tijdrekken. Tijd om te bedenken hoe ik Lara kon overrompelen en uitschakelen. De aardewerkschaal was geen optie, die lag onbereikbaar ver weg in de slaapkamer. Het was sowieso twijfelachtig of ik in staat was om Lara een hengst met dat ding te geven. Ze was dan wel een verraadster, maar ik had haar ook aardig gevonden. Meer dan aardig. Of misschien behoorde ik gewoon tot de categorie jongens die het *not done* vonden om meiden neer te slaan – ik kwam ten slotte uit een gezin met alleen maar vrouwen.

Nee, ik moest iets anders verzinnen.

‘Word nou wakker,’ zei Lara.

Ik dacht dat ze Jones op zijn wangen sloeg, want ik hoorde zachte klapjes. Ze werden gevolgd door nog meer gekreun, en toen kwam de hese stem van Jones: ‘De stick...’ Mijn ogen scanden de badkamer. Shampooeflesjes, een doos paracetamol, zeep – hoogstens geschikt om iemand mee te bekogelen. Handdoeken, luchtverfrisser, wc-papier. Mijn blik ging in zijn achteruit, terug naar de spuitbus met de spitse groene dennen erop. Luchtverfrisser. Werkte vast net zo goed als pepperspray.

Ik hield mijn wijsvinger op het knopje zodat ik meteen kon spuiten als het nodig was en ging in de deuropening tussen de bad- en de slaapkamer staan. Lara had nog niets in de gaten.

‘Heeft hij je op je hoofd geslagen?’ zei ze tegen Jones. ‘Ik denk dat je een beetje in de war bent. Die stick heb ik je allang gegeven.’

‘Het was de verkeerde. Er stond niks op.’

‘Kan niet.’ Lara pakte zijn polsen vast en peuterde met haar nagels aan de knoop. ‘Ik heb hem zeker weten omgewisseld en...’

Nu! Ik sprong tevoorschijn en dook op Lara af. Ze slaakte een gil van schrik.

‘Weg bij Jones,’ zei ik. ‘Anders spuit ik in je ogen.’

Ze slikte hoorbaar. ‘Doe normaal, Boy.’

Waarom keek ze zo verlangend naar de overloop?

Haar tante Bobbie kon natuurlijk ieder moment naar boven komen! Misschien zat ze zelfs in het complot! Niet dat het veel uitmaakte. Ook als ze onschuldig was, wilde ik niet dat ze een van haar vaste gasten stevig geboeid op de drempel van mijn kamer zag liggen. Ze zou denken dat ik een gevaarlijke gijzelnemer was en meteen de politie bellen. Drie keer raden wie ze gingen geloven. Het was duidelijk: de deur moest dringend dicht!

‘Als je doet wat ik zeg, gebeurt er niets.’ Ik knikte van Lara naar Jones. ‘Help hem verder naar binnen.’

Met duidelijke tegenzin pakte ze hem onder zijn oksels vast. Hij hielp haar op zijn beurt door te gaan zitten en op zijn billen mee te schuiven.

‘Stop maar, dat is ver genoeg. En nu gaan staan en met me meelopen. Handen in je broekzakken.’ Met de spuitbus vlak bij Lara’s gezicht, sloot ik de deur. Sleutel omdraaien. ‘Ik weet niet wat jij je in je hoofd hebt gehaald, maar...’

– Lara deed haar best om rustig en overredend te spreken, wat niet helemaal lukte – ‘...we kunnen er toch op zijn minst over praten.’

‘Hou nou maar op met die spelletjes,’ snauwde ik. ‘Ik weet alles.’

Lara’s ogen zochten steun bij Jones. Ik kon haar bijna horen denken: hij was zijn geheugen toch kwijt?

‘De stick, hij moet hem bekeken hebben.’ Jones schoof nog een stukje naar achteren zodat hij met zijn schouders tegen de muur kon leunen. ‘Is dat hem, Seven?’ Hij knikte naar Lara’s laptop op het bed. De andere verkeerde stick – die met haar boekverslag – zat nog in de poort. Ik liet Jones in de waan. Als hij dacht dat het de stick met de bewijzen was, zou dat de aandacht van de stick in mijn notebook afleiden.

Ik gaf Lara een duw, zodat ze omviel. ‘Zitten. Ik wil dat je jezelf boeit.’ Van mijn blouse waren alleen nog de twee mouwen over. Ik mikte er eentje op haar schoot. ‘Je voeten eerst.’

‘Ik heb je steeds geholpen en nu bedank je me zo?’ mopperde ze.

‘Niks geholpen. Je hebt me alleen maar leugens verteld. Je ouders zijn niet naar Afrika, ze werken in het grijze gebouw. Ze schieten microchips in

onschuldige jongens...' 'Niks onschuldig!' riep ze verontwaardigd. 'Jij met je crackerpraktijken, Steve die de school opblaast...'

Dus Steve kende ze ook al. Ik kon mijn verbazing niet verbergen.

'Je bent heus niet de enige die ik heb uitgekozen,' zei ze. Ik liet de spuitbus een stukje zakken. 'Uitgekozen?'

'Hij denkt dat je op zijn blauwe ogen viel.' Jones grinnikte spottend. 'Ik heb haar naar die computerbeurs gestuurd om een beetje rond te kijken en een paar gesprekjes af te luisteren. Jij moest zo nodig tegen je vrienden opscheppen over je verborgen talenten.'

De vuile verraadster! 'En toen ben je ons naar de Pizza Hut gevolgd?'

Haar schouders gingen de hoogte in. 'Doe nou maar niet of je het erg vond, je wilde maar al te graag met me afspreken.'

Ze was nog erger dan Jones. Zij had me uitgezocht om als proefkonijn te dienen. Hoe had ik haar ooit sympathiek kunnen vinden?

'Je zou juist blij moeten zijn,' ging ze verder. 'Ik heb je een dienst bewezen. Jongens zoals jij krijgen foute vrienden en komen op het verkeerde pad. Maar door het experiment van mijn ouders kan dat straks allemaal voorkomen worden.'

Blabla. Mijn handen jeukten. Ik duwde de spuitbus bijna in haar gezicht. 'Ik weet ook nog wel een interessant experiment: kun je van luchtverfrisser blind worden?' Ik pakte de andere mouw van mijn blouse. 'Handen.'

Ze stak haar armen uit. Ik was ervan overtuigd dat ze ging doen wat ik haar had opgedragen, maar haar rechterhand ging ineens omhoog alsof hij door een katapult werd afgeschoten. Ze sloeg de spuitbus uit mijn vingers en liet zich boven op me vallen. Even was ik zo verbluft dat ik me liet overmeesteren. Haar nagels boorden zich in mijn schouders, haar mond kwam dichterbij en ze ontblootte haar spitse tanden. Het kreng wilde me bijten! Ik duwde uit alle macht tot ze van me af rolde en draaide haar op haar buik. Omdat haar voeten al aan elkaar vastzaten, was ze meteen volkomen hulpeloos. Ik ging op haar benen zitten – ter hoogte van haar knieën – en trok haar armen naar me toe, zodat ik haar polsen kon vastknopen. Heel hard en heel strak. Het kon me niet meer schelen dat ze een meisje was.

'Had je nog wat?' vroeg ik spottend.

'Als je ons losmaakt en de stick geeft, laten we je naar huis gaan,' zei Jones.

'Net zoals Boy One zeker?'

Jones was even van zijn stuk gebracht. ‘Hoe weet jij dat?’ Het gaf een fantastisch gevoel om hem te overbluffen. Ik besloot er een schepje bovenop te doen. ‘Ik weet alles, en ik niet alleen,’ loog ik glashard. ‘Een halfuurtje geleden heb ik de informatie van de stick naar alle mogelijke kranten, tijdschriften en tv-stations verstuurd. Straks weet de hele wereld wat CooperationX in haar schild voert, en dat de wetenschappers Rogers een stel geflippte criminelen zijn.’

‘Ze doen juist hartstikke goed werk!’ Lara was zo boos dat ze haar pijn vergat. ‘Ik weet zeker dat mijn ouders ooit nog eens de Nobelprijs voor de vrede krijgen. Ze zorgen voor een betere wereld, zonder misdaad en geweld. Als iedereen zich straks aangepast gedraagt, zijn er geen gevangenen meer nodig, de doodstraf kan worden afgeschaft en iedereen is gelukkig.’

Ik lachte hard en overdreven.

‘Wat?’ vroeg ze.

‘De Cooperation dwingt ons juist met die microchip om illegale dingen te doen. Inbreken in huizen en computers. Bomaanslagen...’

‘Je liegt!’

‘Vraag het maar aan Jones.’ Zodra ik opzij keek, rinkelde er een kermis aan alarmbellen in mijn hoofd. Jones hield een mobieltje tussen zijn geboeide handen geklemd.

O, wat was ik kwaad op mezelf. Waarom had ik hem niet gefouilleerd? Ik sprong overeind en rukte het ding van hem weg. Het viel met een doffe klap op de grond.

‘Bespaar je de moeite.’ Zijn mond veranderde in een sardonische grijns. ‘In het gebouw bevindt zich op diverse plaatsen springlading voor noodgevallen. Ik heb zojuist met mijn telefoon de ontstekingsmechanismen geactiveerd. Over precies negentig minuten bestaat het grijze gebouw niet meer. Zonder bewijzen geen zaak. Geen mens zal je geloven. Ze zullen denken dat je een of andere gek bent, die alles bij elkaar heeft gefantaseerd. Zo’n ik-ben-door-aliens-ontvoerd-en-in-hun-ruimteschip-ge-opereerd-type.’ Ik luisterde amper, kon maar aan één ding denken. De boys! Als het grijze gebouw de lucht in ging...

3

Ik schopte tegen het mobieltje. Het ketste tegen de plint en schoof toen onder het bed.

‘Te laat,’ zei Jones.

Ik had hém moeten schoppen in plaats van zijn telefoon. De voldaanheid van zijn gezicht trappen. Hoe had ik me zorgen kunnen maken over het feit dat ik hem misschien wel per ongeluk gedood had? Ik haatte hem. In een reflex pakte ik de schaal van de grond. Ik had daarnet al harder moeten slaan, dan had hij geen bommen kunnen activeren.

Hij sloot zijn ogen. Ik haalde uit.

‘Boy!’ schreeuwde Lara.

De schaal miste Jones op een haar en sloeg aan gruzelementen tegen de muur. Geschrokken staarde ik naar mijn trillende handen. Hoe had het zo ver kunnen komen? Was ik altijd al zo agressief geweest of kwam het door die verdomde chip in mijn hoofd?

‘Wat sta je daar nou?’ riep Lara. ‘Maak me los.’

Ik keek haar ongelovig aan.

‘Mijn ouders zijn in het gebouw! Ik moet ze waarschuwen.’

Louis was ook in het gebouw. Ik was de enige die hem nog kon redden. O, waarom had ik zo nodig moeten bluffen over die stomme stick?

‘Schiet nou op.’ Lara wiebelde met haar vingers. ‘Alsjeblieft?’

Hoeveel minuten had ik nog? Ik moest een horloge hebben om de tijd bij te houden! Om Lara’s rechterpols zat een rode wijzerplaat aan een blauw leren bandje. Het piepte net boven de stof van mijn overhemdmouw uit. Door de stand van haar geboeide polsen wees de gesp naar me toe zodat ik hem gemakkelijk los kon maken.

Zodra Lara doorkreeg dat ik niet háár maar haar horloge bevrijdde, werd ze pas echt woedend. ‘Wat doe je nou, sukkel? Als er iets met mijn ouders gebeurt, is het jouw schuld!’

Ze zapte naar Jones. ‘En die van jou! Ik heb altijd precies gedaan wat je wilde en nu...’

Hij kapte haar af. ‘Hou op met dat hysterische gedoe. Zodra ik de bom in werking stelde, hebben je ouders een waarschuwingssignaal ontvangen. Die

negentig minuten zijn alleen maar bedoeld om hun genoeg tijd te geven om hun spullen te verzamelen en ervandoor te gaan. Je denkt toch niet dat ik het brein achter de Cooperation laat ontploffen?’

Lara zweeg verbluft.

‘En de boys dan?’ zei ik. ‘Kan het je niet schelen dat die gedood worden?’ Ik worstelde met het horloge. Mijn pols was te breed voor het bandje. Ik hing het aan een van de lusjes van mijn broek en keek op de wijzerplaat. Nog zevenentachtig minuten. Als ik dat maar haalde! Het kostte met de auto al een uur om bij het gebouw te komen.

‘Het lukt je nooit,’ zei Jones, alsof hij mijn gedachten kon lezen. ‘Ben je de chip vergeten? We weten altijd precies waar je bent. Voordat je ook maar in de buurt van het gebouw komt, pakken we je op.’

Ik hoorde het amper. Er was maar één woord dat in mijn kop rondbanjerde: chip, chip, chip!

‘Ik ben zelf het levende bewijs!’ riep ik. ‘Je kunt het gebouw wel opblazen, maar niet de chip in mijn hoofd. Ik hoef me alleen maar te laten onderzoeken en iedereen weet dat ik geen fantast ben.’

‘Bedankt voor de tip,’ zei Jones stoïcijns. ‘Daar zullen we dan een stokje voor moeten steken.’

Ik had het gevoel dat alle lucht uit me ontsnapte. Hoe had ik ooit kunnen denken dat ik van Jones zou kunnen winnen? Ik had mijn eigen doodvonnis getekend! De witpakken hoefden me alleen nog te komen halen en...

Zelfs Lara was van streek. ‘J-je gaat Boy toch niet vermoorden,’ stamelde ze. ‘Ik weet zeker dat mijn ouders dat nooit zouden willen en het hoeft toch ook helemaal niet? Je kunt zijn geheugen toch wissen? Of ervoor zorgen dat hij met de Cooperation meewerkt?’

Ik dacht aan het alarmkoord in de wc. Zodra ik het van Jones had afgepakt, was hij machteloos geweest. Zonder koord kon hij me dus niet dwingen. Kon niemand me dwingen. Er was nog een piepklein kansje. Ik moest er alleen maar voor zorgen dat ik ver genoeg uit de buurt van alle alarmkoorden bleef.

Op slag werd ik rustig. Er waren al genoeg kostbare minuten weggesijpeld. Ik zou snel en effectief te werk gaan. Wat moest ik meenemen? Het notebook met de stick erin, natuurlijk, mijn rugzak met alle spullen en niet te vergeten de laptop. De mobiele telefoon van Jones gooide ik in de wc. Zo, nu had ik alleen nog de autosleutels van de pick-up nodig.

Ik keek door het raam en zag Bobbie een kruiwagen de schuur in rijden. Het zeshoekige gebouwtje stond helemaal achter in de tuin en was dus buiten gehoorsafstand. Maar Bobbie zou er niet lang blijven. Rond dit tijdstip begon ze meestal met de bereiding van de avondmaaltijd. De keuken lag pal onder mijn kamer en het huis was nogal gehorig – één noodkreet door het plafond en Bobbie zou naar boven hollen. Ik moest Lara en Jones de mond snoeren. Waar had ik ook weer een rol tape gezien? O ja! Ik rende over de overloop naar het privégedeelte en schoot Lara's kamer in. Bingo! De tape lag nog op zijn oude plek, in de bovenste la.

Twee minuten later konden Lara en Jones alleen nog door hun neus ademen.

Weer een halve minuut later stond ik in het halletje en staarde vol ongeloof naar het lege haakje naast de kalender – het haakje waaraan Bobbie altijd haar autosleutels hing. Waren ze gevallen? Ik speurde op handen en voeten de vloer af. Ik keek op, onder en zelfs achter het kastje dat vlakbij tegen de muur stond, maar van de sleutels geen spoor. Dat kon maar één ding betekenen: Bobbie droeg ze bij zich. Uitgerekend vandaag.

Ik deed de buitendeur open, stapte de tuin in en stak het gazon over. Toen ik de notenboom passeerde, tuurde ik naar het raam van mijn kamer. Alles leek rustig – de tape en mijn kapotgescheurde blouse deden hun werk. Ik haastte me langs een paar bloemenperken waar een sproeier vrolijk rondjes draaide en een spray van druppeltjes op me afstuurde. Het vochtige laagje op mijn gezicht was verkwikkend en maakte dat ik nog sneller liep. De deur met de kleine glazen ruitjes stond open. Ik legde mijn rugzak onder een struik en ging de schuur in. Hij was al even schoon en opgeruimd als Bobbies keuken, zodat ik binnen een paar seconden de complete inrichting kon overzien. De zakken met potgrond op een pallet in de hoek. De werkbank met een keurige rij bakjes en potjes, gesorteerd op grootte en vorm. Tegen de muur hing een ruime hoeveelheid perfect onderhouden gereedschap.

Misschien was er een tang bij om het hek rondom het grijze gebouw door te knippen!

Mijn ogen vlogen langs bloemenscharen in allerlei maten (te slap), diverse zagen (voor takken en hout, maar niet voor ijzer), een schoffel en een hark, een klein handschepje en een handharkje. Helaas allemaal ongeschikt. Een snoeischaar en een schop ontbraken, alleen hun door Bobbie getekende

contouren stonden nog op de muur. Ze deden me aan de omtrekken van mensenlichamen denken; van die witte poppetjes die men na een moord soms achterlaat op de plaats van het delict zodat rechercheurs tijdens het onderzoek nog steeds kunnen zien waar en in welke houding het lijk heeft gelegen. Lijk. Ik voelde me ineens heel kwetsbaar. En ik stond hier mijn tijd te verdoen! Dit was geen politieserie maar de harde werkelijkheid, ook al kwam die me volkomen onwerkelijk voor. Alleen al het feit dat CooperationX kon registreren waar ik was...

En toen gebeurde het. Of eigenlijk gebeurden er twee dingen, maar ik weet nog steeds niet in welke volgorde. Misschien ging alles zelfs tegelijkertijd. Een van die dingen was dat ik een waanzinnig idee kreeg. Het andere dat ik aan de op een na laatste spijker een stanleymes zag bungelen.

‘Boy?’ Bobbie stond in de deuropening. ‘Zoek je iets?’ ‘Ehm.’ Ik ging zo staan dat ze de lege plaats op de muur niet kon zien. ‘Lara vraagt of we de auto even mogen lenen.’

‘Nu nog?’ Ze legde de snoeischaar op de werkbank en klopte haar handen af. ‘Ik wilde zo aan het eten beginnen.’ ‘We blijven niet lang weg, alleen maar even een dvd’tje huren.’ Stomme smoes, dacht ik er meteen achteraan. Ik had iets moeten bedenken wat veel tijd in beslag nam, dan zou het ook langer duren voordat Bobbie onraad rook.

‘Vooruit dan.’

‘De sleutels?’ vroeg ik.

‘Aan het haakje.’

‘Daar hangen ze niet.’ Het stanleymes brandde in mijn hand – de hand die ik op mijn rug hield. Met de andere draaide ik het horloge zodat ik op de wijzerplaat kon kijken. Nog maar negenenzeventig minuten!

‘Niet?’ Ze kneep haar ogen samen. ‘Even denken. Ik ben naar het tuincentrum geweest. Om plantjes te halen.’

Ik kon mijn ongeduld amper nog verbergen. Schiet op! Denk na!

‘Dan zitten ze nog in mijn jasje, aan de kapstok.’ Ze knikte opgetogen.

Hèhè. ‘Ik vind ze wel.’ Ik liep naar de deur met mijn rug naar de muur gericht, wat er nogal raar uitzag als ik op Bobbies gezicht afging. ‘Tot straks!’

Ik haalde mijn rugzak onder de struiken vandaan en propte het stanleymes in het zijvak. Vlug, naar de kapstok in de hal!

Welke kleur had Bobbies jasje ook weer? Rood, blauw? Die sweater in twee kleuren grijs was van Lara. Over de naden liepen witte boorden en hij had een capuchon. Perfecte camouflagekleding. Als mijn waanzinnige plan tenminste lukte. Ik trok de sweater aan, ritste hem dicht en liet mijn vingers weer langs de diverse kledingstukken glijden. Ik moest de sleutels vinden voordat Bobbie binnenkwam en zou vragen waar Lara was.

Ja, daar voelde ik iets hards! Ik stak mijn hand in de linkerzak en kon een juichkreet niet onderdrukken. Autosleutels. Louis, ik kom eraan!

De rugzak bonkte tegen mijn rug. Dat werd een blauwe plek, de laptop van Lara had scherpe hoeken, die dwars door de canvasstof heen staken. Nog tien passen. Daar was de carport met de misselijkmakende bloemen.

‘Boy!’

Bobbie! Ik kon haar nog niet zien maar ik herkende haar stem.

Wat nu? Op haar wachten was onmogelijk. Ze zou zien dat Lara niet bij me was en in mijn eentje kreeg ik de wagen vast niet mee. Nee, ik kon maar beter wegwezen voordat Bobbie me zag. Ik maakte het portier open en gooide mijn rugzak op de bijrijdersstoel. Instappen! Maar Bobbies stem was ineens nog dichterbij. ‘Als jullie toch naar Video Station gaan...’

De sweater! Ik trok de capuchon bliksemsnel over mijn hoofd. Net op tijd.

‘O, Lara,’ zei Bobbie. ‘Ben jij het? Breng je voor mij die nieuwe met George Clooney mee?’

Ik wist niet hoe ik het allemaal voor elkaar kreeg, maar blijkbaar had ik weer net zo’n koelbloedig moment als in de instelling, toen ik iets van thuis wilde achterhouden en door de witpakken te misleiden het notebook uit mijn tas wist te halen. Ik stak mijn duim op naar Bobbie, sloeg het portier dicht, friemelde het sleuteltje in het contact en draaide het om, duwde het pookje in de R van *reverse* en gaf gas. In een strakke streep reed ik onder de carport vandaan. Dat ik daarna op straat bijna een lantaarnpaal ramde, was geen wereldramp. Bobbie was al naar de keuken en had niets gezien.

4

Die ene rijles met Lara had zijn vruchten afgeworpen. Zolang ik alleen maar vooruit hoefde te rijden was het besturen van een automaat helemaal niet zo lastig. Oké, bij de eerste bocht zette ik in plaats van de richtingaanwijzer per ongeluk de ruitenwissers aan, maar dat was dan ook de enige fout die ik maakte.

Ik had wel een ander probleem. In het begin kon ik me nog wijsmaken dat ik het me verbeeldde, maar inmiddels was ik al drie keer links afgeslagen en nog steeds reed dezelfde auto achter me aan. Een gele Mustang met een gigantische spoiler. De bestuurder had een snor en een baard. Ik kende hem niet, maar bij iemand met geheugenverlies wil dat niet zo heel veel zeggen. Weer sloeg ik af en ja, hoor, de Mustang volgde alsof hij met een onzichtbare sleepkabel aan de pick-up vastzat. Het zou wel heel toevallig zijn als een of andere onbenul precies zo'n zelfde stompzinnige route reed als ik. Nee, ik wist het zeker – ik werd achtervolgd! Door iemand van CooperationX, natuurlijk. Zij konden op een schermpje zien waar ik was. Misschien wisten ze zelfs dat ik iedereen in het grijze gebouw wilde waarschuwen. Ik had het mobieltje van Jones in de wc verzopen zodat hij niemand meer kon inseinen, maar het kon best zijn dat die witpakken via de microchip mijn gedachten konden lezen. Ze konden ze immers ook sturen. Dus moest ik aan iets anders denken! Aan iets anders dan ik van plan was! Dat viel niet mee. Het was net zoiets als jeuk in je oor hebben en er dan niet aan mogen krabben.

Ik dacht aan Louis. Aan Boy One met zijn rode haar en zijn flaporen. Aan Steve, die ook door Lara was belazerd. Aan het bericht in de krant over het survivalkamp waarbij ik zogenaamd zeer waarschijnlijk was omgekomen. Aan de witpakken met hun stomme alarmkoorden en... Een benzinepomp! Ik stuurde abrupt naar rechts. De chauffeur van de Mustang remde, maar hij was niet snel genoeg. Zijn wagen schoof nog even door en stopte toen naast de betonnen veiligheidsrand die het tankstation van de straat scheidde en zo hoog was dat zelfs een monstertruck er zijn wielen behoorlijk op zou stukbijten. Voor een Mustang met een kitscherige spoiler was het een onneembare vesting. Een stukje terugrijden om het terrein op te draaien

ging ook niet meer; een vrachtwagen met een chromen uitlaatpijp versperde achter hem de weg. De vrachtwagenchauffeur claxonneerde luid en net zo lang tot de bestuurder van de Mustang besloot om dan toch maar gas te geven. Voorlopig was ik hem kwijt. Nu maar hopen dat het nog kilometers zou duren voordat hij ergens kon keren.

Ik reed langs de witte pompen en Mitches Market – een winkel waar ze snacks en nog zo’n duizend andere dingen verkochten als ik de reclameborden mocht geloven –naar de zijkant van het gebouw. Voor de deur van de heren-wc was nog plaats. Ik zette de motor af en keek in de achteruitkijkspiegel. Nog steeds geen Mustang. Dit was het moment.

Plassen! dacht ik op mijn allerhardst, terwijl ik het handschoenenkastje openmaakte – yes, een doosje met EHBO-spullen. O nee, niet aan denken – man, man, wat moet ik naar de wc. Ik maakte de gordel los, pakte mijn rugzak en zoog mijn longen vol. Met knikkende knieën stond ik naast de auto. Als ik maar durfde.

Zodra ik de deur naar de toiletruimte opende, kwam de urinelucht me tegemoet. Bepaald geen steriele omgeving. Ik taxeerde de mogelijkheden en probeerde intussen alleen nog door mijn mond adem te halen. Twee pisbakken, één afsluitbare wc en een wastafel. Ik durfde het niet blind te doen, maar ook niet hier in de wc-ruimte –er hing dan wel een spiegel maar er zat geen slot op de deur. Die man van de Mustang zou zeker weten terugkomen en me tegen kunnen houden. Nee, het moest in de afsluitbare wc. Mét spiegel.

Ik hield mijn rugzak stevig vast aan het handvat en zwiepte hem uit alle macht tegen de spiegel boven de wastafel. Door de laptop van Lara – ik hoopte maar dat de harde schijf niet gecrasht was – had de tas voldoende body om een flinke barst te veroorzaken. Het leek net een litteken, precies op oorhoogte van de jongen tegenover me. Een spiegel met voorspellende gaven.

Voor de tweede maal sloeg ik tegen het glas. Mijn spiegelbeeld brak en de wastafel lag vol scherven. Ik zocht de grootste, trok een meter papieren handdoekjes uit de automaat en nam alles mee naar de afsluitbare wc. Hier stonk het nog erger, ook al stond er boven mijn hoofd een raampje open. En ik vond het er heet, maar dat kon ook van de zenuwen komen. Ik trok de sweater uit en hing hem aan de haak op de deur. Niet opgeven. Denk aan Louis.

Ik deed de bril omlaag en ging zitten. De spiegelscherf zette ik op de closetrolhouder. Eerst gleed hij telkens weg, maar toen ik de scherpste punt in de smalle ruimte tussen de houder en de muur prikte, bleef hij staan – licht achterovergeleund met zijn rug tegen de muur. Een perfecte positie; ik kon blijven zitten en toch mijn gezicht zien.

Mijn rugzak gebruikte ik als tafeltje voor de EHBO-doos en de handdoekjes. Een flesje jodium. Verbandgaas en watten. Leukoplast. Een schaartje. Ik legde de spullen in het opengeslagen deksel. En dan het allerbelangrijkste – ik ritste het voorvak van mijn tas open – Bobbies stanleymes. Het lag zwaar en koud in mijn hand en ik was ineens helemaal niet koelbloedig meer, alleen maar doodsbang. Het plan dat in Bobbies schuur in mijn hoofd was gestuiterd, leek me inderdaad waanzinnig. En dan niet in de betekenis van buitensporig of mateloos – zoals bij waanzinnig slim – maar in die van gek en krankzinnig. Hoe kon ik zonder verdoving in mijn eigen vel snijden? Ik zou flauw kunnen vallen, een verkeerde plek kunnen raken en doodbloeden. En stel dat het wel lukte? Dat ik de microchip kon verwijderen en het er levend vanaf bracht. Dan nog zouden de gevolgen verschrikkelijk kunnen zijn. Misschien raakte ik opnieuw mijn herinneringen kwijt, mijn nieuwe herinneringen – alles wat ik de afgelopen dagen had gedaan en ontdekt. Of, nog erger, zou ik me straks niet eens meer kunnen heugen hoe ik moest lopen, praten, de deur opendoen – arme Sam Waters, voor de rest van zijn leven een kasplantje.

Een ijskoude angst kroop in mijn botten – beginnend bij mijn voeten en daarna oprukkend via mijn benen en mijn middel naar mijn borst – alsof ik steeds dieper een ijzig meer in liep. Het werkte verlamdend. Iedere beweging die ik wilde maken, was een gevecht met mijn eigen lichaam. Alsof het zo door de witpakken was geprogrammeerd, om te voorkomen dat een drager de chip zelf ooit zou verwijderen.

De rotzakken!

Ik werd ineens zo kwaad dat ik vergat om nog langer bang te zijn.

Ik had niets te verliezen. Erger dan dit kon het niet worden. Wat had een leven voor zin als het niet echt je eigen leven was? Als je doen en laten door een ander bepaald werd. Als een ander keuzes voor je maakte en voor je dacht. Dat je als een soldaat bevelen opvolgde, al waren ze nog zo stompzinnig of gevaarlijk. Ik was nog liever een kasplantje dan een marionet. Ik wilde mijn eigen dingen ontdekken en mijn eigen fouten maken. Ik wilde uitvinden wie ik was en wie ik kon worden. Ik wilde

groeien en ademen en huilen en lachen en voelen dat ik lééfde. Anders kon je net zo goed op een stoel gaan zitten wachten tot je doodging.

Als het mislukte, zou het in ieder geval mijn eigen mislukking zijn.

Ik pakte een dot vette watten en goot er jodium op. Ik wreef ermee over het snijvlak van het stanleymes en legde het mes toen klaar op een papieren handdoekje. Een nieuwe dot watten en nog meer jodium. Ik streek mijn haren opzij en wreef met de watten over de verdikking achter mijn oor. Een pijscheutje. Niet op letten. Ik bedekte mijn schouder met papieren handdoekjes. Wacht, ik kon beter eerst wat zwaluwstaartjes knippen. Aangezien ik geen naald en draad of nietjes had om de wond te hechten, leek dat me de beste oplossing. Ik pulkte een beginnetje aan de leukoplast en ging met het schaartje in de weer. Aan de randen dik, in het midden dun. Ik plakte de zwaluwstaartjes met hun dikke uiteinde aan de EHBO-doos.

En toen was het tijd voor de microchip.

Ik pakte het stanleymes en keek in de spiegelscherf. Dat was ik. Nog steeds een beetje vreemd maar toch ook vertrouwd. Iemand die ik inmiddels een aantal dagen kende. De enige van wie ik op aan kon. Ik moest het doen.

Wat de consequenties ook zouden zijn.

Ik draaide mijn hoofd een beetje zodat ik achter mijn oor kon kijken. Mijn haren en huid waren roodgeel van de jodium. Ik hield de punt van het stanleymes tegen mijn vel. Misselijk. Hoe konden artsen in iemand snijden? Omdat het de enige manier was om een patiënt te redden. Ik moest het doen. Omdat dit de enige manier was om Louis en de andere boys te redden. Ik haalde diep adem en nog eens en nog eens en toen kerfde ik met het mes in mijn vel. Een halve cirkel rondom het plekje waar ik de chip vermoedde. Bloed gulpte naar buiten en stroomde naar mijn schouder – de witte handdoekjes kleurden rood. Misselijk, alweer. Half op de tast graaide ik naar een schoon stuk papier op mijn rugzak – ja, ik had er een te pakken – wond het handdoekje om mijn vingers en duwde tegen de wrat achter mijn oor. De pijn sloeg als een golf over me heen. Ik schreeuwde het uit. Niet flauwvallen! Er zat beweging in de chip. Denk aan Louis en Kathy en je moeder! Je bent er bijna, niet opgeven. Weer duwde ik tegen de verdikking. Ik voelde iets wegschieten en ook al ging ik bijna van mijn stokje van de pijn, er was ook iets anders. Iets wat me lichter maakte. Het was alsof er in mijn hoofd een gordijn openging. Alsof ik maandenlang ziek was geweest en nu ineens wonderbaarlijk genezen was. Of misschien wel maandenlang dood en nu ineens springlevend. Ik wist alles weer! Op het

moment dat de chip uit mijn hoofd schoot, kwamen al mijn herinneringen terug. Mijn leven met mijn moeder en Kathy – ik kon ze ineens allebei uittekenen. De weken met Lara, onze etentjes in de Pizza Hut en de manier waarop ze me erin had geluisd. Louis was niet langer de hoofdpersoon uit een boek maar een van mijn beste vrienden. En ik wist eindelijk hoe ik met geheugenverlies op de verlaten grasvlakte was beland. Ik keek op mijn horloge. Hoeveel tijd had ik nog voor het gebouw zou ontploffen?

DEEL 4:

HOE SAM OP DE VERLATEN GRASVLAKTE KWAM

De waarheid van de kat hoort men van de muizen
(Henry Ford)

1

Mijn besluit stond vast. De tijd was rijp om het notebook en de usb-sticks ergens buiten de instelling te verbergen. Daarna zou ik ontsnappen, de spullen ophalen – of láten ophalen, aangezien ik zelf een traceerbaar flikkerend stipje was – en vervolgens openbaar maken. Nou ja, dat ging ik in ieder geval proberen. Mocht het mislukken, dan zou iemand anders hopelijk het bewijsmateriaal vinden en ons alsnog uit de klauwen van de Cooperation kunnen redden.

De memorecorder liet ik verder aan Louis over. In plaats daarvan schoof ik elke ochtend het notebook tussen mijn broeksband en drapeerde er mijn blouse overheen. De tweede stick – waar niets op stond en die alleen bedoeld was om de witpakken af te leiden – kreeg een plekje in mijn broekzak. Het was behoorlijk enerverend om de hele dag met die geheime spullen rond te sjouwen. Ik moest opletten dat niemand ze zag en dat ik niets verloor. Maar ik durfde ze ook niet in mijn rugzak te stoppen. Straks hing hij weer ergens ver weg aan een kapstok als de witpakken me voor een opdracht kwamen halen.

Dat alle boys inmiddels een chip droegen, bleek ook voordelen te hebben. De witpakken waren veel minder alert dan daarvoor. De kamercontroles bleven achterwege en ook fouilleren was er nauwelijks meer bij. Ze dachten dat we getemd waren, dat ze ons helemaal onder controle hadden.

Foutje!

Tijdens wiskunde werd ik uit de les gehaald. Geflankeerd door twee witpakken liep ik naar de glazen uitgang. Bij elke stap voelde ik het notebook langs mijn huid schuren.

Gewoon doen. Niets laten merken.

Maar toen we op de parkeerplaats kwamen, verscheen er een bewaker met hond om de hoek van het gebouw. Zijn neus was scherp, zijn ogen priemend. Het leek alsof hij dwars door me heen keek. De stick brandde haast een gat in mijn broekzak. Ik slikte. Als hij maar niet ging vragen of ik soms iets te verbergen had. Het was onnodig om me aan de leugendetector te leggen; het zweet op mijn kop gaf al antwoord genoeg.

‘Middag,’ zei de bewaker. Daarna salueerde hij en ging door met zijn ronde. Ik hapte naar lucht alsof ik net dertig meter onder water had gezwommen. We reden met het busje naar een stille straat in een buitenwijk. Het was het spionnenbusje met het computerlab achterin. Daar kreeg ik mijn nieuwe opdracht te horen: inbreken op de privécomputer van de president. Ze wilden de mail die hij ontvangen had controleren.

‘Dat kun je niet maken,’ zei ik. ‘De president is niet zomaar iemand.’

‘Precies.’ De vrouwelijke witpak keek haar mannelijke collega even aan.

‘We moeten toch weten of onze grote leider niet chantabel is.’

‘Of wordt.’ De mannelijke witpak grinnikte.

Ik vermoedde dat ze van plan waren zelf iets in de mail te veranderen. Iets waarmee CooperationX de president zou kunnen afpersen.

‘Alleen maar lezen?’ vroeg ik. ‘Of moeten de berichten ook nog bewerkt kunnen worden?’

‘Je leert snel.’ De vrouw hield het alarmkoord klaar. ‘Doe dat laatste maar.’

Ik dacht aan de namenlijst die Louis en ik naar de stick hadden gekopieerd. De vice-president had er ook bij gestaan. Wilden de witpakken de huidige president soms tot aftreden dwingen zodat de vice-president zijn functie over kon nemen? Ik voelde het bloed uit mijn hersens trekken. Dan kreeg de Cooperation nog meer macht! Straks zouden ze over heel Amerika regeren. De hele wereld.

Zo ver kwam het die avond gelukkig nog lang niet – cracken is een stuk lastiger dan het in films lijkt, zeker bij zwaar beveiligde programma’s zoals dat van de president. Na het eerste voorbereidende werk werd mijn geheugen gewist en gingen we een hamburger eten bij Mandy’s.

Mandy’s had iets van een steriele operatiekamer. We zaten op kunststof rode stoelen aan een kunststof tafeltje tussen glimmend geboende tegelmuren. Het langwerpige blad waarop plastic roerstokjes, bestek, servetten, zakjes zout en suiker waren uitgestald, was al even clean. Nergens in de ruimte waren kastjes, hoekjes of andere mysterieuze plekken om wat dan ook te verbergen. Er was niet eens een ballenbad, alleen een clown in een kanariegele broek die ballonnen uitdeelde. Als je naar de wc wilde, moest je bij de kassa eerst de sleutel vragen. Nee, Mandy’s was niet de plaats waar ik met een gerust hart mijn notebook kon achterlaten.

De witpak – die met de paardenstaart en een voorliefde voor bowlen – stuurde erop aan dat we daarna naar Rocky's gingen. Ik liet me graag overhalen. Rocky's was verre van clean en had verschillende ruimtes, wat mijn kansen om een geschikte bergplaats te vinden groter maakte. Er waren een ontvangsthal met een balie, een zaal met verschillende bowlingbanen en daarachter een cafégedeelte. Het plafond was daar nauwelijks te zien omdat het vol hing met spiegelende discoballen en zilveren slingers.

We huurden schoenen bij de balie en wachtten daarna bij de cirkelvormige bar op onze beurt. De krukken eromheen hadden hun beste tijd gehad – uit het rode nepleer piepten gele plukken. Terwijl de witpakken van hun drankjes nipten, keek ik zo onopvallend mogelijk rond. Waar kon ik het notebook en de stick laten? Het moest een plaats zijn die niet meteen in het oog sprong, maar hij mocht ook weer niet zo onzichtbaar zijn dat ik hem nooit meer zou kunnen terugvinden.

De vrouwelijke witpak had radarogen. 'Is er iets?'

Straks verried ik mezelf nog!

'De hamburger is niet zo goed gevallen,' antwoordde ik.

'Even naar de wc.'

Daar kon ik rustig nadenken.

De mannelijke witpak stond wat geërgerd op. 'Schiet op dan.'

Het licht in de ontvangsthal was oogverblindend. We kwamen langs de kluisjes die door vaste klanten gehuurd werden om hun bowlingspullen in te bewaren. Fanatiekelingen en professionals die hun eigen bowlingschoenen en soms ook hun eigen bowlingbal hadden aangeschaft, maar deze niet de hele tijd mee naar huis wilden slepen.

Bij de balie legde een kalende man een sleuteltje neer. 'Tot over een maand,' zei hij tegen het meisje dat vanavond hielp.

'We zullen goed op uw spullen passen.' Ze lachte met heel veel tandvlees.

'Veel plezier in Italië.'

'Bedankt, Lulu. Dat zal wel lukken.' De man verdween.

Ik gluurde naar het sleuteltje als een ekster naar een diamant. Nummer eenendertig. Liet die stomme witpak me maar in mijn eentje naar de wc gaan. Zolang hij in mijn nek stond te hijgen, kon ik het wel vergeten. Hij volgde me tot in de wc-ruimte. Ik liet vandaag de urinoirs links liggen en nam de normale wc.

'Wacht.' De witpak controleerde de ruimte op ontsnappingsmogelijkheden. Die bleken nihil, er was niet eens een raampje.

Hij knikte. ‘Oké.’

Ik ging in mijn eentje naar binnen. De enig mogelijke verstopplek was de spoelbak, maar dan had ik een plastic zak nodig. En tape om de zaak waterdicht te maken. Een verzopen notebook met uitgelopen inkt was onleesbaar. En dan had ik het nog niet eens over de verprutste usb-sticks. Nee, die hele wc was een idee van niks. Bovendien zat dat nummer eenendertig als een spijker in mijn hoofd en overschaduwde alle andere mogelijkheden. Het was té volmaakt. De eigenaar bleef een maand weg, wat mij voldoende tijd en kansen gaf om het notebook terug te vinden voordat hij weer in zijn kluisje moest zijn. Mocht het me om de een of andere reden toch niet lukken, dan had ik altijd nog de zekerheid dat die man de spullen zou vinden als hij uit Italië terugkwam. En misschien nog wel het mooist van alles: als de witpakken mijn geheugen zouden wissen, had ik toch nóg een aanknopingspunt. Het sleuteltje! Klein en fijn en veel gemakkelijker te verbergen dan een notebook. Viel het in verkeerde handen, dan zouden de witpakken eerst nog maar uit moeten zien te vinden welk slot erbij hoorde.

‘Waar blijf je?’ vroeg de witpak. ‘We zijn al drie minuten aan de beurt.’

‘Sorry, krampen.’ Ik maakte een paar onsmakelijke geluiden, trok door en deed de deur open.

‘Dat gaat allemaal van onze tijd af.’ Hij liep haastig voor me uit, de balie voorbij.

Ik kon het bijna niet geloven. Lulu had de balie even verlaten. Dit was mijn geluksavond. Het bord waaraan de sleutels van de kluisjes hingen was onbemand! Ik hoefde nummertje eenendertig er alleen maar tussenuit te pikken.

De witpak draaide zich om. ‘Kom op nou.’

Ik liet het sleuteltje in mijn zak glijden. ‘Jaja.’ In gedachten maakte ik een paar danspassen.

Het leek wel alsof de witpak het voelde. De rest van de avond bleef hij als een waakhond naast me staan, waardoor het niet lukte om het notebook en de stick in het kluisje te leggen.

2

‘Bij Rocky’s?’ vroeg Louis.

We zaten op het bovenste stapelbed. Ik had de complete inhoud uit onze geheime bergplaats gehaald en tussen ons in gelegd.

Ik knikte. ‘Zodra ik de kans krijg. In dat kluisje ligt het absoluut veilig.’

‘En hoe ga je dat onthouden?’ Louis had zijn benen opgetrokken en liet het brandende staaflampje op zijn knie rusten. ‘Als het je lukt om te ontsnappen, wissen ze je totale geheugen. Dan weet je dus ook niet meer waar de stick en het notebook liggen.’

‘Daar kom ik heus wel weer achter. Gewoon een kwestie van het sleuteltje overal uitproberen.’ Ik gooide het omhoog en ving het weer op in mijn hand. ‘Net zo lang tot ik het goede kluisje vind.’

Hij keek me aan alsof ik iets heel doms had gezegd. ‘Weet je wel hoeveel kluisjes er alleen al in Flatstaff zijn? Dat wordt uitproberen tot je een ons weegt.’

‘Niet álle kluisjes,’ zei ik om mezelf moed in te praten. ‘Alleen die met het cijfer eenendertig.’

‘En misschien begin je je zoektocht straks wel ergens in Denver of Boston,’ hield Louis vol. ‘Weet jij veel.’

Ik zuchtte. ‘Niet als we mijn ontsnapping goed voorbereiden. Dat sleuteltje is een aanknopingspunt. En zo ga ik nog veel meer voorwerpen meenemen die me straks helpen om het notebook en de stick terug te vinden.’ Ik viste het papier van de Pizza Hut uit het hoopje op ons bed. ‘Jouw bestellijst is aanwijzing nummer twee. Het adres dat erop staat is in Flatstaff, dus is het ook logisch dat ik daar als eerste ga zoeken en niet in Denver.’ Ik legde hem bij het sleuteltje naast me en pakte de foto die ik uit het lijstje in de vergaderruimte had gesnaaid. ‘Aanwijzing drie: het grote, grijze gebouw. Dus ik weet jou en de andere boys altijd te vinden.’

Louis keek al wat minder somber. ‘Vergeet het geld niet.’ Hij mikte het rolletje bankbiljetten bij de rest. ‘Geen aanwijzing maar wel verrekte handig.’

‘Eens even kijken, wat hebben we nog meer?’ riep ik.

Hij schoot in de lach. ‘Je lijkt wel een quizmaster. U hebt gewonnen...’

‘...een haarspeld.’ Ik stak hem in Louis’ kroeshaar. ‘Niet echt nuttig voor iemand zonder inbrekerscapaciteiten.’ Ik pakte het deurasje. ‘Alleen geschikt voor intern gebruik. Weg ermee.’

Louis ving het op. ‘De memorecorder. Onze trouwe geheugensteun!’

‘Inderdaad!’ riep ik uitgelaten. ‘Ik kan een boodschap inspreken dat ik de spullen bij Rocky’s moet ophalen.’ ‘Handig voor de witpakken als ze je snappen.’ Louis lachte niet meer vrolijk maar schamper. ‘Je verstopt het notebook en de stick expres van tevoren en dan ga je ze alsnog via de memorecorder vertellen waar alles ligt.’

Wat was ik toch een sukkel! Ik kon niet meer doen alsof het een spelletje was. Louis had gelijk. Ik moest er rekening mee houden dat mijn vluchtpoging ook kon mislukken. ‘Geen memorecorder dus.’

Louis gaf me ineens een knoertharde dreun tegen mijn schouder. ‘Maar wel...’

‘Hallo.’ Ik wreef over de pijnlijke plek.

‘Precies, hallo!’ Hij pakte zijn mobieltje en hield het tegen zijn oor. ‘Spreek ik met Sam Waters? Ik heb hier aanwijzing vier.’

De mailbox van de president was blijkbaar een hot item. De volgende dag werd ik alweer opgehaald en in het spionnenbusje gedropt. Niet dat mijn pogingen enig resultaat hadden. Ik kon me onvoldoende concentreren. Mijn gedachten waren bij het notebook en de sticks, bij het sleuteltje in mijn zak en het 06-nummer van Louis’ mobiel, dat ik op de binnenkant van mijn arm had geschreven. Nou ja, eigenlijk was het niet Louis’ eigen mobiel, hij had het van een toerist gejat en het telefoonboekje verwijderd.

Ik bad in stilte dat zijn plan zou werken. De witpakken naar Rocky’s dirigeren zou niet veel problemen opleveren, de paardenstaart had dienst en die was zo ongeveer verslaafd aan bowlen. De moeilijkheid kwam daarna pas. Zou het me lukken om mijn bewakers af te schudden zodat ik even alleen in de ontvangstruimte met de balie kon zijn?

De uren in het busje werden uit mijn geheugen gewist. We haalden broodjes bij Subway – ik kreeg met heel veel moeite een half exemplaar door mijn keel geperst – en reden toen door naar Rocky’s.

De vijftien bowlingbanen lagen verscholen achter even zoveel plantenbakken. Wij kregen baan vier. De paardenstaart zette haar tas op het bankje. Haar kale collega legde zijn jasje ernaast en rolde de mouwen van

zijn overhemd op. We verwisselden onze schoenen en begonnen met het spel.

Mijn bal rolde herhaaldelijk door de goot. De witpakken scoorden om en om een strike.

‘Ik zou wel een biertje lusten,’ zei de kale na een kwartiertje. Onder zijn oksels zaten vochtkringen en ook over zijn rug liep een zweetstreep. Uitslover.

‘Mijn idee,’ zei de paardenstaart. ‘Wie in de volgende ronde de minste punten haalt, trakteert.’

Ik juichte in stilte. De witpakken hielden wel vaker van dit soort wedstrijdjjes en dat was precies waar Louis op gerekend had.

Eén witpak te slim af zijn moest lukken.

Ik ging op het bankje zitten, zogenaamd om op mijn beurt te wachten. Nog een stukje doorschuiven. Dat was ver genoeg, het jasje raakte mijn been. Ik keek heel geïnteresseerd naar het scorebord, terwijl ik mijn vingers over de donkerblauwe stof liet wandelden. Kraag omslaan. Bingo. De binnenzak lachte me toe. Het was in minder dan een seconde gepiept. Hand uitsteken, buit binnenhalen. Ik duwde de leren portemonnee van de kale witpak in mijn linkerbroekzak.

Daarna was de tas aan de beurt. Ook dat had ik met Louis op onze kamer geoefend, maar dan met mijn rugzak. Die van de paardenstaart was voorzien van een magnetische kliksluiting. Handig voor tasjesdieven. Alweer mazzel, haar portemonnee lag bovenop. Het was een groene met een rits.

De kale witpak duwde zijn vuist in de lucht. ‘Strike!’

Ik keek naar de paardenstaart. Ze noteerde punten op het scoreformulier en schonk geen aandacht aan mij. Graaien. Terugtrekken.

‘Seven, jij bent,’ riep de kale witpak.

Van schrik liet ik de portemonnee bijna uit mijn handen schieten. Wat nu? Ik moest dat ding kwijt, maar ik kon hem niet meer ongezien in mijn rechterkontzak verstoppen zoals ik had gewild. Terugleggen? Nee, er was te weinig tijd voor een tweede poging. Vóór het bestellen van de drankjes moest hij verdwenen zijn. Tenzij de kale zou verliezen, maar ik kon nu eenmaal niet in de toekomst kijken. Met mijn platte hand duwde ik de portemonnee zo stevig mogelijk tegen mijn bovenbeen. Opstaan. Voorzichtig.

‘Hup, slome.’ De kale sloeg met zijn rechtervuist in zijn geopende linkerhand. ‘Laat maar eens zien of jij het beter kunt.’

Stijfjes liep ik langs de plantenbak met zijn oerwoud van bladeren. Het was een gok maar ik had geen andere keus. Loslaten. ‘Even mijn veter strikken.’ Ik zette mijn voet op de rand van de bak. Pfff, de portemonnee was niet naast maar in de plantenbak gevallen. Nog een duwtje met mijn vinger, toen lag hij perfect gecamoufleerd tussen het groen. ‘Oké.’ Zo nonchalant mogelijk pakte ik een bowlingbal van de band, zakte door mijn knieën en gooide.

Ik behaalde de laagste score, de kale witpak de hoogste. ‘Seven moet de drankjes halen,’ zei de paardenstaart plagerig.

Als dat zou kunnen!

De kale witpak grinnikte. ‘Die arme jongen heeft geen geld.’

Ik dacht aan zijn portemonnee in mijn broekzak. Hij moest eens weten.

‘Maar hij kan me wel helpen met dragen.’ De paardenstaart pakte haar tas en duwde me voor zich uit naar het cafégedeelte.

Nog maar één witpak te gaan...

De barman zette twee glazen bier en één glas cola op bierviltjes en noemde het bedrag.

De paardenstaart zocht in haar tas. ‘Ik weet toch zeker...’

‘Portemonnee thuis laten liggen, mevrouw?’

‘Nee, nee. Ik moet hem verloren hebben, of...’ Ze zocht nu koortsachtig als een schatgraver, met steeds roder wordende wangen.

‘Er zijn nog meer klanten, mevrouw. Heeft uw zoon niet toevallig geld bij zich?’

Goed zo. Nu hoefde ik hem alleen nog in te koppen.

‘Ik haal pa’s portemonnee wel even,’ zei ik en ik ging ervandoor.

‘Maar...’

Ik stak mijn hand op. ‘Zo terug.’

Het kostte heel veel moeite om in een normaal tempo het café uit te lopen. Mijn benen wilden rennen. Bij de deur keek ik nog even om. Zelfs hiervandaan kon ik de twijfel op het gezicht van de paardenstaart zien. Ik bofte met de barman. Hij stond met over elkaar geslagen armen bij zijn drankjes te wachten, zo demonstratief dat de paardenstaart niet achter me aan durfde te gaan. Ik zwaaide nog een keer om haar gerust te stellen en

verdween richting bowlingbanen. Een schijnbeweging. Zodra ze me niet meer kon zien sloop ik langs de plantenbakken naar de ontvangstruimte. Het meisje was bezig met een paar klanten. Ik opende vliegensvlug het kluisje. Een paar bowlingschoenen, meer zat er niet in. Ik haalde ze eruit en zette het notebook rechtop tegen de achterwand. Schoenen er weer in. De lege stick ertussen. Ik deed het kluisje dicht en stopte het sleuteltje terug in mijn zak. Zeven seconden, hooguit.

Nu het voicemailbericht nog. Tussen de kluisjes en de kapstokken hing een ouderwetse munttelefoon. Ik haalde wat kleingeld uit de portemonnee van de kale witpak, pakte de hoorn van de haak en gooide een muntje in de gleuf. Met mijn tanden trok ik mijn mouw omhoog zodat ik het telefoonnummer op mijn arm kon lezen. Intoetsen.

Louis en ik hadden lang nagedacht over de tekst die ik zou inspreken. Als mijn vluchtpoging mislukte, zouden de witpakken het mobieltje vinden en het voicemailbericht afluisteren. Dus mocht ik niets over Rocky's en het notebook verklappen. Ook was het niet verstandig om mijn naam te zeggen. Dan zouden ze willen weten waarom ik die nooit vergeten was. Lukte mijn vluchtpoging wel, dan was het belangrijk dat ik niet naar de politie ging. Ik wilde niet nog een keer in de verraderlijke handen van Jones vallen.

'...na de piep,' klonk een vrouwenstem in de hoorn.

Eindelijk! Voor mijn gevoel waren er al minuten verstreken.

'Wat er ook gebeurt, bel in geen geval de politie.' Ik hing op en snelwandelde naar bowlingbaan vier.

Gelukkig, de kale witpak stond ontspannen in zijn eentje te bowlen. 'Waar is mijn biertje? En waar blijft Viv?'

'Ze is haar portemonnee kwijt.' Ik boog me over het jasje, deed alsof ik iets zocht, en schoof intussen de portemonnee terug in de binnenzak. 'Of jij zolang kunt betalen.' Nog steeds met mijn rug naar hem toe speurde ik de vloer af en viste en passant de groene portemonnee van de paardenstaart uit de plantenbak. 'Gevonden.'

Hij had zijn bowlingbal teruggelegd. 'Ik loop wel even mee.'

Ik hoorde al aan zijn toon dat Viv ervan langs ging krijgen.

3

Ik was er klaar voor. De eerstvolgende keer dat ik weer met verlof mocht, zou ik proberen te vluchten. Ik kon bijna niet meer wachten en dat was te merken. Mijn vingers trommelden, mijn billen schoven en mijn voeten wipten. Het was alsof er geen spieren maar springveren in mijn lijf zaten.

‘Doe nou eens rustig,’ fluisterde Louis toen we tijdens het luchten zoals altijd op de rugleuning van de bank zaten.

‘Ik heb Steve al een paar keer raar naar je zien kijken.’

‘Sinds hij gechipt is, kijkt hij altijd raar.’ Ik keek naar de witpakken. ‘En dat komt allemaal door dat stelletje rotzakken. Wat zal ik lachen als de rollen straks zijn omgedraaid. Zodra ik de stick bij de pers heb afgeleverd, komen wij vrij en worden zij opgesloten.’

‘Sam?’ De stem van Louis klonk ineens afgeknepen. Alsof er een strak elastiek om zijn keel zat. ‘Ik bedenk net iets. Als jij op de vlucht slaat, wordt jouw geheugen gewist. Maar dat van mij niet. De witpakken zouden op het idee kunnen komen om je kamergenoot te ondervragen.’ De zon brandde genadeloos, maar ik had het gevoel alsof ik onder een ijskoude douche stond. Waarom had ik daar niet eerder aan gedacht? Ik had mijn kop moeten houden over het notebook en de stick. En al helemaal over het kluisje bij Rocky’s. Ik kon Louis niet vertrouwen, hoe graag ik ook wilde. Tegen de druk van de signalen in de microchip was hij niet opgewassen. Hij zou alles kunnen opbiechten en dan was alles voor niets geweest. Tenzij...

Ik staarde naar het alarmkoord om de hals van de witpak. ‘Doe het vanavond maar meteen,’ zei Louis hees.

De laatste dagen in de instelling voelde ik me verschrikkelijk eenzaam. Ik durfde haast niet meer met Louis te praten, uit angst dat ik per ongeluk toch weer iets zou verraden en opnieuw een deel van zijn geheugen moest wissen. Technisch gezien was het minder lastig dan ik had verwacht. Ik drukte gewoon op het knopje van het alarmkoord en vertelde wat hij moest vergeten. Maar gevoelsmatig was het afschuwelijk geweest, bijna alsof ik een stukje van hem had vermoord.

Het was ook geen pretje om de hele dag met een rugzak vol geheime spullen rond te zeulen, maar ik had geen keus. Het was te veel bagage om op mijn lijf of in mijn broekzakken te vervoeren. Louis had een flesje water voor me achterovergedrukt zodat ik tijdens mijn vlucht niet van de dorst zou omkomen. De foto en de bestellijst moesten natuurlijk mee. Het rolletje bankbiljetten en het mobieltje met het voicemailbericht dat me straks naar Rocky's zou kunnen leiden. Mijn baseballcap, ter voorkoming van een zonnesteek. Het sleuteltje van het kluisje had ik in het zijvak gestopt, half in de voering gedrukt, zodat het bij een vluchtige inspectie niet meteen zou opvallen. Want daar was ik voortdurend bang voor. Dat de witpakken toch weer ineens op het idee zouden komen om onze tassen te controleren. Mijn angst bleek ongegrond.

Ik werd uit de klas gehaald door een mannelijke witpak, die me naar de kamer van mij en Louis bracht. 'Lang weekend met verlof, dit keer. Je hebt drie minuten om te pakken.'

Een meerdaagse opdracht! Het kon niet beter – ik hoefde niet allerlei smoezen te verzinnen om mijn rugzak mee te mogen nemen, met alle risico's van dien.

Ik haalde mijn sportkleren uit de rugzak. De aanwijzingen en het geld liet ik zitten. Pyjama erbovenop, tandenborstel en tandpasta, schoon ondergoed.

De deur ging open. 'Klaar?'

Ik stapte de gang in. Voor mijn gevoel was het een kooi met tijgers.

We reden met het spionnenbusje naar een villawijk, waar ik gedwongen werd mijn opdracht van de vorige keer af te maken. Na enkele uren lukte het me om in de mailbox van de president te komen en alle berichten te kopiëren. De mannelijke witpak kroop weer achter het stuur. Ik bleef alleen met de blonde vrouw achterin zitten. Ze was minder spraakzaam dan de paardenstaart. We toerden een poosje rond en stopten toen weer. Ze pleegde een telefoontje en niet veel later klopte er iemand twee keer lang en één keer kort op het portier.

'Alfa zes?' vroeg ze voordat ze opendeed.

Ik nam aan dat het een codenaam was. De man die binnenkwam, droeg een hoed en een koffer. Hij nam de gekopieerde berichten mee. 'Ik geef een seintje zodra ik klaar ben.'

We reden weer verder, naar een parkeerplaats. Daar mocht ik weer voorin gaan zitten en werden de afgelopen uren met het alarmkoord uit mijn geheugen gewist.

‘Zullen we Italiaans eten vanavond?’ vroeg de vrouwelijke witpak. ‘Dan mag jij kiezen wat we daarna gaan doen.’

In ieder geval niet naar Rocky’s. Ik wilde de witpakken zo ver mogelijk van het notebook en de stick vandaan houden. Ze mochten eens op ideeën komen.

‘Naar de film,’ zei ik.

We parkeerden op het terrein achter Cinematic. Ik greep naar het hengsel van mijn rugzak.

‘Die ga je toch niet meenemen?’ zei de mannelijke witpak. ‘Alleen mietjes en vrouwen kunnen niet zonder hun make-upspulletjes.’ Hij was de enige die lachte.

Mijn hersens maakten overuren. Zonder rugzak kon ik niet weglopen. Zonder de bestellijst en het mobieltje zou ik het notebook en de stick nooit meer terugvinden. Zonder de foto zou ik niet meer weten waar de boys gevangen zaten. Ik moest iets bedenken waardoor de witpakken geen argwaan zouden krijgen. Denken áls een witpak. Gehoorzamen.

‘Pas altijd goed op je spullen,’ zei ik met een monotone stem. ‘Behandel ze netjes en laat ze nooit zomaar rondslingeren. Ze zijn eigendom van de instelling en van de groep.’

De mannelijke witpak zuchtte. ‘Hou maar op, nu weten we het wel. Neem je kostbare tasje maar mee.’ Toen keek hij zijn vrouwelijke collega even aan en fluisterde: ‘Die chip maakt een stelletje freaks van ze, soms slaan ze wel erg ver door.’

Ik koos voor de nieuwste film van Steven Spielberg. Bij de kassa stond een lange rij.

‘Haal jij kaartjes, dan zorgen Seven en ik voor popcorn,’ zei de vrouwelijke witpak tegen de mannelijke.

We staken de hal over en koersten naar de afdeling lekkernijen. IJs, suikerspinnen, lolly’s en chocoladeharten lagen op hun allervoordeligst uitgesteld. Elke snoepgoedsoort – net als Sneeuwwitje – in een eigen glazen kast. De popcornmachine asemde een misselijkmakende warme lucht uit.

Mijn zenuwen waren tot het uiterste gespannen. Niet te lang wachten. Met maar één lijfwacht naast me maakte ik twee keer zo veel kans.

‘Zout of zoet?’ vroeg de verkoopster. Ze droeg een belachelijk roze kroontje, alsof ze een jarige kleuter was.

‘Zoet.’ Ik draaide mijn hoofd naar links. Daar was ook nog een zij-ingang. Er kwam een groepje jonge vrouwen binnen. Eentje was verkleed als elfje. Een vrijgezellenfeestje, vermoedde ik.

‘En ook nog een beker zoute popcorn, extra large,’ zei de witpak.

Als je besteld had, kon je niet zomaar weglopen. Bij Rocky’s werkte het ook.

Ik wees met mijn duim. ‘Ben even naar de wc.’

De witpak keek lichtelijk wanhopig. ‘Maar...’

‘Zo terug.’ Ditmaal gunde ik me niet de tijd om nog om te kijken of geruststellend te zwaaien. Ik glipte langs de elf en haar vriendinnen en duwde de zijdeur open. Toen stond ik in de buitenlucht en snoof de geur van de vrijheid op. Lopen!

Mijn voetstappen weerkaatsten tegen de huizen. Ik liep zo snel als ik durfde, maar niet zo snel dat het opviel. Hoe lang zou het duren voordat de witpakken wisten waar ik was? Hoeveel tijd had ik voordat ze de standaardprocedure zouden toepassen en mijn geheugen zouden wissen? Was er een kansje dat ik weg kon komen? Dat het ze niet zou interesseren of ik gevonden werd – als ik me niets meer herinnerde, kon ik ook niets verraden. Maar dat kon ik dus wel! Ik tastte naar mijn rugzak vol spullen, mijn reddingsboei. Ik voelde me goed, ik voelde me sterk. Ik sloeg links af, een stillere straat in. Het gebeurde ter hoogte van een tuin met een smeedijzeren hek. Dat gevoel. Alsof er iemand met een tractor over mijn hoofd reed. En toen wist ik niets meer.

4

Toen ik weer bijkwam, lag ik op een brancard in de vergaderzaal met de koffiezetautomaat. Er stonden verschillende witpakken om me heen. Ook die twee van het mislukte filmavondje. Niet dat ik me ze kon herinneren. Ik wist sowieso niets meer. Mijn plan om te ontsnappen, CooperationX, het notebook en de stick, alles was in een diepe put weggezonken alsof het nooit had bestaan.

Jones stampte door de ruimte. ‘Dit is al de derde keer dat een van de boys probeert weg te komen. Het wordt tijd dat jullie je taak serieus nemen. Seven kan als afschrikeffect dienen, laat de andere boys maar eens zien wat er in zulke gevallen met ze gebeurt.’

De jongens werden gehaald en marcheerden de zaal in. Louis begon spontaan te janken toen hij me zag. Ik vroeg me af waarom, want ik herkende hem niet.

‘Hou op,’ snauwde Jones.

Louis klemde zijn lippen op elkaar, maar de tranen bleven over zijn wangen rollen. Jones liep langs de rij met jongens als een officier die zijn troepen inspecteert en hield intussen met snijdende stem een toespraakje. ‘Wij doen alles voor jullie. En dan nog is er af en toe een boy die denkt het beter te weten. Hoe kunnen we jullie beschermen tegen de uitwassen van de maatschappij als jullie niet meewerken? Wij hebben het beste met jullie voor. Maar als jullie je kansen niet grijpen en tegen ons ingaan, zit er voor ons niets anders op dan jullie te straffen. Kijk nou naar Boy Seven. Hij mocht met verlof, steeds vaker. We beloonden zijn gedrag met bowlen, etentjes en films, maar dat was voor meneer nog niet goed genoeg. Hij wilde zijn straf niet onder ogen zien, zijn tijd niet uitzitten, niet bijleren maar weglopen. Het enige wat hij geprobeerd heeft, is de instelling in diskrediet brengen, en dat na alles wat wij voor hem hebben gedaan. En moet je hem hier nu zien liggen. Een wrak. Hij is terug bij af, simpelweg omdat hij niet met ons mee wilde bouwen aan een nieuwe toekomst.’

Hij was goed. Ik zag aan de andere boys dat ze hem geloofden. Al kon dat achteraf gezien natuurlijk ook door de microchips komen – die rare wratten achter onze oren, die ik toen volkomen vergeten was.

‘Hij heeft jullie verraden,’ vervolgde Jones. ‘Hij heeft niet aan de groep gedacht, alleen maar aan zichzelf. Er is maar één manier om van jullie verblijf een succes te maken. Steun elkaar. Wees verantwoordelijk voor de groep. Zie je de ander in de fout gaan, grijp dan in. Spreek hem erop aan. Meld het bij de begeleiders, zodat wij de betreffende boy kunnen helpen om zijn gedrag te verbeteren.’

De vinger van Steve ging aarzelend omhoog.

Jones knikte hem toe. ‘Eight. Permissie tot spreken.’

‘Ik weet niet of het belangrijk is, maar...’ Steve keek me met emotionele ogen aan. ‘Ik heb Seven tijdens het luchten over een usb-stick horen praten.’

Ik werd gefouilleerd en vervolgens naar de operatiekamer bij de ziekenboeg gebracht. Het echtpaar Rogers hielp me in een verstelbare stoel en parkeerde een tafeltje met doktersgereedschap naast me.

Martelwerktuigen, dacht ik. Voor zover ik nog kon denken. Mijn hersens waren één grote kluwen van paniek.

Lara’s vader scheen met een lampje in mijn ogen en onderzocht mijn pijnlijke hoofd.

‘Waar ben ik?’ vroeg ik. ‘Is dit een ziekenhuis? Heb ik een ongeluk gehad?’

Geen antwoord.

Mevrouw Rogers overhandigde me een glas water en een pilletje. ‘Om te kalmeren.’

Weinig kans. Jones kwam binnen. Met mijn rugzak.

‘Die stick is onvindbaar,’ zei hij op fluisterton tegen de artsen. ‘We hebben wel een aantal andere spullen in zijn tas aangetroffen. Een van de begeleiders moet hem geholpen hebben, en ik wil weten wie.’

Jones zette mijn stoel rechter, zodat ik zonder enige spierkracht vanuit een liggende houding tot zit kwam. Toen ging hij pal voor me staan. ‘Zeg op, mannetje. Wie heeft je geholpen?’

‘Dit heeft geen zin,’ zei Lara’s moeder. ‘Zijn...’

Jones kapte de woorden met één gebaar af. Hij bleef me strak aankijken en schoot zijn vragen als kogels op me af. ‘Waar is de stick? Heb je hem verstoppt? Wanneer? Waar? In de Pizza Hut? Heb je hulp van buitenaf gekregen? Hoe kom je aan die mobiel? Wanneer heb je die boodschap

ingesproken? Wie heeft je die foto van de instelling gegeven? Waar zijn die spullen in je tas voor? Je wilde weglopen. En dan?’

Waar had hij het over? Fluittonen in mijn oren. Ik werd duizelig.

‘Weet ik niet,’ zei ik. Smeekte ik. ‘Hou alsjeblieft op.’

Maar Jones ging maar door met zijn spervuur aan vragen waarop ik het antwoord schuldig moest blijven. Mijn hoofd klopte en bonkte tot ik het niet meer uithield.

‘Hou oooooop!’ hoorde ik mezelf schreeuwen.

Toen werd het eindelijk stil.

Lara’s moeder was de eerste die weer sprak. ‘Ik zei het toch, hij weet echt niets meer. En dat blijft zo, al zijn herinneringen zijn definitief gewist.’

Jones vloekte. ‘Belachelijke standaardprocedure. Schaffen we met onmiddellijke ingang af.’ Zijn lange, smalle vingers gleden nerveus over zijn voorhoofd. ‘En we moeten die stick vinden. Als er ook maar iets uitlekt, betekent dat het einde van het Digital Boy-project. Zelfs al zou de regering willen, dan nog kunnen ze jullie experiment onmogelijk openlijk steunen. Krijgen ze meteen hordes mensenrechtenactivisten van over de hele wereld op hun nek.’

‘Ik laat mijn levenswerk niet naar de knoppen gaan,’ zei de vader van Lara verbeteren. Hij keek naar het tafeltje met martelwerktuigen. ‘Er is nog een mogelijkheid. We hebben het nog nooit eerder gedaan, maar we zouden Seven kunnen opereren en de chip verwijderen. Wellicht herstellen zijn geheugenfuncties zich.’

‘Puur giswerk.’ Mevrouw Rogers raapte de rugzak op. ‘Opereren is geen optie. We weten nog veel te weinig van de mogelijke effecten. Seven kan net zo goed zwaar hersen letsel oplopen of zelfs sterven. Dan vinden we de stick nooit meer.’ Ze maakte de tas open en bekeek de inhoud. ‘Ik heb een beter idee. Die vreemde spullen... Het kunnen geheugensteuntjes zijn. Stel je voor dat Seven van tevoren heeft ingecalculeerd dat we zijn herinneringen zouden wissen. Dat hij voorbereidingen heeft getroffen zodat hij de stick kan terugvinden, zelfs als hij hem vergeten is.’

Van Jones mocht ik best doodgaan, maar pas ná het vinden van de stick, dus werd ik door twee mannelijke witpakken naar een busje gebracht. Ze dumpten me samen met mijn rugzak achterin en deden het portier op slot. Zelf gingen ze voorin zitten. De motor sloeg aan.

We reden over een hobbelige weg. Achter de ramen was het aardedonker. Het vage schijnsel van de koplampen was het enige houvast in de verder peilloze nacht.

Mijn hoofd zat vol vragen. Wie was ik? Waar kwam ik vandaan en waar brachten ze me naartoe? Wie weet wat ze met me van plan waren. De onzekerheid was verlammend. Ik had het gevoel dat ik geen adem meer kon halen en legde mijn dreunende hoofd tegen de koele ruit.

Het busje reed maar door. De weg werd breder, de kuilen maakten plaats voor asfalt. We draaiden een grotere weg op, maar ik zag nog steeds niets wat op bebouwing leek. Geen verlichte ramen van huizen, geen benzinepomp met neonreclames, alleen maar die muur van duisternis.

Tot mijn verbijstering stopten we toch.

Ze gingen me hier toch niet achterlaten?

Het portier vloog open. Ik klemde me vast aan het handvat bij het raam. Een van de mannen pakte mijn rugzak af en smeed die met een boog naar buiten. Zodra de tas in het hoge gras langs de weg landde, loste hij op in het niets.

‘Nu hij nog.’

Ik kon in het handvat knijpen wat ik wilde. Binnen tien seconden hadden de witpakken me overeind geholpen en duwden me uit de bus. Ik raakte de grond en voelde mijn enkel knakken, toen viel ik languit op het asfalt. Het leek alsof iemand met schuurpapier over mijn arm ging. Pijn. Overal. Ik gaf het op. Ik kon niets meer. Wilde niets meer. Alleen maar heel stil blijven liggen en dan hopen dat alles ophield.

‘We kunnen hem beter een eindje verderop leggen,’ hoorde ik een van de mannen zeggen. ‘Van de weg af en uit het zicht. Hij is vanavond al een keer gewist, dus die is voorlopig in coma.’

‘Twee keer achter elkaar? Wat heeft die jongen in hemelsnaam voor verschrikkelijks gedaan?’

‘Geen idee. Pak jij zijn benen, dan neem ik zijn oksels.’

Ik werd opgetild en meegevoerd. Het gras ritselde tegen hun broekspijpen.

‘Zo is het wel ver genoeg.’

Ze legden me neer. De grond was nog warm van de afgelopen dag.

‘Ik ga wissen.’

Er prikte iets bij mijn oor. Toen ging het licht uit.

DEEL 5:

COOPERATIONX

Wanhopen moet je nooit. Ik ken zelfs
een kattendarm die het tot vioolsnaar bracht
(*B. Mesotten*)

1

Ik had geen notebook of stick meer nodig. Ik had mijn geheugen terug. Alles! Totaal! Het was overweldigend en heerlijk en beangstigend tegelijk. Het ging zo snel dat het me duizelde. Euforie? Of had ik gewoon te veel bloed verloren?

Ik maande mezelf tot kalmte en legde de microchip op het laatste schone handdoekje. Ik vouwde het dicht zodat ik het kleinood niet kon verliezen – de chip was amper groter dan een rijstkorrel – en propte het papier in mijn zak. Daarna was de wond aan de beurt. Jodium erop. Zwaluwstaartjes aanbrengen. Ik pakte het verbandgaasje uit en drukte het op de pijnlijke plek. Nog wat watten tegen het bloeden. Ik plakte het hele zaakje vast met leukoplast, depte de rest van het bloed met mijn shirt en trok toen Lara's sweater weer aan.

Duizelig. Alweer. Ik moest weer even gaan zitten, ook al had ik eigenlijk geen tijd. Hoeveel minuten nog voor het grijze gebouw...

Geluid in de wc-ruimte! En een donkerbruine mannenstem: 'Een signaal op twee meter afstand? Bingo. Hij zit op de wc.'

Rustig blijven. Ze konden me niet meer dwingen. Nog niet met honderd alarmkoorden.

Maar ze kunnen wel de deur intrappen, zei een irritant stemmetje in mijn hoofd.

'Ik had hem zonder die chip ook wel gevonden,' hoorde ik de man zeggen. 'De pick-up stond gewoon voor de deur.'

Het was vast de bestuurder van de Mustang. Ik gokte erop dat hij niet in het gezelschap van een andere man of vrouw was, maar van een telefoon, aangezien ik alleen zijn stem hoorde en hij overdreven hard praatte, zoals mobiele bellers wel vaker doen.

'Lekkere boel hier.' Hij grinnikte. 'Iemand heeft de spiegel van de muur gesloopt.'

Ik moest hier weg, voordat hij erachter kwam dat ik geen chip meer droeg en dus een wandelende informatiebom was die de hele Cooperation kon verraden.

Maar hoe?

Gewoon via de deur, een onverwachte aanval waarbij ik de man platwalste, naar de auto rende en met scheurende banden wegreed? Waanzin. Alsof ik tot enige fysieke inspanning in staat was. Ik mocht al blij zijn dat ik bij bewustzijn bleef ondanks de hevig kloppende wond. Boven dien kon hij gewapend zijn – die lui van CooperationX deinsden nergens voor terug.

Nee, de enige mogelijkheid was het raampje dat half openstond. Ik ging op de wc-bril staan en duwde de haak op de allerhoogste stand. Eigenlijk wist ik het al; alleen een slangenmens zou door deze kleine opening kunnen ontsnappen. Wanhopig wrong ik mijn hoofd in zo'n positie dat ik naar buiten kon kijken. Geschilderde parkeervakken. Pal onder het raam stond een kleine vrachtwagen met blauwe tonnen geparkeerd. Een man met cowboy-laarzen – zijn lange, vettige haar bijeengebonden tot een staart – kwam fluitend aanlopen.

'Ik incasseer de stick en breng hem naar de afgesproken plek,' zei de Mustang-man. 'Tot zo.'

Opgehangen. Er was geen tijd meer.

Het enige wat ik nog kon bedenken, was zwaaien en om hulp roepen. Ik stak mijn arm door het raampje en...

Wacht eens!

'Doe open en geef me de stick.'

Ik keek door het raam naar de verdwijnende achterlichten van de vrachtwagen. Ze zouden nu toch langzamerhand door moeten krijgen dat...

Ja! Aan de andere kant van de deur ging een telefoon over. In gedachten zong ik de ringtone mee. *Strawberry Fields Forever* – mijn moeder is fan van de Beatles, daarom kende ik het nummer. Alleen al het feit dat ik me dat herinnerde, zorgde ervoor dat ik me sterker voelde.

'Geen signaal meer?' De man zweeg even. 'Maar er zit hier wel degelijk iemand op de wc.' Stilte. 'Jaja.' Voetstappen. Het geluid van een deur die een stukje werd opengeduwd. 'Weet je het zeker? De pick-up staat er nog.' Stilte. 'In de richting van Route 66? Dat rotjoch is slimmer dan ik dacht. Blijkbaar heeft hij zijn auto achtergelaten en is verder gelift. Natuurlijk, ik ga er meteen achteraan.' Baf. En toen was hij weg. Dacht ik. Hoopte ik.

Ik drukte mijn oor tegen de deur, het oor waar geen verband overheen zat, en luisterde. Het bleef stil. Heel voorzichtig draaide ik het slot om en gluurde door de kier. Ja, hoor, hij was echt verdwenen. Ik stelde me voor hoe hij met zijn gele Mustang achter een kleine vrachtwagen aan reed. Een

vrachtwagen met blauwe tonnen op de oplegger en een fluitende cowboy achter het stuur. En in een van die tonnen lag een prop papier. Met een microchip erin die signalen uitzond naar het station van CooperationX: BOY 7 BEVINDT ZICH HIER!

Dus niet.

Ik stopte alle spullen weer in mijn rugzak. Als ik de spiegelscherf kon geloven, zag ik eruit als een soort Vincent van Gogh die zijn oor had afgesneden en vervolgens provisorisch verbonden – dus trok ik de capuchon weer over mijn hoofd. Ik wilde niet opvallen. Hoe onzichtbaarder ik was, hoe groter de kans dat mijn actie zou slagen. Ik keek op Lara's horloge. Nog maar vijfenvijftig minuten. Dat werd scheuren.

Sleutels. Ik duwde de deur open en rende naar de pick-up. Instappen en plankgas.

De avond wierp zijn eerste, nog voorzichtige schaduw over de grasvlakten. De ondergaande zon gaf de lucht een oranje gloed. Op de radio hitste een of andere heavymetalgroep me op om het pedaal nog dieper in te drukken. Ik kreeg het gevoel dat de pick-up elk moment kon opstijgen. Nog even en ik reed niet meer maar vloog – daar kon Icarus een puntje aan zuigen!

Ik had de witpakken voor de gek gehouden en mijn geheugen terug. Ik ging de jongens redden en de praktijken van de Cooperation wereldkundig maken. Ik kon de hele wereld aan!

Boven de stuurkolom ging een lampje branden. De benzinewijzer stond op nul! Hoe lang kon je doorrijden voordat je in de gevarenzone kwam?

Mijn overwinningsroes was te groot om me lang zorgen te maken. De zon zakte achter de horizon. De gele velden werden bedekt door een grijze deken. Gelukkig zaten er geen bochten in de weg. Zolang ik met deze snelheid door kon blijven rijden, zou ik het halen. Ik keek in mijn achteruitkijkspiegel. Ook de weg achter me was verlaten. Misschien reed de Mustang nog steeds achter de vrachtwagen aan. Dat betekende dat Jones nog steeds op mijn kamer lag vastgebonden. Anders had hij de witpakken wel gewaarschuwd dat ik naar het grijze gebouw zou gaan...

De afslag! Ik had hem bijna gemist.

Inmiddels was het pikdonker. De koplampen gaven nauwelijks genoeg licht en dat terwijl de weg steeds slechter werd. De pick-up bonkte van de ene kuil naar de andere. Er zat niet langer één rammeltje in het dashboard – ik hoorde er wel honderd. De wagen kreunde en piepte als een oud wijf.

‘Volhouden,’ zei ik alsof de auto geen machine maar een mens was. ‘Nog een paar minuten.’

In de verte zag ik een rood lichtje. De zendmast!

Toen gebeurde er iets verschrikkelijks. De auto, die daarnet nog allerlei verontrustende geluiden had gemaakt, werd angstaanjagend stil, wat nog honderd keer verontrustender was. Ik knalde met één wiel in een gat en stuurde me er weer uit. De auto rolde nog even door alsof hij een grap met me uit wilde halen, om vervolgens na een paar meter alsnog te stoppen.

Ik vloekte en probeerde opnieuw te starten. Een langgerekt *krrrrr* geselde mijn oren, maar de motor zelf bleef in alle talen zwijgen.

Niet nu! Alsjeblieft, niet nu!

Voor de tweede keer draaide ik het sleuteltje om, maar de pick-up was niet vooruit te branden.

Het benzinewijzertje veranderde in een verwijtend wijsvingertje. Ik ramde met mijn vuist op het dashboard. Een lege tank. Stomstomstom! Waarom had ik het benzinepeil niet gecontroleerd toen ik bij het tankstation stond? Verslagen legde ik mijn hoofd op het stuur. De wond achter mijn oor klopte. Wat moest ik doen? Nog tien minuten, hooguit. Zelfs als ik rende en het zou halen...

Ik had met de wagen dwars door de slagboom willen rijden, de parkeerplaats over om vervolgens als een stormram door de glazen pui bij de ingang te beuken. Er zou een orkaan van lawaai en paniek ontstaan, waardoor niemand nog op de boys lette. Niemand, behalve ik.

En nu was alles voor niets geweest. Ik had geen gereedschap om het hek door te knippen. De portier zou me te voet nooit doorlaten. Zonder auto zou ik niet bij het grijze gebouw kunnen komen. Niet dichtbij genoeg. Tranen van onmacht sprongen in mijn ogen. Dit was te groot om in mijn eentje op te lossen. Ik had hulp nodig. Hulp van buitenaf. Het mobieltje van Louis! Ik moest het riskeren, er zat niets anders op. Ik haalde de telefoon uit mijn tas en toetste het alarmnummer in.

2

‘Een groot, grijs gebouw met een toren ernaast. Ten zuiden van de weg tussen Branding en Flatstaff. Over tien minuten gaat het de lucht in.’

De vrouw aan de andere kant wilde allerlei vragen gaan stellen. Hoe ik heette. Hoe ik aan deze informatie kwam. ‘Geen tijd. Waarschuw de politie, de FBI, iedereen!’ Ik drukte haar weg, stopte de mobiel in mijn zak, pakte mijn tas en deed het portier open. Opschieten. Als de boys uit het gebouw werden gehaald, wilde ik erbij zijn.

De nacht hing onwezenlijk stil en fluweelzwart boven me. Net een met sterren bezaaide tovenaarsmantel. Ik kon ook wel wat magie gebruiken. Mijn hoofd tolde, mijn stappen waren onvast en het leek alsof er een brandende naald in de huid achter mijn oor stak. Hoeveel minuten nog? Waarom schoten ze niet op? Ze zouden me toch wel geloven?

Eindelijk! Een klapperend geluid verscheurde de stilte. Eerst nog ver weg, daarna al snel dichterbij. Ik legde mijn hoofd in mijn nek. Een helikopter! Met een lichtkanon speurde hij de vlakke af. Bij de pick-up bleef hij even hangen, daarna gleed de straal mijn kant op.

‘U dient dit gebied meteen te verlaten,’ zei een stem uit een luidspreker boven me. ‘Ga niet verder. Dit is een bevel.’ Het klonk net zo dreigend als de waarschuwborden bij het grijze gebouw. Misschien zaten er helemaal geen hulptroepen in de helikopter maar bewakers, die voor de Cooperation werkten! Ik deed alsof ik terugging naar de pick-up, maar zodra de helikopter verder vloog, draaide ik me om en zette het op een rennen. Mijn lijf protesteerde meteen. Steken in mijn zij. Mijn kop was net een draaimolen. Ik moest mijn tempo aanpassen om niet out te gaan.

De toren en het grijze gebouw doemden op in een zuil van licht. Nog een helikopter! Waarom landde hij niet op het terrein om de jongens te waarschuwen en in veiligheid te brengen? Had CooperationX de piloten soms ook al in haar macht?

Spitsuur. Over de weg kwam een ander voertuig me met felle koplampen tegemoet. Ik hield mijn handen als een afdakje boven mijn ogen. Een busje. Van de Cooperation. Misschien zaten de boys erin! Ik ging dichterbij de

kant lopen. Stom plan. Het busje toeterde, reed me bijna omver en raasde door. Ik stond ineens in een kleine zandstorm.

Mijn ogen prikten. Ik probeerde het stof eruit te wrijven, maar mijn blik bleef wazig. Waar waren de helikopters gebleven? Ik zag ze allebei niet meer. Achter me gilden sirenes. Zwaailichten. Verbeelding of werkelijkheid? Ik was zo zweverig. *Flying high*.

Een enorme knal deed de hemel schudden. Het dak van het grijze gebouw barstte open als een overrijpe meloen. Vlammen en brokstukken schoten de lucht in.

‘Neeeeeeeeeeee!’

In een laatste wanhoopspoging holde ik naar het gebouw. Een tweede explosie. De zendmast kapseisde. De toren bleef nog even staan om vervolgens als een kaartenhuis in elkaar te zakken. Lopen! Mijn tas bonkte tegen mijn rug. Weer een knal. Zweet lekte naar mijn hals. Tenminste, ik dacht dat het zweet was, maar toen ik het wegveegde, zat mijn hand onder het bloed. Ik voelde aan het verband. Ook al kledder. Ik kreeg een metaalachtige smaak in mijn mond en de grasvlakte begon te kantelen.

Ik deed mijn ogen open. Het eerste wat ik zag waren vlammen tegen een zwarte hemel. Ze kwamen uit het grote, grijze gebouw. Er stond een cordon van politieauto’s en brandweerwagens omheen. Hun zwaarbalken verspreidden een onwezenlijke blauw-rode gloed. Marsmannetjes met dikke pakken, helmen en maskers stortten met hun uitgerolde slangen fontein van water uit. Ik had het gevoel dat ik in de hel was beland.

‘Hij is bij!’

Een vrouw in uniform controleerde mijn polsslag. Toen merkte ik pas dat ik op een brancard lag.

‘Hoe voel je je?’ vroeg ze.

‘Dorst.’

Ze gaf me water uit een fles met een rietje.

Er was nog iemand. ‘Seven, man. We dachten dat je er geweest was!’

Ongelovig staarde ik naar het zwarte gezicht. Het glinsterende oogwit. De blikkerende tanden. ‘L-Louis?’

‘Hè? Ik ben Six, hoor.’ Hij kneep in mijn hand. ‘Waar was je al die tijd? En wat doe je hier? Je was bijna doodgebloed.’

‘Jou redden. Maar...’ Ik keek weer naar de vlammenzee.

‘Iedereen is veilig,’ zei Louis. ‘Het SWAT-team kwam ons een uur geleden al halen omdat er sprake was van een bommelding. We moesten het gebouw uit en een eind verderop wachten. Tot ergernis van de witpakken.’

Een uur geleden al. Was het al zo lang geleden dat ik het alarmnummer had gebeld?

‘De andere boys?’ vroeg ik.

‘Staan daar ergens.’ Louis gebaarde met zijn arm. ‘Four is helemaal in de war. De politie heeft hem net verteld dat hij in werkelijkheid Bob heet en dat hij een gewapende over val heeft gepleegd. Een van de agenten herkende hem van de bewakingsvideo.’

‘Jij heet ook geen Six,’ zei ik. ‘Maar Louis.’

Hij keek me ongelovig aan.

‘Sorry, ik heb het notebook en de sticks uit je geheugen moeten wissen.’

Nu was hij duidelijk ook in de war.

Ik probeerde mijn hoofd op te tillen. ‘Mijn rugzak?’

‘Hier.’ De ambulancemedewerkster legde hem naast me op de brancard.

‘En liggen blijven, jij. Je hebt een forse hoofdwond. We brengen je naar het ziekenhuis.’

‘Wacht.’ Ik maakte de tas open en zocht op de tast naar het notebook. Kathy’s cadeautje. Mijn tijdelijke geheugen. Het had mijn leven gered.

Ik duwde het met een plechtig gebaar in Louis’ handen.

‘Hier. Als je dit gelezen hebt, zul je alles begrijpen.’

3

Ik kreeg bloed toegediend. De wond achter mijn oor werd schoongemaakt en gehecht. Twee broeders reden me van de uitslaapkamer naar een ziekenzaal. Voor het raam stonden een vrouw en een meisje te wachten. Mijn moeder en Kathy! De eerste vijf minuten hebben we elkaar alleen maar vastgehouden. Waarschijnlijk zagen we eruit als zo'n blij, kleffe gezinsreclame, want een paar medepatiënten begonnen te applaudiseren. Een jaar geleden had ik me nog rot geschaamd, maar nu gloeide ik enkel van blijdschap. Ten slotte vielen mijn ogen dicht en sliep ik een gat in de dag.

Toen ik wakker werd zat er een onbekende man naast mijn bed.

'Bolland, FBI.' Hij ging staan en duwde een rolstoel naar me toe. 'Kan ik je even alleen spreken? Ik heb een kamertje gereserveerd.'

Ik kreeg het ijskoud. Hij deed me aan Jones denken.

'Ik begrijp dat je achterdochtig bent.' Zijn stem werd zachter. 'Logisch, na alles wat je hebt meegemaakt.'

Wat wist hij van me? En hoe?

'Wacht maar even.' Hij verdween naar de gang.

Dadelijk kwam hij terug met een paar witpakken. Ik moest de verpleging alarmeren. En waar was mijn moeder? Ik kreeg ineens geen adem meer.

'Gaat het?' vroeg de man in het bed tegenover me bezorgd. 'Of zal ik een zuster roepen?'

Ik hapte naar lucht als een vis op het droge.

'Ze komt zo,' riep mijn overbuurman.

Maar het was mijn moeder die met een kop koffie binnenkwam. Ze knalde de beker op de vensterbank. 'Lieverd, wat is er?'

Een verpleegster met grote oorbellen liet me in een zakje blazen. 'Wat is er aan de hand? Je hyperventileert helemaal.'

Mijn ademhaling werd rustiger. 'Die man, Bolland.'

'Je kunt hem vertrouwen, hoor,' klonk een vrolijke stem.

Louis! Hij zat in een rolstoel, die door Bolland werd geduwd, en hij had net zo'n mummieoor als ik.

‘Hebben ze...?’ Ik wees naar het verband.

Hij knikte. ‘De chip is weg en mijn geheugen terug. Toen de chirurgen hoorden dat het jou gelukt was om dat ding er in je eentje uit te halen, durfden ze het ook wel aan.’

Alle patiënten keken naar ons.

Bolland kuchte. ‘Zullen we het gesprek in het kamertje voortzetten? Je moeder en Louis gaan ook mee.’

Ik zat op het puntje van de rolstoel om geen van Bolland's woorden te missen. Hij vertelde hoe Lara met haar voeten op de slaapkamervloer had gebonkt. Net zo lang tot Bobbie het hoorde en haar kwam bevrijden. Toen hadden ze samen de FBI gewaarschuwd dat er een gebouw op ontploffen stond.

‘Man.’ Louis zuchtte. ‘Dus eigenlijk heeft Sam ons niet gered, maar Lara.’

‘Inderdaad.’ Bolland blies in zijn koffie. ‘Anders hadden we de instelling nooit meer op tijd kunnen ontruimen.’

Mijn moeder haalde een nieuw pakje papieren zakdoeken uit haar tas. Het eerste had ze al helemaal volgesnotterd toen ik mijn verhaal had gedaan.

‘En jullie geloofden die meid meteen?’ vroeg ze.

‘Sinds die bomaanslag op het winkelcentrum in Boston gaan we bij iedere melding kijken.’ Bolland nam een slokje. ‘Inmiddels weten we dat CooperationX daar ook al achter zat.’

‘En op tv zeiden ze dat Al-Qaida die aanslag had opgeëist,’ zei mijn moeder verbaasd. ‘Ze lieten een brief met van die Arabische tekens zien.’

‘Boy Three!’ riep ik. ‘Het was natuurlijk een opdracht!’ Bolland knikte.

‘Maar waarom?’ vroeg Louis.

‘Hoe meer terreuraanslagen, hoe meer redenen om oorlog te blijven voeren,’ antwoordde Bolland met een somber gezicht. ‘Dat er burgers en soldaten omkomen zal ze een zorg zijn, als de Coöperatie er maar rijk van wordt.’

‘Rijk?’ Ik begreep het niet helemaal. ‘Oorlog is toch juist armoe en ellende?’

Bolland knipte met zijn vingers. ‘Wat denk je dat er alleen al in de wapenindustrie wordt verdiend?’

‘Eigenlijk zijn wij ook als een soort kindsoldaten ingezet,’ zei Louis.

Mijn moeder snoot haar neus voor de zoveelste keer. ‘Levenslang moeten die witpakken krijgen. Allemaal. Onschuldige kinderen gebruiken, hoe durven ze?’

‘Ze hebben het eerst bij volwassenen geprobeerd.’ Bolland zette zijn kopje neer. ‘Het echtpaar Rogers heeft tientallen gevangenen gechipt. De onderdelen wissen en sturen bleken echter niet op volwassen breinen te werken. Toen zijn ze op het idee gekomen van Digital Boy. Een experiment met jongens in plaats van mannen. Jullie hersens zijn nog niet helemaal volgroeid en daardoor gemakkelijker te beïnvloeden.’

‘Ze zijn geschikt,’ zei Louis. ‘Opsluiten en nooit meer loslaten.’

‘Mijn idee.’ Bolland tikte met het roerstokje tegen zijn kopje. ‘Zodra we ze gevonden hebben.’

‘Zijn ze ontsnapt?’ vroeg ik verbijsterd.

‘Met een van de busjes. We kregen het in alle consternatie te laat in de gaten.’

Het busje dat me bijna had aangereden! Ik had ze moeten laten stoppen, een steen door de ruit gooien... ‘Lara,’ zei ik. ‘Zij kan ons naar haar ouders leiden.’

‘Helaas.’ Bolland vermeed het om me aan te kijken. ‘Lara is eveneens verdwenen. We vermoeden dat het gezin Rogers zich heeft herenigd en nu ergens ondergedoken zit.’

Ik vloekte, wat me een afkeurende blik van mijn moeder opleverde.

‘Maar Jones hebben we wel.’ Bolland's stem was een en al verontschuldiging. ‘En alle andere leden van CooperationX, dankzij de usb-stick. Het is afgelopen met hun praktijken. Nu de microchips verwijderd zijn, hebben alle boys hun geheugen terug. Getuigenissen genoeg om het hele zootje voor altijd achter de tralies te zetten.’

‘En Boy One?’ vroeg ik. ‘Hebben jullie die nog opgespoord?’ ‘Het onderzoek is nog niet afgerond,’ antwoordde Bolland. ‘Maar het lijkt erop dat hij tijdens een opdracht is omgekomen.’

Toen vloekte mijn moeder zelf ook.

Een paar dagen later stopte ik mijn pyjama, tandenborstel en tandpasta in mijn tas. Lara's laptop, het mobieltje van Louis en de foto van het grijze gebouw waren door Bolland in beslag genomen. De bestellijst van de Pizza Hut had ik stiekem achtergehouden. Hij herinnerde me aan Louis, die inmiddels naar een pleeggezin in Florida was vertrokken – en misschien zou ik de serveerster in de rode sloof nog eens gaan bedanken. Zonder haar had ik Lara misschien toch in vertrouwen genomen en dan had het allemaal heel anders af kunnen lopen.

‘Heb je alles?’ vroeg mijn moeder.

Ik knikte en hing de tas om mijn schouder. ‘Tot ziens, allemaal.’

‘Dat hoop ik niet, jongen,’ zei mijn overbuurman. ‘In een ziekenhuis kun je maar beter niet komen.’

We liepen lachend de gang in.

‘Kathy wilde per se slingers ophangen,’ zei mijn moeder. ‘Ze is zo blij dat je weer thuiskomt.’

Ik sloeg mijn arm om haar middel en kreeg heel veel zin om haar op te tillen.

‘Ik heb appeltaart gebakken.’ Ze aaide me even langs mijn wang. ‘En jij mag zeggen wat we vanavond eten.’

We passeerden de receptie en kwamen in de glazen hal die naar de buitendeur voerde. De lucht was van een pasgewassen blauw, de zon scheen en er stond niemand bij de uitgang om me tegen te houden.

Ik nam een diepe teug adem. De wereld lag voor me, vers en bijtklaar als een dampende pizza. Van nu af aan had ik, Sam Waters, het heft in handen. En al zou ik mezelf honderd keer in mijn vingers snijden, wat vast ging gebeuren, dan nog zou ik het niet anders willen. Voortaan was elke keus mijn eigen beslissing en werd ik niet gedwongen door een chip.

‘Ik kies pizza,’ zei ik. ‘Cheezy Crust.’

Toen stapte ik naar buiten, de vrijheid in.

VIJF JAAR LATER

In de 19e eeuw heeft de mens de machine
gemaakt. In de 21e eeuw schijnt de machine

De mens te maken

*(Variant op een uitspraak van Adriaan Roland Holst,
gevonden op internet)*

Lara keek naar buiten. Bij de tramhalte stonden mensen onder paraplu's te wachten. Op de stoep sprong een meisje met kaplaarzen in een plas, ze schaterde van de pret.

Met een zucht liep Lara weg van het raam. Ze woonde nu al zo lang in Amsterdam maar de regen wende nooit. Op zo'n dag als vandaag miste ze de tuin van haar tante Bobbie nog meer dan anders. De zon in het gebladerte. De zoete geur van de bloemen op de carport.

Met een lamlendig gevoel zette ze de radio aan.

'De overlast van hangjongeren is nu ook in Utrecht verleden tijd,' meldde de nieuwslezeres van vier uur. 'Door het nieuwe beleid laten jongeren zich veel beter sturen. Eindhoven heeft het plan, dat al eerder succes boekte in steden als Amsterdam en Rotterdam, nu ook omarmd.'

Het nieuwe beleid. Lara voelde aan het littekentje achter haar oor. Het zat precies op het plekje waar ooit een chip had gezeten.